

John Harvey-Yalnız Kalpler Cinayetleri

"Yalnız Kalpler" Cinayetleri

"BİR CHARLIE RESNICK POLİSİYESİ"

1

Shirley erkeği uzun zamandır düşünmemiştir. Giyinirken kapıya dayanıp kendisini izlemesi. Hangi kazağı seçeceğini beklemesi, açık yeşili mi yoksa belki kırmızıyı mı? Biliyorsun, değil mi? Shirley aynanın önünde dururken sesi yıllar öncesinde olduğu gibi şimdi de kulaklarında. Seni böyle izlediğimde, o şeyleri yaptığında, ellerimi senden uzak tutamıyorum.

Birlikte yaşamaya başladıklarından sonra onu bir an bile bırakamıyordu sanki. Shirley gece yarısı uyandığında o yanında, dirseğinin üzerinde doğrulmuş ona bakıyor olurdu. Bir keresinde, Shirley'in çalıştığı binanın karşısına park etmiş ve pencerelerden birinin önünden geçer umuduyla bütün gün orada oturmuştu. Paylaştıkları dairede yakınından her geçtiğinde ellerini uzatır, dokunmak, kucaklamak isterdi. Shirley tam bunun sonsuza kadar böyle süreceğine inanmıştı ki, birden değişivermişti.

Tony.

Önce pek seçilemeyecek kadar küçük şeyler başlamıştı: Artık televizyon izlerken Shirley'nin elini tutmuyordu; Shirley, Pazar sabahları ocağın başında omlet yaparken başını boynunun yuvarlaklığına dayamıyordu. Shirley onun kendisini izlemek için, yüzü tıraş köpüklü olarak arka arkaya beş gün kapının önüne dikilmediğini fark etmişti.

Ondan sonra daha açık seçik, fark edilmemesi imkânsız şeyler gelmişti.

"Tony? "

"Ne var?"

"İyi misin? "

"İyiye benziyor muyum? "

"Hayır, o yüzden sordum..."

"O zaman neden soruyorsun?"

Shirley şimdi aynada kendine baktı. Baldırlarına kadar inen siyah eteğin üzerinde düz gri bir kazak, ikinci kış için tabanını değiştirdiği çizmeler. Siyah saçlar yanlardan omuzlarına kadar iniyor, ön tarafı alnının üstünde kesilmiş. Bu akşam makyajına çok dikkat etmişti, zamansız ve yanlış sinyal göndermek istemiyordu.

Bir uyumsuzluk vardı. Konsolun üst çekmecesini açıp kırmızı, ince yünlü eşarabını çıkarıp boynuna gevşek bir biçimde bağlayarak, birkaç kere düzeltti.

Yüzünde bir gülümseme belirdi sonra.

"Shirley Peters, hiç de çirkin bir kadın değilsin."

Küçük odada sesi yüksekti, sanki üşütmesine az kalmış gibi hafif de hırıltılı.

"Yine de."

Mektup divanın önündeki sehpanın üzerindeydi: Açık mavi bir tek sayfa. Belki de onu iki kere okumasının nedeni dolmakalemlerle yazılmış olmasıydı. Siyah mürekkep. Önemli olmayan şeylerin yaptıklarımızı böyle etkilemesi garip değil miydi.

Lütfen saat sekizi çeyrek geceyle sekiz buçuk arasında orada ol.

Shirley mektubu küçük mutfağına taşıdı. Bir şişe İtalyan kırmızı şarap açılmış ve sonra tıpası kapatılmıştı. Bir bardağı soğuk suyun altında tuttu, sonra şarabı doldurdu. Yazının özelliği vardı: Küçük harfler küçük ve yuvarlak, büyük harfler gösterişli. Lütfen'in L'si kocamandı.

Shirley saatine bir daha baktı. Daha çok zamanı vardı. Oturma odasına dönünce kasetçalara bir kaset koydu, bacaklarını koltuğun minderleri üzerine uzattı. Arkadaşlarından biri Sinatra'dan bu kadar hoşlanmanın moda olmadığını söylemişti ama umurunda bile değildi. Beğendiği şeylerin sayısı pek fazla olmadığından moda hatırına onlardan vazgeçemezdi.

Gülümseydi, Sinatra'nın sesi kemanları bastırırken başını arkasına dayadı ve bir iki dakikalığına gözlerini yumdu.

Telefonun ilk çalışı şarkının sözlerine katılınca rüyadaymış gibi geldi. Shirley açmaya giderken o akşam çıkacağı erkek arkadaşının randevuyu iptal ettiğini düşündü. Ama bunun imkânı yoktu, numarasını bilemezdi, en azından şimdilik.

"Seni bulamayacağımı düşündüm."

"Tony, sen misin?"

"Erken çıktın sandım."

"Ama anlamıyorum..."

"Bu gece Pazartesi değil mi? Hangi Pazartesi gecesi evde oturdun ki?"

Shirley kemiklerinin derisinin yumuşaklığına bastırıldığını hisseder gibi oldu. Odanın öte yanındaki aynada söyle göze çarpan bir anlık görüntü, kırmızı eşarp ve bir grilik.

"Neredesin? Ne istiyorsun?"

"Konuşmalı çok oldu."

"Son konuştuğumuzda konuşmuyor, bağıırıyorduk."

"Benim o öfkem yok mu..."

"Sana seni bir daha görmek istemediğimi söylemişim."

"O kadarla da kalmadın."

"Kendimi korumak zorundaydım."

"Doğru..." Erkeğin sesi Shirley'in hâlâ görebildiği bir gülümsemeye yumuşuyordu. "Söyle, Shirl."

"Devam et."

"Üzerinde ne olduğunu söyle."

Shirley telefonu kaparken gözleri kapalıydı. Lanet olsun! Mutfağa dönüp şişeyi bir daha açtı. Mahkeme kararları onu, ayrılmalarından sonra Tony'nin yüzüne gelen o bakıştan, sesinin o tonundan kurtaramazdı. Bardağı bırakıp mantosunu almaya gitti. Tony haklıydı: Pazartesi gecesiydi ve son yirmi yıldır hangi Pazartesi evde kalmıştı? Haftanın sonunu getirmesini mümkün kılan da bu değil miydi?

Sürgüyü dikkatle itti, anahtarı çevirdi.

2

Resnick, kedilerden birinin başının üstünde oturduğunu ancak birkaç dakika sonra anladı. Radyo dördüncü kanaldaydı ve bir kadın sesi, Maris Piper patateslerinin fiyatı hakkında bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"Haydi, Dizzy."

Resnick ağır ağır dönerek hayvanı yastığa inmeye ikna etti. Saat altı on yediydi. İkinci kedi Miles, Resnick'in bacaklarının derin bir V oluşturduğu örtünün üzerinde mutlu bir sesle mırıldıyordu.

"Dizzy, yeter dedim sana!"

Kuyruğunu altına almış olan kara kedi tırnaklarını Resnick'in koluna sürtmeye devam etti.

"Yeter!"

Resnick sonunda kediyi kaldırıp yere bırakırken kendi de bacaklarını indirdi ve bir iki saniyelik bir duraksamadan sonra ayağa kalktı. Yağmur camı dövüyordu, perdeleri yana çektiğinde oda neredeyse hiç aydınlanmamıştı.

Resnick düşün altında saçlarını cesaret edebildiği kadar sertçe şampuanladı; gözleri kapalı, başı yukarı dönük olarak suyu iyice ılıştırdı. Aynaya baktığında soluğu yüzüne Alman birası ve hıyar turşusu karışımıyla çarptı. Tartıya çıktığında yine dört kilo fazlası vardı. Kediler çıplak bacaklarının çevresinde dolanıyor, açık gri çorabının üstüne koyu gri pantolonunu çekerken neredeyse ayaklarının altına giriyorlardı.

Mutfağın karşı duvarının önündeki buzdolabının üstündeki saksının ardından Pepper onu gözetlemekteydi.

Dizzy, Miles, Pepper. Bud neredeydi peki?

Birbirleriyle akraba olmayan kedilerin dördüncüsü de

Resnick tavuk ve ciğerle üretilmiş kedi mamasını kutudan çıkarıp yeşil, mavi, sarı ve kırmızı kaplara boşaltırken görüldü. Tasların sırasını değiştirdiğinde kediler hiç şaşırmadan yine kendilerinininkinin başına giderlerdi. Kedilerin renk körü oldukları lafı da nereden çıkmıştı? Ya da belki her tasın kenarında kocaman kırmızı harflerle adları yapııştırıldığı için buluyorlardı taslarını. Kim bilir?

Daha tiz bir ses duymak için henüz çok erken olduğundan Resnick stereoya bir gitar albümü koyup sesini de iyice kıstı. Kahveyi ocağa sürdürdü, kızartmak için üç dilim çavdar ekmeği kesti, sonra dünün gazetesini önüne çekip oturdu. Kentin her iki futbol takımı da maçlarını kaybetmişti, biri Üçüncü Lig'de oynuyor, öteki kaçınılmaz kış yenilgileri başlayana kadar Birinci Lig'in üst sıralarındaki yerini koruyordu. Resnick bunlardan birincisini, tutardı. Görevde olmadığı Cumartesi öğleden sonraları Polonyalı mezecide çalışan beş altı göçmenle tribünlerde oturur ve gol olabilecek bir şut, esaslı bir pas, güzel bir topuk vuruşu gibi alkışlayacak bir şey beklerdi.

Tek çoraplı ayağı ile Dizzy'yi Bud'ın tasındakileri bitirmemesi için ikna ettikten sonra ince bir dilim mozzarella peyniri kesip ekmeğin üstüne yerleştirdi. Kahveyi şekersiz ve sütsüz içerdi: Doğrusu kimi günler neden zayıflamadığını merak etmez değildi.

"Yeniden evlenmelisin, Charlie."

Emniyet Amiri Jack Skelton gözlerinde bir parıltı, kolunun altında evrak çantası, karakoldan çıkıyordu. Hâlâ gür olan kır saçları titizlikle taranmıştı. Resnick, namussuz daha şimdiden üç millik koşusunu tamamlamış, diye düşündü.

"Ben henüz birincisini bekliyorum, efendim."

"Bir kadın senin için çok şey yapabilir."

"Öyle dediklerini ben de duydum."

"Sabah evden kahvaltını kravatında taşıyarak çıkmamak gibi örneğin."

Resnick önüne baktı. "Benim değil, efendim."

"Kravatında başkasının kahvaltısı mı var?"

"Kravat başkasının, efendim."

Skelton aynı zamanda hem acelesiz hem de acele olmayı başaran adımlarla merdivenlerden inip otoparka yürüdü. Resnick, Skelton'un saat dokuzdaki brifing için karakola dönüp dönmeyeceğini, yoksa yerini başmüfettişin mi alacağını düşündü. Lan Lawrence'in yirmi dakikalık halktan-biri numarası yerine Skelton'un canlılığını tercih ederdi.

Cinayet Masası salonu L biçimliydi. Masalar odanın ortasına dizilmişti: Dört ve altılık iki sıra ve köşede dört tane, aralarında da geçmek için boşluklar. Sol taraftaki duvarda boydan boya uzanan pencerenin önünde de masalar vardı. Burayı nöbetleşe dört detektif çavuşu ve on altı memur kullanır, o yıl -henüz Kasım başlarıydı- bildirilen beş bin küsur suç üzerinde etkin olmaya çalışırlardı ve burası kentin yalnızca bir kesimiydi.

Resnick'in odası, dörtgenin diğerlerinden kontrplak ve camla ayrılmış eksik olan bölümüydü.

Yedi üç nöbetini tutan Patel, masasının üzerine eğilmiş, Resnick'in gece boyunca olup bitenleri anlamasına yarayacak dosyaları sıraya koymaktaydı. Biri tutukluları zemin kattaki hücrelere getirip götürüyor, biri de gelen mesajları not ediyordu. Patel bunları yerel ve ulusal çapta diye ayırmış olacaktı. Ayrıca çay suyunu da kaynaması için elektrik ocağına sürmüş olmalıydı.

Resnick açık kapıdan, "Acele görmem gereken bir şey var mı?" diye seslendi.

"Altı hırsızlık olayı, efendim." Patel kollarının altında birer dosyayla Resnick'in odasının kapısında belirdi.

"Altı mı? İşin iş."

Erken vardiyanın memuru olarak bütün hırsızlıklardan Patel sorumluydu. Bir türlü rahatlayamayarak, gülümseyip gülümsememeye karar veremeyerek Resnick'e baktı.

"Millet gelmeden bir bakalım öyleyse."

Patel dosyaları Resnick'in masasına koyarak sırayla açtı. "Çavuş Millington geldi bile, efendim."

Resnick başını salladı. Bugün herkesin nesi vardı böyle? Kendisine haber vermeden saatlerde bir değişiklik mi olmuştu? Yaz Saati sona erdiğinde saatini geri aldığını çok iyi hatırlıyordu oysa.

"Çay kendi başına demlenemez, evlat."

Patel koşu koşu dışarı çıkarken Resnick toplantıdan önce dosyaları okuması gerektiğini bildiğinden arkasından bakmadı bile. Graham Millington paketinden bir sigara çıkardı, bir elinden diğerine geçirdi, sonra yakmadan yine pakete koydu. Bir türlü anlayamıyordu doğrusu. On yıldır üniforma giyiyordu ve çavuşluğa terfi edeli dört yıl olmuştu. Yalnızca o kadarla kalmamış, iki takdirnamesi ve cesaret madalyası, üzerine dar gelmeyen yekeleli bir takım elbisesi, parmağında alyansı, Greenwich Saat Ayarı'nı aratmayacak bir cep saati ve temiz bir kravatı vardı. Detektif müfettişi olmak için daha ne gerekirdi ki?

Resnick dosyaları kapattı. "Bir şey mi var, Graham?"

Millington burnunu çekerek başını salladı. "Hayır, efendim."

"Biri bulvarın arka tarafında epey iş becermiş."

"Memurla az önce konuştum. Gece müfettişi bir gencin saat beş sularında telefon ettiğini söyledi. Bir partiden dönüp taksiden indiğinde sokak kapısının açık olduğunu görmüş. Televizyonun olduğu yerde bir boşluk bulunduğunu ancak beş dakika sonra fark etmiş."

"Evde kimse var mıymış?"

"Ailesi. Yukarı katta yatıyorlarmış. Hepsi derin uykudaymış."

Bazıları talihlidir, diye düşündü Resnick. "Fazla bir kayıp var mı?"

"Video, bir iki pahalı fotoğraf makinesi, delikanlı James Brown plak koleksiyonunun tümü çalındığı için deliye dönmüş." Millington içini çekti. "Şimdiye kadar beş ev soyulmuş, insanlar uyandıkça daha da artacak sanırım. Hepsi aynı kişinin işi."

"Hepsi de James Brown'larına yas tutuyorlar, ha?"

Millington ağzının bir kenarının bir gülümsemeye çarpıldığını hissederek kendini tutmaya çalıştı. Resnick'in blöfünü görmek isterdi ama buna pek cesareti yoktu. Amirinin, evinde bir iki kadeh şnaps devirdikten sonra halıyı kenara itip bütün gece "Papa's Got A Brand New Bag" parçasıyla dans etmediğinden emin olamazdı.

Kapının önünden birkaç gölge geçti, sabahın erken saatinde yapılan konuşmalar duyuldu, Mark Divine'in gece konusunda böbürlenirken çıkardığı ses diğerlerini bastırınca biri homurdandı.

Resnick omzunun üzerinden duvardaki ilan tahtası ile dosya dolaplarının arasındaki saate baktı: Sekizi dört geçiyor.

Ayağa kalkarak, "Pekâlâ, Graham, haydi iş başına" dedi.

Emniyet Amiri Skelton, Merkez'den dönmediği için Resnick adamlarına brifing verdikten sonra Başmüfettiş Lawrence ile üniformalı müfettişe raporunu ilettiler. Her iki adam da mümkün olduğu kadar kısa konuştuklarından Resnick dokuzu çeyrek geçe odasına dönüp merkezdeki detektif başmüfettişe telefon açtı.

"Sizin orada epey hareketli bir gece geçmiş" dedi detektif başmüfettiş.

"Öyle efendim."

"Üniformalılardan yardım alabiliyor musun?"

"Ev ev dolaşmak için iki memur verildi, efendim."

"Çok iyi, Charlie. Yarın konuşuruz o halde. O zamana kadar bir sonuç alırsın sanırım."

Resnick telefonu kapatırken odasının kapısı açıldı.

Graham Millington, "Bilmem hatırlatmam gerekir mi, bu sabah mahkemeye gidecektiniz" dedi.

Resnick gözlerini yumdu, baş parmağıyla işaret parmağı arasında burnunun kemerini ovuşturdu. Odasının kapısı sessizce kapandı. İçerde çalan telefonlara yanıtlar veriliyordu. Biri arka arkaya küfürler savuruyordu ama kimse farkında değil gibiydi.

Resnick o sabah mahkemede ifade vereceği gerçeğini kafasından silip atmaya çalışıyordu. Bazı olaylar hiç etki yaratmazken bazıları uykusuz saatlere neden olurdu, bir de insanın ta içine işleyenler vardı.

Bu da karakola bir telefonla başlamıştı. Bir çocuğun annesi, kendisine bir komşu süsü vererek telefon etmişti. Kocasının kızlarını sürekli olarak cinsel ilişkiye zorladığını iddia ediyordu. Komşu gibi davranma oyunu sona erdiğinde varılan nokta buydu. O anı hatırlayan Resnick'in ağız gerildi birden. O kekelenen ilk kelimeler, soruşturma, video kamerası önünde oturup bebekleriyle oynayan çocuk o kadar eskilerde kalmış gibiydi. Evet, yaptı, onu aldı ve buraya soktu. Yedi yaşındaydı. Resnick kendi kendine insanlar bunun için mi evleniyorlar diye sormuştu. Bunun için mi çocuk yapıyorlar?

Kent merkezine giderken soruları yanıtlamamaya, olayı kafasından çıkarıp atmaya çalışıyordu. Tanık bölmesine girince nasıl olsa her şeyi hatırlayacaktı.

Kapalı alışveriş merkezine girip İtalyan kafesinde her zamanki yerine oturacak kadar zamanı vardı. Kız önüne hiç konuşmadan bir espresso koydu, Resnick kahveyi iki yudumda içip bir tane daha istedi.

"Ne haber?" diye sordu kız.

Resnick parayı tezgâhın üzerine koyup omuzlarını silkti. Ne haber olacaktı? Telefonlar çalıyor ve yanıtlanıyordu. İşin bir parçasıydı bu.

Adliye binası pembe taş ve dumanlı camdan yapılmış yeni bir yerdi. Giriş avlusundan, iki dakikada bir duraktan kalkıp trafiğe giren otobüsleri görebilirdin. Fren sesleri, yağmur hisirtisi. Resnick dönünce ana kızı bir sırada, aralarında bir boşluk bırakarak oturmuş gördü. Düşünmüş olsaydı orada olacaklarını, onları göreceğini bilirdi, ancak düşünmek istememişti. Bu işler çok zaman alırdı. Küçük kızın kendisini tanıyıp tanımayacağını, tanıdığı takdirde ne tepki göstereceğini merak etti.

Yanlarında duran bir kadın eğilmiş, kızın annesiyle konuşuyordu, sonra doğrulurken kızın saçlarını okşadı. Resnick onun bir akraba olduğunu sanmıyordu, herhalde bir sosyal danışmandı ama soruları sordukları zaman karakolda olan değil.

"Evet, canımı acıttı."

Bu kadın epey uzun boyluydu. Duruşunda, ben kim olduğumu ve burada ne yaptığımı biliyorum, eğer sen bilmiyorsan umurumda bile değil diyen bir şey vardı. Devetüyü mantosunun geniş yakası kaldırılmış, kemeri gevşek bağlanmıştı. Resnick mantonun eteğinin ayrıldığı yerden, altta mavi bir etek gördü.

Kadının kendisine baktığını görünce bir elini ceketinin içine soktu ve orada tutarak kravatının lekesini örttü.

Resnick gidip anneye konuşmak, sakinleştirici ve beylik bir şeyler söylemek isterdi. Ama orada oturmuş kolundaki bir düğmeyi çekiştiren ve ayaklarını yeni cilalanmış yere hafif hafif vurmakta olan küçük kıza ne diyeceğini bilemediği için bunu yapamadı. Ve bunu yapamamasının bir nedeni de devetüyü mantolu kadının önünde duygusal görünmek istememesiydi.

Sağ elini sıranın arkasına dayamış olan Rachel Chaplin, Resnick'in duruşma salonunun kapısına doğru yürümesini izliyordu. Adamın adını bilmiyordu ama polis memuru olduğunu ve rütbesini biliyordu. Ve onun, sırada oturan kadınla kıza değil, kendisine bakmakta olduğunu da biliyordu. Kendilerine doğru geldiğini görünce onun tutuklamaya karıştığını anlamıştı ve Bayan Taylor'a öyle olup olmadığını sormak üzereydi. Bu arada da onun neden fikir değiştirdiğini merak ediyordu.

Yorgun gözlerinin altında torbalar olan biraz kilolu ve kravatını temizleyiciye verecek zaman bulamamış, kırk-kırk beş yaşlarında hafif toplu bir adamdı.

Ve şimdi de Rachel Chaplin kendisinin neden gülümsediğini merak ediyordu.

Resnick ifade verirken bir tarihte takılınca emin olmak için not defterine baktı. Evet, polise telefon edilmesinden yedi gün sonra kız bir doktor tarafından muayene edilmişti. Evet, bu gecikmenin nedeni, annenin yetkililere haber vermemesiyle ilgiliydi. Annenin de babanın kızına karşı davranışında bir suç ortaklığı olabileceğini düşünmüş müydü?

Resnick yalnızca bir kere bakabildi sanık bölmesinde iki memur arasında duran adama. Suçlandığında sanığın tavrını anlatması istenmişti. Aşırı bir heyecan göstermiş miydi? Çökmüş müydü? Ağlamış mıydı? Bağışlanmasını istemiş miydi? Şimdi ise orada, sanki bir Cuma gecesi süpermarkette, kasa kuyruğundaymış gibi canı sıkılmış bir halde durmaktaydı.

"Evet, detektif müfettiş?"

Resnick yanıt verirken gözünü babanın yüzünden ayırmadı. "Sanık, 'O yalnızca kahrolası bir çocuk!' dedi. Sonra da, 'Küçük orospu yalan söylüyor' dedi."

Rachel kendisini bekliyor olabilirdi ama beklemiyordu. Resnick'in mahkemenin şartlı tahliye memuru olarak tanıdığı kızıl saçlı bir adamla konuşmaktaydı. Dalgalı saçlarının arasındaki oval yüzü ciddiye.

"Detektif..." Kadın yürürken sağ omzuna asılı yumuşak deriden çanta kapının camına çarptı.

Resnick ona doğru döndü, bu ara memuru da başıyla selamladı.

"Bir dakikanızı rica edeceğim" dedi Rachel. Alt ön dişlerinde bir eğrilik vardı, sanki bir parçası kırılmış gibi.

"Adım Rachel Chaplin..."

"Taylor'ların sosyal danışmanısınız " diyerek Resnick kadının sözünü kesti.

"Evet."

Şartlı tahliye memuru, bir karşılık almadan elini kaldırdı, aralarından yürüyüp sokağa çıktı.

"Durumları nasıl?" diye sordu Resnick.

"Şu anda bir şey söylemek çok güç."

"Kız..."

Resnick'in ardından gelen bir avukat acele adımlarla yürürken cüppesini çantasına tikiyordu. Resnick adama yol açmak için kadına yaklaşınca kırmızı çerçeveli gözlük camlarında aksini gördü.

"Bunu bana altı ay, bir yıl sonra sorun. O zaman bir yanıtım olabilir. Baba hapisten çıktıktan sonra, tedaviden sonra sorun. Bilemeyeceğim." Kadın bakışlarını erkekten uzaklaştırdı, sonra yine yüzüne baktı. "Siz nasılsınız?"

Şaşırarak Resnick verecek bir yanıt bulamadı.

"Çok gergin görünüyorsunuz" dedi Rachel. "Kaşlarınızı çatmaktan gözlerinizin kenarlarında çizgiler oluşmuş ve geceleri de iyi uyumuyorsunuz."

"Uyumuyor muyum?"

"Evet. Herhalde ağırlığınıza uygun derecede sert bir şiltiniz yok ve eğer yatmadan önce viski içtiğinizi söylerseniz size inanırım."

"Ya içtiğim kahveyse?"

"Etkisi ayrıdır."

Resnick kadının gözlerindeki yeşilin maviden daha mı fazla olduğuna karar veremiyordu.

"Beni bunun için mi çağırdınız?"

"Sonunda söylediğim bu oldu."

"Ama beni durdurduğunuzda..."

"Size Bayan Taylor'un... bu sabah, duruşmadan önce ona sizi sordum."

"Ee?"

"Çok anlayışlı davrandığınızı söyledi."

"Yanılıyor" dedi Resnick. "Çünkü hiçbir şey anlamış değilim."

Resnick binadan kadınla çıkıp merdivenleri yanyana inmek yerine tek başına yürümüşü. Adliye binasının dışındaki köşe, trafik ışıklarının değişmesini bekleyen insanlarla doluydu. Kadına sırtını çevirip yürümeyi düşünmemişti aslında, öylesine uzaklaşmıştı işte.

Kent merkezine giden yeraltı yaya geçidine saparken cebindeki çağrı cihazının biplemesini duyunca en yakın telefona koştu.

3

Resnick, henüz üniformalı bir polis çavuşu olup da gelir seviyesini düzeltmek ve rütbesini yükseltmek için Cinayet Masası'na geçmeye çalıştığı dönemlerde kentin bu semtinde otururdu. Şimdi kaldırım kenarına park etmiş iki renkli 2CV'leri ve boyalı kepenkler arasından görünen salon palmyelerini ve Laura Ashley duvar kâğıtlarını görünce belki biraz daha kalmış olsaydı çok daha iyi olacağını düşündü.

37 numaranın önünde bir ambulans vardı. Resnick onunla polis doktoru olan Parkinson'un kahverengi otomobilinin arasına park etti.

Yağmur kesilmişti ama hava hâlâ, yaşlanmakta olan kemikleri sızlatacak kadar nemliydi. Karşı kaldırımda elleri ceplerinde birkaç kişi durmuş, ayaklarını sürüyor, olay hakkında fikir yürütüyorlardı. Pencereleden dışarı bakan yüzler görünüyordu, arkalarındaki odalarda ışıklar yanmıştı.

Memur Kellogg 39 numaranın kapı aralığında siyah saçları jöleyle dikleştirilmiş bir gençle konuşup not almaktaydı. 37 numaranın önünde genç bir memur bu kadar ilginin geçici odağı olmaktan sıkılmış bir halde ellerini arkasında bağlamış, beklemekteydi.

Millington dar holde Resnick'i karşıladı. "Mahkeme nasıl geçti?"

Resnick soruyu duymazdan geldi, çavuşunun omzunun üzerinden aralık kapıya baktı. "Cinayet yeri ekibi geldi mi?"

"Yoldalar."

Resnick başını salladı. "Ben bir bakayım."

Bir koltuğun sırtına gri bir manto atılmış, arkasından kırmızı bir ayakkabının burnu görünüyordu. Cam üstüklü sehpanın üzerinde, birinin dibinde bir parmak kırmızı şarap kalmış olan iki kadeh, bir tek kırmızı beyaz küpe vardı. Kalın, cam bir küllükte üç izmarit. Şöminenin üzerindeki rafta zambaklar, dil gibi kıvrılmış taçyapraklarını dökmeye başlamışlardı.

Duvarlarda çerçevesiz posterler: Birinde siyah giysili, beyaz yüzlü Marilyn Monroe bir taburede oturmuş bakıyordu. Resnick sanatçının boş gözlerine baktı, sonra döndü. Billie Holliday'in bir şarkısının sözleri aklından geçiyordu.

Parkinson kalkıp Resnick'i başıyla selamladıktan sonra gözlüğünü çıkarıp ceketinin üst cebindeki kılıfının içine kaydırıldı.

"İşin bitti mi?" diye sordu Resnick.

"Şimdilik."

"Cinayet saati hakkında bir fikrin var mı?"

Polis doktoru gözlerini kırıştırdı, sesi sıkıntılı gibiydi. Resnick hava yüzünden uzun süredir golf oynayamadığını düşündü. "On iki saati geçmiş."

"Dün gece demek?"

"Gecenin ilk saatlerinde."

Resnick başını sallayarak biraz daha yaklaştı. Shirley Peters'in eteğinin arkası kalkmıştı, sanki üzerinde otururken geriye devrilmiş gibi bir bacağı diğerinin altındaydı. Gri kazağı eteğin belinden kurtulmuş, göğsünün bir yanına doğru kalkmıştı. Resnick, belki de önce yukarı kadar çekildi, sonra rast-gele indirildi diye düşündü. Ölü kadının başı yastıkta yana devrilmiş, şömineye dönüktü. Ağız ve gözleri açıktı. Gür saçlarının altında gerilmiş ve bükülmüş kızıl bir çizgi: Boğazında düğümlemiş ve sınıksı çekilmiş kırmızı bir eşarp.

"Kim bulmuş?"

Millington hafifçe öksürdü. "Patel."

"Hâlâ buralarda mı?"

"Kellogg'a yardım ediyordu...."

"Onunla konuşmak istiyorum."

Olay yeri ekibi koridoru doldurmaya başlamıştı. Bir saat boyunca bir araştırma yapılacak, örnekler cimızlarla kaldırılacak, Shirley Peters'in boyalı tırnaklarının altı kazınacaktı. Tüm yüzeylerde ve kadehlerde parmak izi taranacak, fotoğraflar çekilecek, video filmi çekilip Resnick'in brifingi için hazırlanacaktı.

Yoldan çekilip adamları işleriyle başbaşa bırakma zamanı gelmişti.

"O soygun olaylarını araştırırken evleri tek tek dolaşıyorduk, en yakındaki 62 numaraydı."

"Sen ve iki memur."

"Evet, efendim."

Resnick, Patel'in ellerinin ince parmaklarının birbirleriyle kavuşup sonra yine ayrılmalarına bakıyordu. Onun ilk kez bir cesetle karşılaşmış olduğunu merak etti ama sonra nasıl olsa memleketinde... neresiydi, ha, Bradford... ana babasından birini ya da bir akrabasını falan görmüş olacağını düşündü.

"Zili çaldım, kapıyı vurdum. Kimse açmayınca tekrar gelmek üzere not alırken 39 numaradaki komşu geldi."

"Komşu mu?"

Patel son sayfası bir lastik bantla işaretli küçük kara kaplı not defterini çıkardı, "BAYAN BENNETT." Kadının adı büyük harflerle yazılmış, altına bir çizgi çekilmişti. "Evde birinin olması gerektiğini söyledi. Shirley dedi. Geç kalkarmış."

"Zili bir daha çaldın mı?"

Patel başını salladı. Resnick raporun diğer memurlardan biri tarafından verilmesi durumunda ne kadar farklı olacağını düşündü. Genç Asyalı'nın çekingenliği, yıllardır sanki mayınlı bir arazide yürüyormuş da en küçük bir hatasının her şeyi suratının ortasında patlatma olasılığı varmış gibi dikkatle konuşmaktan kaynaklanıyordu. Zaten bu huyu olmasaydı herhalde polislik mesleğinde barınamayacaktı.

"Arka tarafa gittim..."

"Bir hırsızlık konusunda sıradan bir iki soru sormak için mi?"

Patel, Resnick'in yüzüne baktı: Bunu ilk kez yapıyordu. "Kontrol etmenin bir zararı olmaz diye düşündüm. Bir iki dakika yalnızca. Sokağın sonunda bir giriş var."

Sezgilerini izledin namussuz, diye düşündü Resnick. Aferin sana!

"Arka kapı kapalı değildi, yalnızca çekilmişti. Kolunu yokladım."

"İçeri girdin mi?"

"Bir olay geçtiğine inanmak için nedenler vardı... yani ben öyle düşündüm..."

"Komşunun dediği kadarıyla evde birinin olması gerekirdi."

"Evet efendim. Seslenmek için kapıyı açtım. Pek çok insanı uyandırabilecek kadar yüksek sesle birkaç kere bağırdım sonra."

Bu uyanmazdı ama diye düşündü Resnick, kadının yastığa yaslanmış başına yine bakarken.

"Mahallede o hırsızlıklarla..." Patel sözü tükenmiş olarak sustu. Resnick onun kafasının içinde yine mutfağa girdiğini, lavaboyu, elektrik ocağını, boyalı sunta dolapları geçerek oturma odasının kapısına doğru yürüdüğünü biliyordu.

Resnick adamın sözünü tamamladı: "Sen komşunun tahmininden kuşkulandın, evin boş olduğunu ve diğerleri gibi arka kapısından girilip soyulduğunu düşündün."

Patel başını salladı. "Ama öyle değildi."

"Hayır." Patel yine başını salladı. "Hayır değildi, efendim."

Resnick memurun koluna hafifçe dokundu. "Dışarı çık da biraz temiz hava al. Tamam mı?"

Resnick, genç adamın başı önüne eğik, kasketi parmaklarının arasında ağır ağır yürüyüşüne baktı. Eğer şimdiye kadar yapmamışsa, az sonra kusardı.

"Graham?"

Millington bir cinayet yeri memurunun video kamerasına yeni kaset takmasını izlediği yerden dönüp geldi. "Az kaldı."

"Lynn nerede?"

Millington ambulansın ötesini gösterdi. Lynn Kellogg alçak bir duvara oturmuş, ancak okul çağında olan iki çocukla konuşuyordu.

"Bana yolla. Senin burada işin bittiyse Patel'i karakola götür. Aslında evine gitmesi gerek ama kabul etmeyecektir."

"Başka biri olsaydı meyhaneye götürür, kocaman bir kadeh brendi içirirdim."

"Başka biri olsaydı ceset içerde günlerdir çürüyor olurdu."

Millington bunda bir hakaret olup olmadığını anlamak için amirine baktı. "Umarım beni de onlar arasında saymıyorsunuzdur?"

"Sen mi, Graham?" dedi Resnick, ciddi bir ifadeyle. "Sen bir çavuşsun."

Lynn Kellogg yirmi sekiz yaşında, tıknaz, kırmızı yanaklı, açık kumral saçlı, Norfolk aksanının izlerini hâlâ taşıyan bir kadındı. Annesiyle üvey babasının Thetford ile Norwich arasında bir tavuk çiftlikleri vardı ve Resnick son üç Noel'dir masasının altındaki madeni çöp sepetinde plastik bir torba içinde bir horoz bulmuştu.

Pek çok kadın memur gibi Lynn de hep belirli alanlara kaydırılırdı: O kadar çok çocuk taciz ve ırza geçme olayları vardı ki, kimi zaman haftalar boyunca kendini Sosyal Danışmanlık'a geçmiş sanırdı. Her ne kadar kadın ve çocuklarla ilişki kurmakta çok iyiyse de bu Resnick'e onun, Trent End Stadyumu'nda kalabalığa dalıp konuk takımın kalecisine bir tuğla fırlatan kırmızı beyaz atkılı bir genç tutukladığını unutturmamıştı.

Resnick başını beşer yaşında görünen çocuklardan yana sallayarak, "Önemli tanıklar mı?" diye sordu.

"Halkla ilişkiler."

"39 numarada Bayan Bennett adında bir kadın var. Sokağın gözü kulağı olabilecek biri. Patel'in dediğine göre ölen kadının gidiş gelişleri konusunda bilgili görünmüş ya da kendini öyle sanıyormuş. Onunla bir konuş bakalım. Önemli olabilecek bir şey öğrenirsen karakolda Çavuş Millington ya da benimle temasa geç. Bu olayı ne kadar çabuk çözersek o kadar iyi olur."

Resnick olay yeri ekibinin amiriyle on dakika kadar konuştu. Onların tam raporlarını aldıktan sonra bir ipucu çıkabilirdi. Küçük izleyici kalabalığı hem üşümüş hem sıkılmış, çoğu yavaş yavaş çekip gitmişti. Sokak ışıkları artık açıkça belirgindi. Ufukta başka ışıkların yansımaları kentin üzerine garip bir mor parıltı yaymıştı. Resnick yeniden eve doğru yürürken ürperdi. Alacakaranlığın çok kısa sürdüğü akşamlardan nefret ederdi çünkü gözünü kapayıp açınca gece çökmüş olurdu.

Odada el sürülen her şey titizlikle alındığı yere bırakılmıştı. Shirley Peters'in yüzü bir portreye benziyordu. Patolog otopsiye başlayınca o da çok dikkatle çalışacak ve korkunç şeyler yapacaktı.

"Efendim..."

Odanın kapısındaki memur sanki pantolonu birden çok dar gelmiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyordu.

"Dışarda biri var, efendim... görmeye..." Başını cesetten yana çevirdi. "Annesi sanırım."

Resnick birden kıpırdandı. "Allah aşkına, onu buradan uzak tutun."

"Başüstüne efendim."

Memur dönerken kadın kolunun altından süzüldü. Resnick odaya girmemesi için önüne dikilmek zorunda kaldı. Kadının saçları artık pek görülmeyen platin sarısına boyanmıştı ve başının üstünde öyle kabartılmamış olsaydı ve topuksuz ayakkabı giyseydi herhalde boyu bir elliye bile gelmezdi.

"Neler oldu? Shirley. Tanrım, Shirley'im benim!"

"Dışarı çıksak iyi olur sanırım, Bayan Peters. Ve sen" Resnick kadının başının üzerinden seslendi. "Oyalanmayı bırak da çabuk Detektif Kellogg'u bul, yandaki evde olacak. Koş haydi!"

Kadın yanından geçmeye çalışınca Resnick omuzlarını tuttu.

"Bırak beni!"

"Bu iyi bir fikir değil."

"Buna hakkın yok..."

Resnick parmaklarıyla kolunu fazla sıkılmamaya, canını acıtmamaya çalışarak kadını yavaş yavaş koridora itiyordu.

"Shirley'im!" Kadın Resnick'in yüzüne doğru haykırınca elini gevşetti. Şimdi sokak kapısının içindeydiler ve Lynn Kellogg kaldırım kenarındaki demir kapının önündeydi.

Resnick, Bayan Peters'a olduğu kadar detektife de, "Bence gidip komşuda biraz oturalım" dedi. "Bir fincan çay içeriz belki."

Kadının yüzünde renk kalmamıştı, gözleri elinde olmadan açılıp kapanıyordu, iki yanına sarkmış elleri titremeye başlamıştı.

Resnick kadına hafifçe dokunarak, "Haydi" dedi.

"Hayır, hayır..."

"Bayılacaksınız galiba."

"Hayır, iyiyim... Ben... Ben... bayılıyorum sanırım..."

Resnick eğildi, kolunu kadının dizlerinin arkasına uzattı ve yere devrilmeden yakaladı.

4

Sandviç ton balıklı ve mayonezliydi, içinde dilimlenmiş hıyar turşusu ve peynir vardı. Mayonez ekmeğin kenarından parmaklarına aktığı için Dizzy kucağında yattığı yerden uzanıp yalamaya çalışıyordu. Kulaklarında Billie Holliday ve Lester Young elele bile tutuşmadan müzik eşliğinde sevimliymişti. Resnick, Skelton'a söylediği yalanı ve bunu neden yaptığını düşünmekten kendini alamıyordu.

Evliliği ne belleğinden sileceği kadar kötü geçmiş, ne de gerçekten unutacağı kadar olaysız olmuştu. Evlenmelerinden beş yıl kadar sonra bir gün misafir odasının ahşaplarını boyarken karısı içeri girmiş ve boşanmak istediğini söylemişti. Resnick evliliklerinin her yılında yatak odalarının arkasındaki o küçük odayı yeniden dekore etmiş ve her seferinde karısının bir gün gözleri parlayarak içeri girip hamile olduğunu söylemesini beklemişti. Yoksa duvara neden alfabenin harfleriyle süslü o kâğıdı yapıştırmıştı ki? Neden parlak kırmızılar ve yeşiller kullanmıştı ki?

Karısı yalnızca büyüyebileceği bir mekâna ihtiyaç duyduğunu söylemişti, kendini bulabileceği bir oda. Kocasının birbiri ardından inatla çocuk odasına dönüştürmeye çalıştığı yerlerden söz etmiyordu. Ufkunun daraldığını hissettiğini söylüyordu.

Resnick de sonunda, pekâlâ evi satıp başka bir yere taşınalım demişti. Burada bizi tutacak özel bir şey yok. Ben çocuk yapmayı birkaç yıl unutturum, sen de kendini mesleğine verirsin. Daha da iyisi, işini bırak. Yeni bir eğitimden geç. Üniversiteye gir. Daha geçen ay bizim bölümden biri Montana'da Billings'e atandı, ülkenin öteki yanına bir biletle parasına aylığı iki katına çıktı. Şimdi göz alabildiğine uzanan bir ovaya bakan bir kentin kenarında bir evi var ve bunun için yalnızca ata binmeyi öğrenmesi gerekti.

Ama karısının aklından geçenler bunlar değildi.

Resnick'in kafasında nasıl bir büyüme varsa, ki karısı o son haftalarda bu alanda büyük potansiyeli olduğunu açıkça söylemişti, bunu kendi başına ve kendi istediği zaman yapmak zorundaydı. Kendisiyse yeni keşfettiği kanatlarını yalnız başına denemek niyetindeydi.

Karısı altı aya varmadan yeniden evlenmişti. Yeni kocası otomobilini her yıl değiştiren ve hafta sonlarını Galler'de bir sayfiye evinde geçiren bir emlakçıydı. Resnick bir gün evin yanmış olduğu haberiyle karşılaşacağını umarak gazeteleri heyecanla okurdu. Ancak artık kadını hiç tanımamış, bedenleri birbirine hiç değmemiş gibiydi. Aynı çatı altında yaşadıkları beş yıl içinde onun ne düşündüğünü, ne hissettiğini hiç anlamamış olduğunu farkediyordu ve gerçekten ürkütücü olan da bunlara hiç önem vermemiş olmasıydı. Karısının onu bu yüzden terk ettiğini söyleyebilirdi. Resnick onu bulmayı başaramamıştı, o nedenle kendi kendini bulmaya çalışacaktı.

Ancak Resnick de yeni bir Volvo'nun arka koltuğunda ya da lüks bir malikanenin suyu boşaltılmış bir yüzme havuzunun dibinde ne bulabilirsin diye düşünürdü.

İlk başlarda bunu çok hüznü verici bulmuş olsa da, aradan yıllar geçtikçe olay da, kadın da pek aklına gelmiyordu.

Belki de Jack Skelton'a hiç evlenmediğini söylemesi düşündüğü kadar yalan değildi.

Resnick parmaklarının kedinin gözünden kaçan kısımlarını temizledikten sonra tabağı yere bırakıp kulaklığı çıkardı. Ve o anda da telefonun çalmakta olduğunu farkettiler. Bir hamle yapıp almacı kaldırdı ama tabii daha kulağına götürmeden çalma durmuştu.

Almacı elinden ,bırakmadan karakolu aradı: Hayır, onu arayan olmamıştı. Lynn Kellogg büroda raporlarını yazıyordu. Kadın yoruldukça Norfolk aksanı daha da artıyor ve Resnick onun söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordu.

"Patel nasıl?" diye sordu.
"Kâğıt gibi bembeyaz. Çavuş evine dönmesini söyledi."
"Memleketi Bradford'a mı, yoksa evine mi?"
"Evine herhalde."
"Sen de aynı şeyi yapsan iyi edersin."
"Ben evimden çalkalı çok oldu."

Lynn kentin eski İpek Pazarı bölgesinde bir kooperatif dairesine taşınmıştı ve burada, boş zamanının çoğunu Alpler'de alçak vitesle pedal çevirerek ve rüzgârın etkisini azaltmak için bacalarını tıraş ederek geçiren profesyonel bir bisikletçiyle yaşıyordu.

Böylesi kadına hiç olmazsa geniş bir mekân sağlamaktaydı.

"Sen de eve git" dedi Resnick. "Biraz uyu. Yarın ev ev dolaşacaksın, rahat ayakkabılarını giymeyi unutma."

Resnick mutfağa geçerek Pepper'i ocağın üzerinden kaldırıp yerine kahve kabını koydu. Tam kahveyi filtreye doldurduğu sırada birkaç dakikadır Rachel Chaplin'i düşünmekte olduğunu farketti. Bunun bir nedeni yatmadan önce kahve içmek konusunda verdiği küçük konferansı ama daha çok da gözlerini hatırlıyordu. Gözlerine bakışı ve kaçırmaması. Bu Rachel Chaplin şöyle ya da böyle basma bela olacaktı ve Resnick de biraz belanın hiç de fena olmayacağı duygusunu içinden atamıyordu.

Kahvenin üstüne kaynar suyu boşalttı, temiz bir bardakla viski şişesini alıp içine bir parmak da ondan koydu. Eğer uyuyamayacaksa hiç olmazsa uykusuzluğu keyifli hale getirebilirdi.

"Sakin söyleme!" dedi Resnick. "Hiçbir şey söyleme."

Merdivenin köşesine sırtını dayamış, sık sık soluyordu. Kellogg başını çevirip parka, karşı tepedeki kubbeli kiliseye ve onun ötesindeki evlere ve kırlara baktı.

"Lanet asansörler hiç çalışmaz ki. Senin gibi gençler için sorun değil. Üçer üçer çıkar ve gülümsemeye devam edersiniz."

Lynn Kellogg gülümsedi. "Yaşlılıktan şikâyet ettiğinizi ilk defa duyuyorum, efendim."

Resnick dayandığı duvardan ayrıldı. "Şikâyet falan ettiğim yok."

Kadın hâlâ gülümseyerek amirinin ardından sahanlıkta yürüdü, birinde uyuyan bir çocuk, diğerinde elli kilo kömür ve bir televizyonun iç aksamı olan iki çocuk arabasının yanından geçtiler.

Olive Peters tavanının bir köşesinde kara bir rutubet lekesi bulunan, dralon ve plastikle döşenmiş küçük oturma odasının kapısını açtı. Yanakları çökmüş, sanki normalde kullandığı ama şimdi çıkartıp bir yerde unuttuğu takma dişleri yokmuş gibi ağzı neredeyse kaybolmuştu. Dünün makyajı silindiğinden teninde gri kırışıklar uzanıyordu. Platin sarısı saçlar rastgele toplanmıştı, önü düğmeli bir hırka ve etek içinde vücudu küçülmüş gibiydi.

"Bir çay yapabilirim..."

"Zahmet etmeyin."

"Ama doğru değil ki... evime geldiniz ve..."

Lynn Kellogg ayağa kalktı. "Bayan Peters, izin verirsiniz ben gidip çay yapayım, olur mu?"

Kadın rahatlamış olarak arkasına yaslandı. "Olur elbette. Bir yerde bir paket bisküvi de olacaktı."

Resnick'e dönerek, "Güzel kız" dedi ve gözyaşları yine yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

Resnick uzanıp kadına mendilini verdi, konsolun üstünde duran plastik çerçevedeki ana kız resmine baktı ve çayı bekledi.

Shirley Peters'in annesi o kadar beklemedi ama. "Beni rahatsız eden şey, o namussuz herifi yakaladığınızda asılmayacak olması."

Kadının sözlerindeki bir şey Resnick'i kendine getirdi: Kadın 'herif demişti ve henüz teşhis edilmemiş, kimliği meçhul birinden söz ediyor gibi değildi. Belirli bir kişiyi düşünüyordu.

Kadın Resnick'in düşüncelerini okuyarak, "Tony" dedi. "Bunu yapacağını hep söylerdi. Namussuz!"

Mutfakta çaydanlığın düdüğü öttü, sonra ses kesildi. Resnick cebinden not defteriyle kalemını çıkardı.

Resnick ile Kellogg arabanın kapılarını kapatırken Detektif Çavuş Millington hızla otoparka girdi. Diğer ikisi daha merdivenlerdeyken aralarına dalmıştı bile.

"Altı tanık. Altı tane. Hepsi de Peters'in nikâhsız kocasının kadını tehdit ettiğine tanıklık etmeye hazırlar."

Resnick camlı kapıdan girdi, nöbetçi memuru başıyla selamlayıp merdivenlere yöneldi.

"Zenci bir çift, tarihi, saati, her şeyi çok iyi hatırlıyorlar. Evlilik yıldönümüymüş de ondan. Bir eğlenceden döndüklerinde ikisi sokak ortasında kavga ediyorlarmış. Herif, 'Eğer bir erkeği koklamaya bile kalkışırsan seni boğarım' demiş. Yeminli ifade vermeye hazırlar."

Şimdi Resnick'in odasındaydılar, çavuşun heyecanlı konuşmasını dinlerken başını sallayan Resnick'in yüzü ifadesizdi. Lynn Kellogg bir yanda durmuş durumu izlerken ağzının kenarlarında bir gülümseme hazır bekliyordu.

Millington ellerini çırpı. "Vay namussuz!"

"Tony Macliesh." Resnick bunu çok sıradan bir şeymiş gibi, sesini yükseltmeden söylemişti.

Millington'un gözleri irileşti, sonra kasıldı. Resnick çavuşunun başının bir karış yukarısında bir noktaya bakmaya devam etti.

"Eğer biliyorduysanız..."

"Naylor ve Divine'ı adamı getirmeleri için gönderdim."

Lynn Kellogg izin istedi, kahkahasını kadınlar tuvaletinin mahremiyetine kadar tutmaya çalışarak eliyle ağzını kapatıp odadan çıktı.

"Olayın çok basit olduğunu mu düşünüyorsun?"

Resnick, Skelton'un odasındaydı. Gelen ve giden yazışmaların konduğu kutuların, masanın kenarından tam bir santim beride olmasına ya da her biri ayrı renk mürekkepli dolmakalemlerin kırk beş derecelik açıyla sumene yerleştirilmiş olmasına sinirlenmemeye çalışıyordu. Skelton'un karısıyla kızının gümüş çerçeve içinde gülümseyen fotoğrafları yine gümüş çerçeveli takvimin iki tarafına aynı uzaklıkta yerleştirilmişlerdi.

"Öyle görünüyor."

Skelton başını salladı. "Anlat bakalım."

Resnick bacak bacak üstüne attı. "Shirley Peters, otuz dokuz yaşında. Son dört yıldır eski pazar meydanının yakınlarında bir bilgisayar yazılım şirketinde çalışıyor. Daktilo, santral memuru olarak, uzmanlığı yok. On sekiz ay öncesine kadar bu Tony Macliesh ile yaşıyormuş. Annesi üç yıl birlikte olduklarını söyledi. Anladığım kadarıyla Shirley erkeği başından atınca anası pek memnun olmuş. Tony petrol kuyularında çalışmak için Aberdeen'e gitmiş, kadın yaşamını sürdürmüş ve adam altı ay sonra gelip başına bela olmuş. Tartışmalar, tehditler, geceyarısı kapısını yumruklamalar falan. Shirley kilitleri değiştirmiş, bazı gecelerini annesiyle geçirmeye başlamış. Ama herif o geceler başka bir erkekle olduğuna inandığından, bu durumu daha da kötüleştiriyormuş."

"Bize bir şikâyet yapılmış mı?" diye Skelton sözünü kesti.

"Kellogg dosyaları araştırdı. Bir şey olmuş olmalı, bir yıl kadar önce kadın mahkemeden taciz kararı çıkartmış."

"Etkili olmuş mu?"

"Olmasına gerek kalmamış. Macliesh bir hırsızlıktan tutuklanmış ve dokuz ay Lincoln'da yatmış. Çıkalı çok olmamış. Komşulardan biri Millington'a onu iki gün önce sokakta dolaşırken gördüğünü söylemiş."

Skelton arkasına yaslanıp parmaklarını esnetti, sonra ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Aile içi şiddet olarak mı kayda geçireceksin?"

"Sanırım."

"Paniğe gerek yok."

"Yok."

"Başka kanıt bulacak mısın?"

"Olay yeri ekibi kadının kazağında kendisine ait olmayan saç telleri buldu, sağ elin işaret parmağı altında deri sıyrığı, kasıklarında erkek kılları..."

"Kadın giyinikti galiba?"

Resnick amirinin yüzüne baktı. "Bazıları öylesinden hoşlanır."

Karşılaştığı bakış merak değil, yalnızca hafif bir şaşkınlıktı. Resnick, Skelton'la iki yıldır çalışıyordu ve bu süre içinde amirinin denetimini kaybettiğini hiç hatırlamıyordu.

"Bu senin Macliesh kuramına uyuyor mu?" diye sordu Skelton.

"Eğer adam cinsel kıskançlık duyuyorduyorsa her şey olabilirdi. Meni kalıntıları bedeninin dışındaydı, kadının kanımda, kasıklarında..." Resnick daha fazla devam etmedi, Skelton hayal gücünü kullanmak istiyorsa deneyebilirdi.

"Pekâlâ, Charlie. Onu tutuklayacak mısın?"

"Kaldığı yere iki memur gönderdim. Radford'da bir odası var. Bir saat önce telefon edip orada olmadığını bildirdiler ama eşyaları hâlâ odadaymış. Öteki pansiyonerlerle falan konuşuyorlar. Bir şeyler bulacaklardır."

Skelton saatine bakarak ayağa kalktı. Resnick onun, kapı arkasından kapanır kapanmaz tamamladığı konuşmanın tam zamanını ajandasına not edip etmeyeceğini merak etti.

Kevin Naylor, renk örneklerini masasının üstüne yayarken Debbie'nin şeftali mi kayısı mı dediğini hatırlayamadı. Ayrıca ne farkedirdi ve bunun sanki ne önemi vardı? Yer karoları olarak seçtiği toprak rengine uyum falan. İnsaf! Evlenmeyi hep anneninki gibi iyi nitelikleri olan ve yarı yolda bunlardan vazgeçmeyecek bir kız bulma olarak görmüştü. Sonra da o dakikayı seçmek, cesaretini toplamak ve, benimle?.. Bir kova dolusu gözyaşı ve bir altın yüzük ve ondan sonra da kanalın öteki yanındaki yeni evlerden birine depozito yatırılması.

Bütün bunlar genç bir detektifin kendi ilgi alanı dışına çıktığında ne kadar saf olabileceğinin kanıtlarıydı.

Nationwide'dan depozitonun çekilmesi yalnızca bir başlangıç olmuştu. Şimdi her hafta sonu, görev dışında olduğu her dakika duvar kâğıtları, boyalar, halı örnekleri ve perde kumaşı parçalarıyla doluydu. Kevin artık kentin on beş mil çevresindeki bütün mobilyacıları, mobilya depolarını, kendin yap mağazalarını tek tek sayıp içlerini tarif edebilirdi.

Mark Divine büroya elinde iki kupa kahveyle girerken renk örneklerini topladı. İçmeden kendisi Divine gibi olamıyordu sanki? Divine'in dünyası üç eşit parçaya bölünmüştü: İçmek, balık tutmak ya da bacalarının arasına almak.

"Patron döndü mü?"

"Hayır."

"Scottyland'a gidecek miyiz dersin?"

"Kimbilir?"

"Esaslı birası var. Ağır diyorlar. Bir duble ağır. İlk duyduğumda..."

Resnick elindeki sandviçten bir ısırık alıp öteki elinde üst üste duran iki styrofoam kahve bardağını dengeleyerek içeri girdiğinde ayağa kalktılar. Resnick odasından yana başını salladı, iri bir parça salam sandviçin arasından fırlayıp ceketinin kolundan pantolonunun paçasına, oradan da yere düştü.

Resnick sarı bir zarfla dökülen kahveyi silerken, "Neredeymiş?" diye sordu.

"Aberdeen, efendim" diye Naylor ile Divine aynı anda yanıt verdiler.

Resnick bir an gözlerini kapattı. "Aferin demem mi gerekiyor?"

Divine, "Karşısında oturan herif önceki gece meyhaneler kapandıktan sonra onunla karşılaşmış. Macliesh yeniden petrol kuyularında çalışmaya döneceğiyle ilgili bir şeyler söylemiş."

Divine, "Bu sabah Midland istasyonundan kalkan bir tren varmış" dedi. "Sekiz on beş. Bilet memuru fotoğrafından tanıdı."

Resnick ölü kadının annesinin bir çekmecede katlanmış duran eski hırkaların altından çıkardığı resmi hatırladı. Beyaz bir elbise giymiş ve elinde pembe çiçeklerden bir buket tutan Shirley. Gelin çiçekleri fırlattığı zaman o mu tutmuştu acaba diye düşünmüştü Resnick. "Uç kere nedimelik yaptı" demişti Bayan Peters. Sonra da, "Hiç olmazsa o tembel serseriyle evlenmedi!" Tony Macliesh kiralık aldığı takım elbise içinde Shirley'in yanındaydı. Eğer biletçi onu o resimden tanımışsa bravoydu doğrusu.

"Tren kaçta varıyor?" diye sordu Resnick.

"Üç kırk yedide" dedi Naylor.

"Kırk dokuz" diye Divine arkadaşını düzeltti. "Efendim."

"Aberdeen'le ilişkiye geçtiniz herhalde."

"Detektif Müfettişi Cameron'la, efendim. Trenin karşılanacağını söyledi. Onu bir aramanızı rica ediyor."

Resnick başını sallayarak polislin adını yazdı. "Hemen oraya gidin. Biraz uyuyun, sonra da onu buraya getirin."

"Onu tutuklayalım mı, efendim?" Divine pek hevesli görünüyordu.

"Yalnızca buraya getirin."

"Tutuklamayalım mı?"

Resnick, memur gözlerini çevirene kadar adamın yüzüne baktı. "Bu işe öyle balıklama dalmanın anlamı yok. Hele onu getirip birkaç soru soralım da."

Divine patlar gibi, "Ama efendim, ben sandım ki..." dedi.

"Hayır, Divine, sen hiçbir şey sanmadın. Yalnızca ortada olanı gördün ve daha ilersine bakmadın."

"Evet, efendim." Divine artık herhangi bir şeyin ötesini görececek durumda değildi, müfettişin halısının üstündeki ayaklarına bakıyordu.

"Divine, başarılı bir detektif olmak istiyorsan bunu yapmayı öğrenmelisin."

"Evet efendim."

Yanı başında duran Naylor'un sırtmaması için büyük çaba göstermesi gerekti.

"İskoçya'da yakalanacağı için talihliyiz" dedi Resnick. "İngiltere ya da Galler'de olsa tutuklandığı andan itibaren sonra yirmi dört saat gözaltında tutabiliriz. Ama İskoçya'dan geleceği için süre ancak karakola girdiğinde başlar. Ama sanırım bunu ikiniz de biliyordunuz zaten."

Naylor ile Divine bakiştılar.

"Evet efendim" dediler hiç de inandırıcı olmayan bir sesle.

"Polis ve Suç Kanıtları Yasası, 1984. Yanınıza bir kopyasını alın. Yol boyunca uyanık kalmanıza yardımcı olur."

Yalnız kalınca, karton kahve bardaklarının birinin kapağını açtı. Bunu parmaklarına kahve dökmeden yapmak için ne gibi bir yetenek gerekiyorsa henüz geliştirmiş değildi.

5

Resnick, Rachel Chaplin'e telefon ettiğinde saat beşe beş vardı. Kadın o sırada, uzun bir süredir bir koruyucu aile yanına yerleştirilmiş bir çocuğun sorununun tartışıldığı bir toplantının ortasındaydı. Batı Hint adalarından on dört yaşında bir oğlan, bakıcı annesinin cüzdanından aylarca para çaldıktan sonra kadına doğumgününde bir kart bile göndermemişti. Rachel bu küçük hırsızlıkları anlıyor, hatta bekliyordu ama doğumgününe bilerek ya da unutkanlık eseri ihmal edilmesini anlamakta güçlük çekiyordu.

Diğer danışmanlardan biri, "Çocuğa bir yurt bulma şansı ne?" diye sordu.

Rachel telefonu ikinci çalışında açtı. "Sosyal Danışmanlık."

"Merhaba, ben Charlie Resnick."

"Özür dilerim, kim dediniz?"

"Resnick. Mahkemede karşılaşmıştık. Bayan Taylor'la gelmişsiniz."

Adı Charlie demek diye düşündü Rachel. "Ne istemiştiniz, Müfettiş Bey?"

"Düşünüyordum da..."

"Bakın, şu anda bir toplantıdayım. Sizi daha sonra arayabilir miyim?"

"Bir içki" dedi Resnick. "İşten sonra bir içkiye ne dersiniz?"

Rachel'in yanında biri, "Belki de bakıcı aile programına katılanlardan birinin yanına kısa süre için yerleştirebiliriz" dedi.

Rachel telefona, "Bu toplantının ne zaman biteceğini bilemem" dedi.

Sonra odadakilere döndü, "Durumu olduğu gibi koruma şansını hiç yok mu sizce?"

"Saat altı buçuk diyelim mi?" diye sordu Resnick.

"Yedi olsun daha iyi."

"Nerede?"

"Buxton'u deneyebilir miyiz?"

"Bir içki için elli millik yol biraz uzun değil mi" dedi Resnick.

"Size konuşmuyordum. Ancak eğer sevimli ama yoldan çıkmış bir çocuğu almak isterseniz..."

"Bu gece olmaz."

"Pekâlâ. Şeftali Ağacı'nı biliyor musunuz?"

"Evet."

"Saat yedide."

Rachel telefonu kapayıp toplantısına devam etti.

Son yıllarda, kentin her yerinde yerel birahaneler yeniden dekore edilmiş ve şarap salonları, kokteyl barları, konulu barlar ya da yalnızca barlar olarak ortaya çıkmıştı. Resnick neon ışıklarının ve postercilerin Noel tatillerini sürekli Bahamalar'da geçirdiklerinden emindi. Bu yer karakoldan yalnızca iki yüz metre ilerde olduğu halde, yeniden dekore edildiğinden beri içeri adım atmış değildi.

Şimdi buzlu camlı çifte kapıları iterek içeri girdiğinde kendini müziğin sesini bastırmak için bağırarak konuşan genç insanların arasında buldu. Bunlar Mutlu Saat insanları diye bilmişçesine düşündü. Gazetelerin renkli eklerini okumanın bir yararı da bazı insanların nasıl yaşadıkları konusunda en son bilgilere sahip olmaktı.

Aşağıdaki barın önünde bekleyenler üç sıra oluşturdukları için, Resnick arkadaki merdiveni bulup üst kata çıktı ve 'canlı' bir video sahnesiyle karşılaştı. En son model mobilyalar, yeşil bitkiler ve krem rengi perdeler arasında para içinde yüzen insanlar vardı.

Dönüp de aşağı incekken merdivenin başındaki Rachel'i gördü.

"Biraz beklemeye inanmıyorsunuz galiba?" Kadının üzerinde kemerle, lacivert fitilli kadife bir pantolonun üzerine oturtulmuş bol bir beyaz bluz, geniş apoletli siyah bir ceket vardı. Yalnızca çizmeleri değişmemiş gibiydi.

"Sizi aşağıda görememiştim de."

Kadın omzu üzerinden arkasına baktı. "Aşağı gelmek ister misiniz?"

"Sanmam."

Rachel'in ağzının kenarlarına bir gülümseme yerleşti. "Orada mı kalmak istiyorsunuz?"

"Sanmam."

Rachel kendinden emin adımlarla yukarı çıktı, Resnick'i tutup çevirdi, bara doğru yürüdüler. "Haydi, hazır gelmişken size bir içki ısmarlayayım."

Ön tarafta yağmur altındaki trafiğe bakan bir masa buldular.

Resnick, "Buraya son geldiğimde peyniri ve esaslı Guinness birasıyla bir İrlanda meyhanesiydi" dedi.

"Aşağıdaki arka odada bir müzik kutusu ve kentin en iyi rock and roll müziği vardı. Cumartesi geceleri o kadar yüksek sesle çalarlardı ki, duvarlardan kireç parçaları kopup bira kadehinin içine düşerdi."

Rachel beyaz şarabıyla sodasını yudumladı. "Telefon ettiğinizde kim olduğunuzu çıkaramamıştım."

"Biliyorum. İnsanları öyle etkilerim işte."

"Çalışırken kimi zaman başka bir şey düşünmek imkânsız oluyor." Kadın kadehini kaldırdı, sonra yine indirdi. "Siz de aynı şeyleri yaşıyor olmalısınız."

"Benim durumum tam tersi."

Kadın bunu biraz düşündü, sonra gülümsedi. "Size inanmıyorum."

"Ah" diyen Resnick arkasına yaslandı. Neden böyle konuşuyorlardı ki?

"Her neyse" dedi Rachel. "Burayı beğenmediğinize üzüldüm. Ama hiç olmazsa yukarısı sakin. Eğer erken gelerseniz genellikle yer bulabilirsiniz." Birden, fazla konuştuğunu, sessizliği doldurmaya çalıştığını farkederek sustu. Erkeğe baktı, onun da kendisine bakmasını bekledi. "Buraya ara sıra Chris'le gelirim."

Resnick hâlâ kadına bakarak kadehinden iki yudum aldı.

"Kim o?"

"Birlikte yaşadığım erkek."

Resnick ayağa kalkarken içkisini bitirdi. "Size bir tane daha getireyim."

"Gerek yok, bu iyi" dedi Rachel.

Ama Resnick ona da bir kadeh getirdi. Rachel onun, getirdiği kadehi itip birinciyi yudumladığını gördüğünden emin olarak, tipik erkek işte diye düşündü.

"Yasalara aykırı değil" dedi. "Biriyle yaşamak."

"Doğru."

"Ama siz onaylamıyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Yüzünüz öyle diyordu."

"Ahlak dersi vermek istemiyordum."

"Şimdi rahatladım işte."

Resnick omuzlarını silkti. Rachel, eğer biraz kilo verse bayağı hoş bir adam olacak diye düşünüyordu.

"Belki de şaşırdım. Sizi biriyle yaşayabilecek biri olarak görmemiştim, hepsi bu. Hayalimde canlandırdığım resim o değildi."

"Beni hayalinizde nasıl canlandırmıştınız?" diye sordu Rachel.

Şimdi masalar arasında, görülmenin mi yoksa işitilmenin mi daha önemli olduğuna karar verememiş insanlar dolaşıyordu.

Resnick kadehini göğsüne dayamıştı. Rachel bir an onun kadehi göğsünün üzerinde dengelemeye çalışacağından korktu. "Bilemiyorum."

"Ama resimde ben ve bir erkek... Chris yoktu, öyle mi?"

"Hayır."

"O tür bir havam var, değil mi? Dikkatli olmalıyım öyleyse. Kendi başına yaşayan bir kadın. Evde geceleri bir fincan kakao, güve yemiş bir oyuncak ayı, televizyonda bilmem kaçınıcı kez Rhoda'yı izliyor..." Rachel farkına varmadan ikinci kadeh şaraba başlamıştı. "Öyle, değil mi? Sizi ilgilendiren bu. Benim bugün gazetede okuduğum kadın gibi biri olduğumu düşünüyordunuz. Araştırdığınız olay. Otuz beş kırk yaşlarında kadın, oturma odasında öldürülmüş olarak bulunan hani. Adı neydi?"

Resnick öne eğilerek, "Shirley Peters" dedi.

"Tamam. Aslında olan bu, değil mi? Bu apansız içki davetini gayet güzel açıklıyor. Acil analiz, kısım beş. Büroda telefonu kapadığımda, Rachel, bu defa bayağı bir etki yaratmış olmalısın dedim. Ama hayır. Bende gördüğünüz başka bir şeydi: Yalnız yaşayan kadın ve seks. Ama kusura bakmayın, Müfettiş, buna hevesli değilim. Bir sosyal danışmanla yaşadığım için eve işimi yeterince taşıyorum zaten."

Kadın neredeyse bağırarak konuşacaktı, birkaç kişi onlardan yana bakıyordu ama yine de fazla bir dikkat çektikleri söylenemezdi. Resnick yanıt vermedi, kadının şarabını içip çantasını iskemlenin arkasından alıp koluna geçirmesini ve kalabalığı yararak uzaklaşmasını seyretti.

Günü sona erdirmenin öfkeli bir yolu, diye düşündü. Ve geceye berbat bir biçimde başlamanın! Üstelik kadına Shirley Peters'ten sözetmeyi aklından bile geçirmemişti: Onun kendisine Tony Macliesh hakkında biraz bilgi toplayabileceğini ummuştu. Yağmurdan bulanıklaşan camın ardından karşıya geçip otomobiline binmesini izlerken ona böylesine baskı yapan şeyin ne olduğunu merak etti.

Patel yüzüne yağın yağmura rağmen iki yüz küsur metre ilerden kırmızı Porsche'u görmüştü. Başka bir yerde olsaydı dikkatini çekmezdi ama o sokakta ve o evin önünde olunca durum farklıydı.

Resnick o sabah bu işi bırak da hırsızlıkları araştır demişti. Rutin iş: Sorular ve yanıtlar. Çok uzun bir süre süren o sıkıcı yöntem. Bütün sakinlerinin çalıştıkları evlerin kapısını saat altıdan önce çalmanın anlamı yoktu. Şimdi omuzlarının arasında uzanan bir sızı vardı... üzerinde eğilip formları doldurduğu bütün o mutfak masaları. Soru ve yanıt. Aslında o gün saat üçte çalışma günü sona ermişti.

"Bayan Peters'i mi arıyorsunuz?" diye sordu Patel.

Şeffaf bir şemsiye altındaki kadın kapıdan dönerek başını bir yana eğip baktı.

"Shir'e gelmiştim, evet. Neden sordunuz?"

Patel kimliğini çıkarıp yağmurdan korumaya çalışarak! gösterdi. Kadın şaşkınlıkla baktı, parlak rujlu ağızında sessiz bir "Oo!" belirdi.

"Arkadaşı mısınız?"

"Herhalde." Başını Porsche'a doğru salladı. "Bir uğramıştım."

"Acaba..."

Kadın kırmızı ojeli tırnağıyla işaret etti. "Yaklaşın hele. Boşuna ıslanmanın bir anlamı yok."

Aşırı parfüm, aşırı makyaj diye düşündü Patel, kısa beyaz kürkü altında parlak siyah plastik pantolon. Basit zevkleri olan genç bir erkek için her şeyi çok fazla.

"Ne oldu peki?" Patel'in açık kahverengi gözlerinin ardındaki ıstırap parıltısını görünce serbest eliyle koluna dokundu. "Bana söyleyebilirsiniz. Öyle bayılacak falan biri değilim."

Patel derin bir soluk aldı. "Şey... arkadaşınız öldü...."

"Saçmalama!"

"Korkarım, öldürüldü."

Kadının elindeki şemsiye kayarken Patel uzanıp yakaladı, başının üzerinde tuttu. Kadının yüzünde beklediği gözyaşları yerine öfke vardı.

"Aptal karı! Budala inek! Ona kaç kere söylemiştim sonunun bu olacağını!"

Yüzleri birbirine çok yakındı, uzun uzun Patel'e baktı. Şemsiyenin plastik kumaşına çarpan yağmur damlaları ayaklarının altındaki betona akıyordu. Patel kadının ağzının açılmasını izledi ve bir an onun dişlerini kendisinin dudaklarının yumuşacık etine batıracağını sandı.

"Pekâlâ, sizinle karakola geleyim" dedi kadın.

Şemsiyesini Patel'in başının üzerinden çekti, Patel de yağmura döndü.

6

Chris Phillips bir bacağını şöminenin önünde uzandığı kanepenin alçak sırtına dayamıştı. Kanepede şömine arasındaki kilimin üzerinde bej rengi bir Labrador, Phillips'in akşam gezintilerinden sonra hayvanı kuruladığı havluya hırlayıp duruyordu. Phillips'in karnının üzerinde bir indeks kartları kutusu, bacaklarının arasında bir tomar pembe dosya vardı. Rachel içeri girdiğinde kartlardan birine bir şeyler yazıyor olmasaydı kadının yüzündeki ifadeyi görecek ve belki de hiç ağzını açmayacaktı. Herhalde o her zamanki sevgi dolu alaycılığıyla, "Sürpriz! Sürpriz!" diye hiç bağırılmayacaktı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Rachel.

Phillips kadının sesindeki sertliği farkedince başını kaldırdı.

Labrador havlusunu alıp Rachel'in ayaklarının dibine bıraktı.

"Seni bu kadar çabuk beklemiyordum."

"Özür dilerim."

"Onu demek istemedim. Ben..."

"Çalışıyorsan mutfakta oturabilirim."

Phillips içini çekercesine bir soluk aldı. "Senin biriyle buluşacağını sanıyordum." Kutu ile dosyaları kaldırıp döndü "Bir içki içmeye gidecektin sanmıştım."

Rachel mutfaktan, "Gittim" dedi.

"Ve?"

"İçkimi içtim ve şimdi de buradayım."

Phillips eğilip yazmakta oldu kartı aldı, yazısını tamamlayıp kartı yerine soktu. Böyle olduğu zamanlar Rachel'e ne tepki göstermesi gerektiğini, yapacağı tek şeyin onu yalnız bırakıp sorunlarını çözmesini beklemek olduğunu bilirdi dedi.

Mutfak kapısına yaslanarak, "Bir viski içmek üzereydim"

Rachel, sanki iyi edersen der gibi döndü.

"Sen de ister misin?"

"Hayır."

"Ama rahatlardın."

"İstemem."

Phillips her nasılsa yağmurun sesini kendisinden o kadar uzaklaştırmıştı ki, şimdi bahçeye çıkınca sağanağın öylesine şiddetle yağıyor olmasına şaştı. Köpek de arkasından fırlamış, kesilmeyi bekleyen güllerin dibinde çömeldiği yerden umutla ona bakıyordu. Top oynamak istiyorsun, değil mi? Yine yürüyüşe çıkmak istiyorsun, ha?

Pencerenin bulanık camının ardından Rachel'in ocakla lavabo arasında gidip geldiğini görebiliyordu.

Labradorun tüyleri sırlıklam olmuş, gözleri parlıyordu.

Phillips, Rachel'in işinde epey sıkıntılar çektiğinin farkındaydı, hele öylesine çırpındığı o çocuğun bu son davranışı hepsinin üstüne tüy dikmişti. Ama neden her şeyi içine atıyordu, neden kendisini hep dışarda tutmaya çabalıyordu. Sanki herhangi bir zayıflığı kabullenmek kendine elini sokup tutunacağı bir yarık açacakmış gibi. Üstelik Phillips'in günü de pek parlak geçmiş değildi. Bir iki çocuk neredeyse soluk almalarını imkânsız kılacak derecede tiner koklamışlardı, bir kadın on üçüncü kattaki dairesine kapanmış ve rahat bırakılmadığı takdirde parmaklarını kesme tehdidini savurmuştu, bir kilime sarılmış vaziyette yere yığılan yaşlı bir adam iki gün öylece kalmıştı ve bulunduğu az daha vücut ısısı düşüklüğünden ölmek üzereydi. Sıkıntılar yaşayan yalnızca Rachel değildi ki.

Phillips, yüzünden aşağı sular boşanarak eve girdiğinde Rachel mutfaktan çıkmıştı ve çaydanlığın düdüğü ötmeye başlamıştı.

Rachel banyoda durmuş, aynadaki aksine bakıyordu. Elmacık kemiklerinin derisine değdiği yerlerde yüzü yağmur ve soğuktan hâlâ kırmızıydı. Bir süre sonra saçını taramaya koyuldu, sonra birden durdu. Neden böyle davranıyordu ki? Tanımadığı bir erkeğin canını sıkmasına izin verdiği için mi? Budala bir polis. Çok gülünçtü doğrusu.

Rachel, "Özür dilerim" dedi.

"Önemi yok." Phillips iki elinde iki fincan olduğu içini oturma odasının kapısını ayağıyla kapattı.

Rachel gülümsemek için çaba gösterdi. "Nedir o? Kahve mi?"

"Çay."

Gülümseme gerçeğe dönüştü. "Karın sana kadınların ay başı öncesi çaya ihtiyaç duyduklarını söylediği için mi?"

"Demek sorun buydu."

"Kısmen."

"Bilmem gerekirdi."

"Sana ajandana o kırmızı noktaları koy demiştim."

Phillips kadın kanepeye oturana kadar bekledi, fincanına verdi, fazla yakın olmamaya dikkat ederek kendisi de oturdu, "Toplantı nasıl geçti."

"Geçti gitti işte."

"İşi toparlamanın bir yolu yok mu?"

Rachel fincanı iki eli arasında tutuyordu. "Hayır, hiç yolu yok."

Resnick, Şeftali Ağacı'ndan dönüşte kedilerini besledi. Postadan yalnızca bankadan zaten sahip olduğu kredi kartı için başvurmasını isteyen bir not ile yerel Polonya Derneği'nin, aidatını geciktirdiğiyle ilgili uyarısı çıkmıştı. Resnick kalanları yırtarken birden yeni bir sağlık kulübünün üç bedava deneme seansı öneren broşürünü gördü.

Hiç belli olmazdı.

Broşürü ikiye katlayıp sos kavanozlarının arasına soktu. Dizzy yine yemeğini çaldığı için surat asan Bud'ı kaldırıp tezgâhın üzerine koydu, önüne bir avuç tavuk etli Brekkies maması bıraktı.

Birkaç dakika sonra otomobiline atlamış, karakola doğru gidiyordu.

Graham Millington masasının üstüne yerleştirdiği küçük el aynasının karşısında tırnak makasıyla bıyığını düzeltmekteydi.

"Graham. Hırsızlık araştırmasının sonuçları ne oldu?"

Millington havaya sıçrarken az daha dudağından iri bir parça koparıyordu. Ayağa kalkarak, "Raporlar masanızın üstünde" diye biraz boğuk bir sesle mırıldandı.

Resnick, Kellogg ile Patel'in o gün yaptıkları araştırmaların özet raporlarını şöyle bir karıştırdı. Başını kaldırmadan, "Bana kısaca anlat bakalım" dedi.

"Macliesh'in tehditleri, geceyarısı kapıyı yumruklamaları, kadına küfür etmesi, en az iki kişi onun akşamları sokağın başında beklediğini..."

"Yakın zamanda mı?"

"Bir kısmı."

Resnick kâğıtlardan birini kenara ayırdı. "Burada 42 numaradaki adamın -bu karşısı oluyor, değil mi?- Shirley Peters'i öldürüldüğü gece saat sekizde evinden çıkarken gördüğü yazıyor."

"Televizyon açık olduğu için saatten eminmiş."

"Bir taksi gelmiş ve kadın onunla gitmiş."

"Takside yalnızca sürücü olduğunu söylüyor ama emir değilmiş."

Resnick rapora baktı. "Hangi taksi şirketi olduğunu bilmiyor."

"Özellikle dikkat etmesi için bir neden yok, kadının sık sık taksiye bindiği anlaşılıyor."

Resnick çavuşun sesindeki hoşnutsuzluğu duyunca başını kaldırdı. "Başına geleni hakettiğini mi söyleyecektin yoksa; Graham?"

"Hayır efendim."

"Taksiyi araştırıyor muyuz?"

"Kellogg sağa sola telefon ediyor. Henüz kesin bir şey yol ama çıkacaktır."

Resnick raporları bir araya toplayarak saatine baktı. "Görev saati dışındasın, değil mi?"

Millington omuzlarını silkti. "Karım Rusça dersine gitti Oğlanları da annesine bırakmış. Bir kadeh içip eve gideceğim sanırım."

Resnick başını salladı, çavuş odadan çıkmak için döndü.

"Graham?"

"Efendim?"

"Sen genellikle Şeftali Ağacı'na gidersin, değil mi?"

Millington başını salladı.

"Oraya böyle gitmesen iyi olur. Gömleğinin önünde kan lekesi var."

Resnick raporları bir daha gözden geçirip notlar aldı. Abardeen'den gelen telefonda Tony Macliesh'in trenden

inine gözaltına alındığı bildiriliyordu. İkinci vardiyada nöbetçi memur özel bir aile toplantısında çıkan bir kavgaya çağırılmıştı. Alfreton Yolu'nda bir ikinci el dükkân sahibi telefon etmiş, birkaç gencin kendisine üç video satmak istediğini söylemişti, gençler yarın geleceklerdi ve bir memur orada kendilerini bekleyecekti.

Resnick birkaç dakikadır Rachel Chaplin'i düşünmekte olduğunu farkedince nöbetçi memuru arayıp birini Reno'dan kendisine sucuklu, ançüzeli ve ekstra zeytinli bir pizza almaya göndermesini istedi.

Telefonu kapattığı sırada Patel kadınla içeri girdi.

Grace Kelley odayı koklayıp Brut parfümü kokusu arandı ama düşkünlüğüne uğradı. Daha önce de karakollara girmişti ama şimdiye kadar hiç Cinayet Masası görmemişti ve şimdi de gördükleri beklentilerine hiç uymuyordu. Duş şampuanı ve Benson king-size sigara kokusu karışımı, mavi üniformaları altında süspansuar giymiş erkekler bekliyordu. Ama yalnızca birkaç yazı makinesi, bir iki solmuş saksı çiçeği ve en yakınındaki masa üstünde bir kadınla iki çocuğun resmine dayalı bir ayna görüyordu. Kendi çalıştığı sekreter odasından hiç farkı yoktu doğrusu.

Grace masaya yaslanarak yüksek ökçeli ayakkabılarından birini çıkarıp ayağını ovuşturdu. Genç Asyalı memurun yan odadaki biriyle konuştuğunu görüyordu. Adam ayakta dinliyordu, sonra oturdu, koltuğunu geriye itip gözlerini Asyalı'dan ayırmadan daha rahat bir pozisyona geçti. Yalnızca bir kere kendisine baktı, sonra yine hemen memura döndü.

Grace öteki ayakkabısını da çıkarıp bacağını masanın kenarına dayadı. Shirley'ye yeni otomobilini göstermek için heyecandan titreyerek iki saat direksiyon sallamıştı. Shirley öyle kırmızı bir Porsche için neler yapmazdı? Herhalde kendisinin yaptığından çok fazlasını yapmaya hazırdı. Zavallı.

Oda kapısı açılınca masadan inip ayakkabılarını giydi. Bir ter kokusu almış ve bunun kendisinden geldiğini farketmişti.

"Müfettiş sizinle konuşmak istiyor."

Grace sendelerken uzanıp Patel'in omzuna tutundu. Sağ ayağını ayakkabıya bastırırken, "Teşekkürler bebek" dedi.

Ayakta duran Resnick kadına oturması için işaret etti. "Bayan Kelley, değil mi?"

"Evet." Grace oturdu, beyaz kürkünün önünü, koltuğun demir kollarını örtecek biçimde açtı.

Resnick ölçüp biçercesine bakıyordu kadının yüzüne."Grace."

Grace omzundan sarkan küçük siyah çantasından sigara paketini çıkardı. "Annemin benim için fazla yüksekte uçan hayalleri varmış."

Resnick gülümsedi. Grace, gülümsediği zaman daha yakışıklı diye düşündü, daha da genç. Erkeğin sigarasını yakmasını bekledi, sonra incecik altın çakmağıyla kendisi yakıp çakmağı yine çantasına attı. Başını geriye atıp dumanı iyice içine çekti.

"New Cross" dedi.

"Efendim?"

"Geldiğim yer." Ağır ağır yükselen gri dumanlar arasında: sol elini salladı. "Aslında o da doğru değil ya. Deptford aslı da." Çenesinin altında görünmeye başlamış olan gevşekliği saklamak için başını geriye atması gerektiğini hatırladı. "Londra'nın nehrin güney yakasını bilir misiniz?"

"Pek sayılmaz."

"Çok bir şey kaçırmış sayılmazsınız. İlk fırsatta çıktım oradan."

Kadın sigarasının ucunda uzayan küle baktı. Resnick bir çekmecedan çıkardığı tablayı masanın üzerinden itti.

"Annem her boş anını sinemada geçirirdi. Deptford Lewisham. Grace Kelly'nin gösterildiği her yer. Haftada dört beş kere. Çocukluğumu Greenwich parkında bana filmleri anlatmasını dinleyerek geçirdim. Ondördüncü Saat, Kahraman Şerif, Mogambo. Daha sonra bazılarını televizyonda görünce hikâyelerini hep karıştırdığını anladım. Cinayet Var'da Grace Kelly'nin kocası..."

Kadın huzursuz bir tavırla öne eğilip sigarasını bastırdı. Birden ürpermeye başladı, Resnick bir daha yüzüne baktığında ağlıyordu.

"...onu öldürmeye... Tanrım!" Ayağa kalkınca mantosunun ceketi koltuğun kenarına takıldı, çekiştirince de yırtıldı. "Shirley. Ah, o namussuz herif! Shirley'ye Londra'ya gelip bir süre yanımda kalması için nasıl da yalvarmışım. O domuzu salıverdiklerinde oradan uzak olması için." Gözyaşlarını yüzünün makyajına bulaştırdı. "Ama bir türlü razı edemedim, orada oturup gökkuşağının ardından Beyaz Atlı Prensini bekleyecekti. Sanki o domuz onu başkasına yar edebilmiş gibi. Shirley onunla yaşayamıyordu ve o da kızın başka kimseyle yaşamasına engel olmaya kararlıydı."

"Macliesh" dedi Resnick.

"Başka kim olacak ki?" Sonra iki eliyle koltuğun sırtını tuttu. "Burada bir içki yoktur herhalde."

Resnick kalkıp yan odaya geçti. Divine'in çekmecesinden yarım şişe Bell's alıp plastik bir bardağa iki parmak doldurdu.

"Kahve getirtebilirim" dedi.

"Ancak kavrayabiliyorum" dedi kadın. "Buna gecikmiş şok falan derler, değil mi?"

Resnick yerine oturdu. "Benim genç memurum da sizin gibi şok geçirmişti."

"Vah zavallı! Kendisine ne yapacağımı sandı kimbilir."

"Yani cesedi bulduğunda demek istedim."

Kapı vuruldu, Batı Hint Adaları'ndan bir memur Resnick'in pizzasını getirdi.

Memur çıkınca kadın "Burada eşit fırsat uygulanıyor demek" dedi.

Resnick pizzayı kutusundan çıkarıp masanın üstüne koydu. "Bir dilim ister misiniz?"

"Sanmam... Aman Tanrım! Ançüez ve sucuk, iğrenç bir şey!"

Resnick pek de utanmayarak bir dilimi ağzına götürürken bir kere için olsun peyniri çenesine bulaştırmadan yemeyi başarıp başaramayacağını düşündü.

İki ısırık arasında, "Shirley Peters'i iyi tanıır mıydınız?" diye sordu.

"İyi arkadaştık. Artık aynı yerde yaşamadığınız için, olabildiği kadar yani. Onunla altı yıl önce tanışmıştım. Ben Birmingham'da oturuyordum, bir satış promosyonu için buraya gelmişim... alışveriş merkezinde yeni otomobiller arasında dolaşmak, memelerini gösterip satış temsilcileri tarafından kıcına parmak atılmak falan. Shirley de oradaydı, bir büroda: çalışıyor, boş zamanlarında gizlice bu tür işler yapıyordu. Tony bilmiş olsaydı onu hemen orada öldürürdü. Birbirimizden hoşlandık ve ilişkimizi kesmedik. Sonunda Tony'den kurtulduğunda ben buraya gelip bir iki hafta yanında kaldım." Grace Divine'in viskisinden biraz daha içti. "Bana göre yer değildi burası. Çok sakin. Herkes gece yarım dedi mi yatağında oluyor."

Resnick'in, gecenin üçünde kent diskolarının önünde buna inanmayacak kadar çok deneyimi olmuştu ama kadınlı yalanlamadı. "O zaman Macliesh'le yaşıyordu demek?"

"Evet ve herif benden hiç hoşlanmamıştı. Shirley'i hep ona karşı direnmeye cesaretlendiriyordum, nedeni de bu. Sanki bir kutu kâğıt mendilmişsiniz gibi ellerini üstünüze silen, sonra da başka birinin önünde öksürseniz bile gıcık kapan o erkeklerden biriydi. Tesco'da bir kere yüzüne okkalı bir tokat indirmişti, alışveriş arabasını çarptırmamak için çeken bir adama gülümseyince."

"Ama neden?.." diye Resnick söze başladı ancak bunun iyi bir soru olmadığını bildiğinden yarıda bıraktı. Kadınlar neden kendilerini döven erkeklerden ayrılmazlardı? Neden pek çok erkek bundan zevk alır, buna ihtiyaç duyardı? On iki saat sonra, mahkemede, sanki buna hakkı varmış gibi yedi yaşındaki kızına tecavüz eden bir erkekle yüzyüze gelecekti. "Onun Shirley'yi tehdit ettiğini siz duydunuz mu?"

"Şaka ediyorsunuz galiba."

"Demek istediğim, gayet açıkça hatırladığınız olaylar. Söylediği sözler."

"Ve de yaptığı şeyler."

Resnick'in pizza diliminden bir zeytin yuvarlandı. "Sabah gelip ifade verebilir miydiniz?"

"O namussuzu ait olduğu yere geri göndermek için her şeyi yaparım." Kadın Resnick'e baktı. "Onu yakaladınız değil mi? Kaçmadı ya?"

"Aberdeen'e kadar. Şu anda polis gözetiminde."

"Hapisten çıkarmaları ne kadar kötü oldu." Kadın ayağa kalktı. "Ne yazık ki asılmayacak."

Resnick merdivende sordu. "Bu gece kalacak yeriniz var mı?"

Kadının gülümsemesi hemen hemen gerçektir ama dudağının kırmızısı bir yanağına ve dişlerine bulaşmıştı. "Bu bir teklif mi?"

"Eğer bir otel bulma sorunu varsa..."

Kadın bir anlığına Resnick'in koluna dokundu. "Ben otel bulmaya alışkınım."

Aşağıda masa başında, soğuk havaya rağmen üzerlerinde yalnızca kısa kollu gömlekler olan iki sarhoş genç vardı. Gözleriyle kapıya kadar izledikleri kadına tam laf atacaklardı ki, kadın dönüp kendilerini aslında oldukları kadar küçük hissetmelerine yol açan bir bakışla baktı. Gençler ses çıkarmadılar.

"Saat kaçta geleyim?"

Resnick nöbetçi memurun kendisine gülümseyerek baktığının farkında olarak omuzlarını silkti. "Dokuz buçuk onda."

"İyi geceler, Müfettiş. İçki için teşekkür ederim."

Çavuş hâlâ kendisine bakıyordu. "Pizzaya iki buçuk dolar verdim" dedi.

Resnick başını sallayarak yukarı çıktı.

Telefon çaldığında Rachel Chaplin yataktaydı. Phillips merdivenin başından seslendi. "Seni arıyorlar."

Rachel üzerinde bir kazak olduğu halde aşağı indi, neyse ki uyumuyordu.

Telefonu alırken, "Saat kaç?" diye sordu.

Phillips yürüyüp giderken, "On ikiye geliyor" dedi.

"Alo, kimsiniz?"

Resnick, "Yarın birbirimize rastlayacağımızı düşündüm ve sıkıntılı bir durumda kalmamızı istemedim, hepsi bu" dedi.

Başka bir şey söylemedi. Rachel telefonu kapadı.

Phillips raporunu yazdığı köşeden baktı, kim o diye sorar gibi başını yana eğdi.

"Önemli biri değil" diyen Rachel yatağına döndü.

Mark Divine suntuyla ayrılmış ama önünde yalnızca bir insanın başını ve omuzlarını sokabileceği kadar yana açılan camlı başvuru masasının karşısında oturuyordu. Pencerenin altında üstünde sigara yanıkları olan formika bir tezgâh uzanıyordu. Divine'in oturduğu sıranın arkasındaki duvarlarda kayıp çocuk posterleri asılıydı. Divine on beş dakikadır orada oturmuş Sun gazetesini karıştırıyordu ve biri çıkıp kendisine bir çay ister misin diye sormamıştı.

Kevin Naylor kapıdan girince Divine, gazetesini katlayıp kalktı. "Tam zamandı yani."

"Yoksa Macliesh..."

"Senin onu öğrenmeye gittiğini sanıyordum."

Naylor başını salladı. "Hayır, telefon ediyordum."

"Rapor mu verdin?"

"Hayır. Debbie'yle konuştum. Bir arayayım dedim işte."

Divine homurdanarak oturup gazetesini açtı. "Karının kaybolacağını falan mı sanıyorsun?"

"O da ne demek oluyor, ha?"

"Sanki senin sesini duymazsa duman olup uçacakmış gibi."

"Saçmalama."

"Ben mi? Karısına beş dakikada bir telefon etmek zorunda olan sensin, ben değil."

"Ona telefon etmek zorunda değilim."

Divine bir sayfa daha çevirdi. "Tabii etmek zorunda değilsin. Ama merak ettiğim, birbirinize söyleyecek ne bulduğunuz." Sırtarak Naylor'un yüzüne baktı. "Yoksa o yeni evliler gibi seni-özlüyorum-sensiz-yaşayamam-sevgilim, falan mı?"

"Yeter artık, Divine!" Naylor elini uzatıp gazeteyi çekti.

"Haydi haydi" diye sırttı Divine.

"Yeter dedim sana!"

Divine yıldırım hızıyla yerinden fırladı, Naylor'a diklendi

Bölmenin penceresindeki çavuş, "Biz burada genelde işi müşterilerimize bırakırız" diye seslendi.

Önce Naylor bakışlarını indirdi, iki adam birbirlerinde uzaklaştılar.

"Buraya Macliesh için gelmişsiniz, değil mi?"

İki detektif başlarını salladılar.

"Benimle gelin, sizi aşağıdaki hücrelere götürüyüm."

Gözaltı çavuşu küçük bir masanın başında oturuyordu önünde siyah mürekkeple yazılı, çizgili, meşin kaplı bir defter vardı. Sağ omzunun arkasındaki koyu yeşil tahtaya tebeşirle geliş gidişler yazılmıştı. Merdivenlerden, soğuk havayla birlikte dezenfekte ilacı altında bir lağım kokusu yükselmekteydi.

"Bu ikisi Macliesh için gelmişler."

"Tamam."

Ne Naylor ne de Divine duydukları şeyler ve o küçük resim dışında Macliesh'in nasıl biri olduğunu bilmiyorlardı. Taş basamaklardan çıkan adam pek çelimsiz görünüyordu. Adamın hemen hemen kılsız olan kollarındaki kasları ve dümdüz midesini görene kadar. Adamın üzerinde bir gram fazla et yoktu.

"Üzerinde bunlar mı vardı?" diye sordu Divine.

Kolsuz gri bir kazak, altında siyah bir tişört, belinden kemeri çıkarılmış blucin, bağcıkları sökülmüş eski ayakkabılar.

Tezgâhın ardından bir çanta çıkarıldı, bir zarf alınıp içi boşaltıldı: Bozuk para, bir kurşunkalem, bir beş sterlinlik banknot, plastik kayışlı kol saati.

Memur bir dolmakalem uzattı.

Naylor eşyayı teslim kâğıdını imzaladı, hepsi zarfa dolduruldu, zarf çantanın fermuarlı gözüne yerleştirildi.

Naylor bir imza daha attı, gözaltı çavuşu tutuklama kâğıdını verdi. "Dik-katli olun."

Çavuş kelepçenin bir ucunu Macliesh'in sağ, öteki ucunu Divine'in sol bileğine taktı.

"Bok!" dedi Divine kelepçe derisini dalayınca.

"Kusura bakma." Çavuş kelepçeyi gevşetip bir daha kilitledi.

"Tamam mı?" diye sordu Naylor.

Naylor ile Divine tutuklularını bekleyen arabaya götürürken, çavuş arkalarından başını salladı. Yerlerine varana kadar herifin ağızından fazla bir şey almayacaklarını biliyordu gülümseyerek, parlak sarı bir silgiyle tahtadan Macliesh'in ismini sildi.

"Olayı ilk ihbar edenin komşu değil de kızın annesi olduğunu ne zaman tespit ettiniz?"

Resnick, Macliesh getirilince ne yapılacağını Millington'a anlatmıştı. Grace Kelley geldiğinde karakolda olup ifadesini almayı ihmal etmemesi gerektiğini de. Resnick aslında mahkemede çapraz sorgulamada değil de orada olmak isterdi.

"Müfettiş?"

Resnick not defterine baktı. "İlk ihbardan üç gün sonra."

"Üç gün mü?"

"Detektif çavuş Pierce, memur Kellogg'la eve gittiğinde Bayan Taylor suç ihbarını kendisinin yaptığını itiraf etmişti. Bir süre konuştuktan sonra kızını muayene için getirmeyi kabul etti."

"Bu muayene nerede yapıldı, Müfettiş?"

"Kent Hastanesi'nde."

"Muayenede kimler bulundu?"

"Danışman bir çocuk doktoru, polis doktoru, Bayan Taylor ve olaya atanan sosyal danışman."

"Bay Taylor yok muydu?"

Resnick başını salladı. "Hayır."

"Çocuğun babası yok muydu?"

"Bilinen nedenlerle..."

"Demek kararınızı vermişsiniz. Adam suçluydu. Siz ve Sosyal Hizmetler aranızda karar vermişsiniz..."

"Herhangi bir karar vermiş değildik" diye Resnick savunma avukatının sözünü kesti.

Savunma avukatı gülümsedi. "Sosyal Hizmetler bölümüyle iyi ilişkiler içinde olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Resnick, Rachel Chaplin'in oturduğu yere bakmak isterdi. Üzerinde ince çizgili lacivert bir tayyör olduğunu biliyordu. Beli hafifçe dar, omuzları vatkalı. Boynunda düğmelenmiş açık mavi bluz. Saçları bugün geriye taranmış olup mat renkli gümüş taraclarla tutturulmuştu.

"Amaçlarımız her zaman aynı değilse de, aramızda iyi bir ilişki vardır."

Resnick doğruca avukatın yüzüne bakıyordu, yüzünde kendisini ele verecek hiçbir ifade yoktu. Avukat duraksadı, bu amaçlar konusunu derinleştirmek isterdi ama oraya girmeden sorgusuna devam etti.

Rachel Chaplin oturduğu yerde sağ bacağını sol bacağı üstüne attı. Salonun sessizliğinde naylonun naylonu sürtünmesinden çıkan hisirtiyi duyabiliyordu. Evden ayrılırken Phillips "Bugün tanıklığın mı var?" diye sormuştu. "Sanmıyorum, neden sordun?" "Çok şıksın da ondan."

Rachel soruyu duyduğunda soluğunu tutmuş, Resnick'in bakışlarını çevirip kendisine bakmasını beklemişti. "Sosyal hizmetler'le ilişkinizi nasıl tanımlarsınız? Erkeğin kendisinden yana bakmak istediğinden emindi ve bakmamasından etkilenmişti. Ancak daha sonraları onun amacının bu olduğu, bu etkiyi yaratmaya çalıştığı gelecekte aklına.

Evet, seninle oturup amaçlar, niyetler ve daha bir sürü şey hakkında konuşmak isterdim diye düşündü.

Avukat, "Müfettiş Resnick, dikkatinizi polis fotoğrafçısı tarafından kızın ilk muayenesinden sonra çekilmiş ve mahkemeye delil olarak sunulmuş fotoğraflara yöneltmenizi istiyorum-

Resnick burnunu parmaklarının arasında sıkı, bir an için gözlerini kapattı.

"Motor zayıf." dedi Divine.

Sağ şeritte seksen beş mille giderken on beş metre önündeki Volvo'ya uzun farlarını yakarak işaret verdi.

"İlk benzincide dur" dedi Naylor.

"Yine mi?"

"Yine."

Bir önceki duruşlarında iki adam yer değiştirmişler, Naylor arkada tutuklunun yanına geçmişti. Yüz mil boyunca sol bacağı uyuşmuş, kelepçeyle bağlı olduğu adam hiç kıpırdamadığı için kalçalarında karıncalanma başlamıştı. Macliesh yalnızca soluk alıp veriyor, akan trafiğin arasından bir görünüp bir kaybolan yeşillığe bakıyordu.

"Bir telefon daha edecek değilsin herhalde."

Divine hakkında bir şey kesinlikle söylenebilir diye düşündü Naylor: Aklını bir şeye takmaya görsün, anlamsız da olsa kolay kolay vazgeçmez bir daha.

"Tuvalete gitmem gerek" dedi Naylor.

Divine omzunun üzerinden, "O çöreklerden bir iki tane" dedi. "Limonlu olanlardan."

"Yalnızca iki tane mi?"

"Şimdilik." Volvo istemeye istemeye orta şeride geçti.

"Ya yanındaki?" diye sordu Divine. "O da gitmek isteyecektir artık."

Naylor, Macliesh'e baktı.

Macliesh kendini başka bir dil konuşulan bir ülkede bulan biri gibi dışarı bakmaya devam etti.

Bir VW Polo'nun yanına park edip arkaya bir bebek koltuğunun yerleştirilmesine, sonra üç ile yedi yaşları arasında üç çocuğun daha bavulların, oyuncakların, mavi plastik bir oturağın ve bir köpeğin arasına sıkıştırılmalarını beklediler. Ana baba ön tarafa geçtiklerinde artık otoparktan çıkacak takatları kalmamış gibiydi.

Divine, Macliesh'in çıkması için kapıyı açarken, Naylor "Birkaç yıl sonraki halin" diye sınıttı.

"Hiç de öyle olması gerekmez."

"Sahi mi?"

"Bu işi yapmanın başka yolları da vardır."

Divine sırtarak kaşlarından birini kaldırdı.

"Her şey çocuklara nasıl davranacağını bilmene başka yani. İşini bilirsen çocuğun ne kadar çok olursa o kadar çok yardım alırsın onlardan."

"Debbie mi söyledi bunu?"

"Sağduyum söyledi."

Bir dizi video oyunu makinesi önünde duruyorlardı, duvara yaslanmış iki motosikletli Macliesh'e dayanışma işareti yaptılar ama o onların farkında değilmiş gibi davrandı. Yaşlı kadın yanlarından geçerken gözlerini kelepeçelerden ayıramadı.

"Öyle bir aileyi buraya getirmek kaç paatlar biliyor musun? O kadar hamburger, patates, mısır falan. Tatile çıkarsın ve daha yoldayken elde avuçta bir şey kalmaz."

Naylor kendi kendine, öyleyse yola çıkmadan sandviçleri kendin hazırlarsın, büyük bir şişe Coke ve bir de termos aldın mı tamamdır, diye düşündü. Ama bunu yüksek sesle dile getirmeyecek kadar da akıllıydı.

"Prezervatif kullanmak çok daha ucuz" diye güldü Divine. "Hoş ben kendim kullanmam ya, bütün zevkini alıp götürüyor."

Naylor başını kafeteryadan yana sallayarak, "Bize bir şeyler al da arabaya getir" dedi. "Bu durumda içeri girmek istemiyorum. Biz tuvalete gidiyoruz, park yerinde buluşuruz."

"Bir sıkıntın olmaz ya?"

Naylor, Macliesh'e dönüp başını salladı, yürümeye başladılar.

Divine arkalarından, "Umarım solaktır" dedi.

Naylor, bir kerecik olsun işe Patel'le gönderilsem diye düşündü. Hiç de fena çocuk değil. Hatta Lynn Kellogg'la gönderilmek de vardı. Zaman zaman Lynn'i hayal etmez değildi. Kendisini şaşırtan şeylerden biri de buydu. Evlenince insan başka kadınlara şehvet duymuyordu artık. En azından ilk bir iki yıl. Bunu söyleyecek cesareti bulmuş olsaydı Debbie ne derdi acaba? Hoş böyle bir şey söyleyecek değildi ya. Lynn öyle güzel sayılmazdı ama kimi zaman ekip odasında yine de ona yan gözle bakar, genelde giydiği o bol giysiler altında nasıl olduğunu merak ederdi. Kadın, Cinayet Masası'na terfi ettikten sonra Divine bir kere onunla çıkmıştı. Ve her zaman olduğu gibi o koca çenesini tutamamıştı yine. Kadını nasıl alıştırarak, memnun edecek falan filan. Naylor ne olduğunu bilmiyordu ama Divine'ın daha sonra çenesi tutulmuş gibi kapanmıştı...

Naylor birden ılık bir şey hissedince başını çevirdi, Macliesh bölmesinde yan dönmüş, penisini sol eliyle kavramış, Naylor'un pantolonunun sol paçasından aşağı işiyordu.

"Müfettiş Resnick, Bayan Taylor'un suçlamasının gerçek olmayabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Gerçeği bulmak mahkemenin işidir. Beni ilgilendiren bir suçun gerçekten işlenmiş olduğu olasılığının bulunup bulunmadığını tespit etmekte."

"Bunu yaptınız demek?"

"Evet."

"Herhangi bir kuşkunun ötesinde mi?"

"Bir çocuğun tehlikede olma olasılığı varsa o zaman suçlamaların gerektiği gibi araştırılması benim görevimdir."

"Mümkün olan süratle."

"Evet."

"Aceleyle."

"Bu sizin kullandığınız bir sözcük" dedi Resnick düz bir sesle.

Aferin diye düşündü Rachel ve gülümsedi.

"Sizin avukatla... tartışmasına girmemiz gerektiğini düşünmüyorum" dedi hakim, "Yalnızca hafifçe öne eğilerek soruları yanıtlayın."

"Özür dilerim Hakim Bey. Yanıtladığımı düşünmüştüm."

Savunma avukatı, "Bence siz iki uygun delili bir ara getirdiniz" dedi. "Bu zavallı çocuğun bir kereden çok defa tacize uğradığını ve kocasını böyle bir şeyle suçlamak için başka nedenleri olabilecek ıstırap çeken bir kadının suçlaması."

Dinleyicilerin bulunduğu bölmenin çeşitli yerlerinden öfkeli sesler yükseldi. Rachel ayağa kalkmakta olduğu farkederek ağır ağır oturdu.

"En kolay olduğu için ilk çözümü seçtiniz. Çünkü bu konuşulan olaylarda suçluyu baba ya da üvey baba olarak göstermek neredeyse kural haline gelmiştir. Ve daha önce de söylediğiniz gibi Sosyal Hizmetler'le olan iyi ilişkiniz sizi aynı oyun ve moda olan sonuca varmaya yöneltti."

"Ben öyle bir şey söylemedim..."

"Müfettiş Resnick, verdiğiniz ifadeler tutanaklara geçmiştir."

"Ben Sosyal Hizmetler'in üyelerinden herhangi birinin görüşünün..."

"Müfettiş, lütfen. Mahkeme neler söylediğinizi çok iyi biliyor."

"Bay Taylor'u tutuklamamız için bizi ikna eden herhangi bir kurum olmamıştır."

"O zaman bunu neden yaptınız?"

Resnick soluğunu tuttu. Sırtına yapışan gömleğinin ıslaklığını hissediyor, koltukaltlarında ve bacakarasında ter kaşıntısı başlıyordu. "Kız" dedi kesin bir tonla.

"Yedi yaşındaki kız."

"Evet."

"Ürkütülerek..."

"Hayır."

"İmalı sorular sorularak..."

"Hayır."

"Ve o da bütün küçük kızlar gibi istenildiğini anladığı yanıtları verdi."

Resnick'in boğazından kükreme ile kahkaha arası bir ses koşturdu. "Onu bir yüzü ayna olan camın arkasından seyrettim" dedi. "Yedi yaşındaki Sharon Tyler'in odada yalnızca Sosyal Hizmetler'in danışmanı ile oturmasını ve..."

"Müfettiş Resnick, bunlara gerek yok" dedi avukat.

"Evet, var!" Resnick'in elleri tanık bölmesinin ön tarafını kavramıştı ve Rachel odanın arkasından bile onun parmak boğumlarının bembeyaz kesildiğini görüyordu. "Buna gerek var.

Yargıç Resnick'e eğildi. "Müfettiş Resnick, bunun rahatsız edici bir olay olduğunu biliyorum."

Resnick yargıca baktı, konuşmaya başladığında sesi alçak ve sakindi. "O odada onlar dışında bir mikrofon ve iki bebek vardı." Bebeklerin bulunduğu masayı gösterdi. "Mahkemenin daha önce gördüğü bu bebekler. Sharon Taylor'un o bebekleri kullanarak sanığın kendisine ne yaptığını gösterdiğini gördüm ve duydum. Ve kıza kendisine neler yaptırdığını."

Resnick gözleri avukata dikildi. "Babasının."

8

Resnick ilk önce kadının orada olmadığını sandı ve öfkeye çok yaklaşan bir düşkünlüğü hissetti. Bunun neredeyse verdiği ifadeyle kazandığı, hakettiği bir şey olduğuna inanacaktı. Onun orada duruşunu, kendisini karşılarken yüzünde beliren gülümsemeyi görmüş gibiydi. Kendi kendini kandırmaktan ne zaman vazgeçecekti?

Resnick tanıdığı birini selamladı, ellerinde ajandaları, haftalık brifing oyunlarını kararlaştıran bir iki avukatın yanından geçti ve kadın oradaydı işte. Bir kenarda, başı tabii öteki yana çevrilmiş, Bayan Taylor'la konuşuyordu ve Resnick onun sakin ve güven verici ses tonunu duyar gibiydi.

Kadının kendisini görmesinden önce kapıya varmak istemeyerek adımlarını ağırlaştırdı.

"Müfettiş." Rachel gülümseyerek Bayan Taylor'un yanından ayrılıp holün öteki yanına geçti.

Resnick dönmekte acele etmediği için kadının yüzüne baktığında Rachel de hemen hemen yanına varmıştı.

"Nasılsınız?" diye sordu Rachel.

Resnick kadının omzunun üzerinden ilersini işaret etti. "Bayan Taylor nasıl?"

"Günün büyük bir bölümünü kafasında bir peruka olan pahalı bir avukatın, onun intikam almaya çıkmış, isterik bir yalancı olduğunu kanıtlamaya çalışmasını izledi. Nasıl olduğunu tahmin edersiniz?"

Rachel bir an başını eğdi, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim" dedi. "Bunu haketmediniz. Bayan Taylor iyi dayanıyor. Bu tür gösterilerin bir olumlu yanı bunların onu da öfkeliendiriyor olması. Ona yapmak istedikleri şey için duyduğu öfke. Oysa siz..." Gülümseme şimdi gözlerindedeydi. "Sizi mükemmel buluyor."

"Bunu o mu söyledi?"

"Hayır, ben." Rachel erkeğe yarım adım daha yaklaştı Parmağıyla ağzına dokundu. "Dudaklarıma bakın."

"Geçen gece için özür dilerim" dedi Resnick. Kadına dudaklarını izlememeye çalışıyor ve bunun gayet güç olduğunu farkediyordu.

"Bunu söylemişsiniz."

"Telefon ettiğimde yataktan kaldırmadığımı umarım."

"Kaldırdınız."

"Ama şeyi değil... adı neydi?"

"Adını gayet iyi biliyorsunuz. Chris. Ve tekrar aynı konuşmayı yapacak değiliz herhalde."

"Bir içki içeriz diye düşünmüştüm."

"Bayan Taylor'a onunla gidip Sharon'u alacağıma söz vermiştim. Bir süre yanlarında kalmam gerek."

"Daha sonra peki ?"

Resnick, kadının teklifi kafasında tarttığını görebiliyordu

Rachel sonunda "Yedi iyi mi?" dedi.

"Tamam. Nereye gitmek istersiniz?"

"Bu defa siz seçin."

"Partridge'i biliyor musunuz?"

"Mansfield Yolu'ndaki mi?"

"Evet."

Kadın başını sallayarak Bayan Taylor'un beklediği yere döndü. Resnick karakolda Millington'un Macliesh'le ne kadar ilerleme kaydedebildiğini öğrenecek zamanı olduğunu düşündü. Aslında Millington herife öylesine bir yüklenmiş olabilir ki, Resnick döndüğünde tanıklar huzurunda imzalanmış, mühürlü bir itirafname bile bulabilirdi. Bu da belki çavuşa beklediği terfiyi sağlar, Resnick'in sırtından da bir yük kalkmış olurdu.

Resnick sokağa çıkarken saatine baktı. Talihi varsa bir ara uğrayıp kedilerini de besleyebilirdi.

"Umutsuz!"

Graham Millington masalardan birine oturmuş, ayağının kirini en yakındaki iskemlenin sırtına dayamıştı. Bir elinde plastik bir bardak, diğerinde sigarası vardı ve sanki üzerinden çıkarma zahmetine girmeden elbiselerini kurutma makinesine atmış gibi görünüyordu.

"Artık bıraktığını sanıyordum" dedi Resnick.

Millington ellerine baktı. "Hangisini?"

"Bir şey söyleyebilir miyim, patron?" Gece nöbetçisi çavuş elinde üç plastik torba ve yarım düzine fotoğraf olduğu halde Resnick'in omzunun dibindeydi.

"Gel içeri."

Resnick ile çavuş on dakika sonra çıktıklarında Millington hâlâ aynı pozdaydı.

Resnick, "Yine Divine'ın viskisini mi içiyorsunuz?" diye sordu.

Millington başını salladı.

Resnick çekmecedeki şişeyi alırken Divine'a takvim zevki hakkında bir iki söz söylemeyi düşündü. Aylar boyunca iri göğüsleri görmekten şikâyet eden bir tek kendisi değildi herhalde. Belki de bu konuda Lynn Kellogg'la konuşsa iyi olurdu.

Çavuşun bardağına bir parmak viski doldurdu. "Ya siz, efendim?"

Resnick başını salladı. "Daha sonra. Sanırım sınırları bozulup her şeyi açıklamadı, öyle mi?"

"Sınırları bozulan benim, o değil."

"Neler oldu?"

Millington amirinin yüzüne baktı. "Bütün bir öğleden sonrasını bir tek soruyu bile yanıtlamayan biriyle geçirmek nasıl bir şey dersiniz?"

"Neden konuşmuyor?" diye sordu Resnick.

"Ağzını açmazsa nasıl bileyim ki?"

"Sakin ol, Graham."

"Özür dilerim, efendim." Millington masadan indi, sigara paketi için ceplerini yokladı. "Bu kadar sinir bozucu bir şey olamaz. Orada öyle oturup saatin tıkırtılarını dinlemek. insanın uzanıp herifi tartaklayacağı geliyor."

Resnick Millington'un parmakları arasından sigarayı alıp pakete geri koydu, paketi de çavuşun buruşuk ceketinin yan cebine yerleştirdi.

"Ama yapmadın, değil mi?"

Millington başını salladı. "Yapmış olsaydım çok memnun olurdu sanırım. Yani üzerine atılsaydım."

"Şiddete başvurma huyu olduğu söylenen bir insan için çok serinkanlı desene."

"Belki de yalnızca kadınlara karşı öyledir."

Resnick kendi içinde bir şeyin yankılandığını hissetti, açıkça seçilemeyecek kadar uzak bir şey. "Belki" dedi.

"Bir tek şey söyledi" dedi Millington.

"Evet?"

"Divine ile Naylor onu hücreye götürürken."

"Evet."

"Başıma bu işi açanın o karı olduğunu biliyorum ve onu öldüreceğim" dedi."

"Kimden sözediyordu."

"Onu söylemedi."

"Sence kimi kastetmiştir?"

"Kızın anasını mı?"

"Herhalde." Ancak Resnick, Grace Kelley'yi düşünüyordu.

Çalan telefonu Millington açtı. "Peki efendim" dedi. Resnick'e döndü. "Emniyet Amiri'ydi. Çıkmadan önce sizinle konuşmak istiyormuş."

Resnick dönüp yürümeye başlamıştı bile.

Gazete, Emniyet Amiri'nin masasında, duruşma haberi sayfasında açık duruyordu. İkinci sayfanın büyük bir kısmı ve devamı üçüncü sayfada: Çocuk tacizleri hâlâ büyük haberdirdi. Resnick, bulanık ve eski resmine tersten baktı.

"Pek sana benzemiyor."

"Hayır efendim."

"Ya haber, o resimden daha mı doğru dersin?"

Resnick gazeteyi alıp haberi okudu. Skelton, yan duvardaki karakol nöbet cetveline baktı. Resnick'in odası Emniyet Amiri'nin odasına sığar, geriye de öğle tatilinde elli sınav çekecek yer kalırdı. Söylentilere göre bir gün aşırı işgüzar bir müfettiş kapıyı vurmadan içeri dalmış ve Skelton'u dosya dolaplarının önünde başının üstünde dururken yakalanmıştı. Ama bu yalnızca bir söylentiydi.

"Evet efendim" diyen Resnick gazeteyi yerine bıraktı. "Epey doğru sayılır."

Skelton'dan öksürükle homurdanma arası bir ses çıktı. "Mahkemede saldırgan olmak genelde bizim amaçlarımıza pek uymaz."

"Beni sindirmeye, jüri üzerinde etki yaratmaya çalışıyordu."

"Sen de buna karşı çıkmadan razı olmak istemedin."

"Bu yaptığını ayna önünde prova etmiş olmalıydı. Kararlı görün, puan al, gerçeğin canı cehennem."

"Bunun tekeli senin elinde oysa, öyle değil mi, Charlie?"

Resnick yanıt vermedi.

"Bu olaya duygusal olarak mı yaklaşıyorsun?"

"Evet efendim. Elbette."

Skelton gümüş çerçeveleri içinde güvenlikte olan karısıyla kızının fotoğraflarına baktı. "Ya jüri? Ne karar verebilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

Resnick jüri üyelerinin ciddi ve ürkek yüzlerini gözlerinin önünden geçirdi: Bir zarfın arkasına tükenmez kalemle not alan spor ceketli, çıplak kafalı adam, deliller sunulurken çantasını daha sıkı tutup sanki dua edermiş gibi dudakları kıpırdayan kadın.

"Bilemiyorum efendim."

Skelton koltuğunu geriye itti, ayağa kalktı. Dokuz saat işbaşında olmasına rağmen elbiseleri sanki yirmi dakika öne kuru temizleyiciden gelmiş gibiydi. Sade ayakkabılar, sade bit diyet: Resnick onun ayakkabılarını boyayıp parlatmadan ve bağırsaklarını boşaltmadan sokağa çıkmadığından emindi.

"Macliesh'i gördün mü?"

"Henüz görmedim. Millington'la konuştum."

"Sıkıcı bir öğleden sonrası."

Resnick başını salladı.

"Sorgulamayı daha fazla uzatamam. Bir tanık tehdit edilmiş, bunu çavuş da açıkça duymuş. Ancak sorgulama sonunda kanıt elde ettiğimizi iddia edemem. Yarın sabah telefon edip avukatını çağırmasına izin vermek zorundayım. Eğer avukat istemezse, biz sırada kim varsa onu çağırırız." Başını sallayınca Resnick ayağa kalktı.

"Pekâlâ, Charlie. Sen sabaha işlere bakarsın, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Macliesh ile bizzat konuşmaya çalış."

"Başüstüne efendim."

"Tamam. Ha, Charlie?"

"Efendim?"

"Sen hiç egzersiz falan yapar mısın?"

Resnick ifadesiz bir yüzle başmüfettişe baktı. Geçen hafta sonunda Hoover'le evin her iki katını da temizlemiş, tek işlevleri toz tutmak ve ölü kuşların kurumuş kalıntılarını toplamak olan odaları temizlemişti. Skelton böyle bir şeyden mi sözediyordu?

"Hayır efendim. Pek yapmam" dedi.

"Belki de yapsan iyi olur." Resnick'in vücuduna değer biçmiş gibi baktı. "Biraz tombullaşmışsın."

Birahane, Merkez Polis Karakolu'nun iki sokak ilersindeydi ve Resnick orada çalışırken birkaç kere uğramıştı. Tepedeki mezarlığa kadar uzanan yolun iki yanında domuz kasapları, Çin lokantaları, vitrinde paslı buzdolapları, kapılarının önünde portakal sandıkları içinde tanesi on peniye cep kitaplarıyla eskici dükkânları sıralanmıştı.

Rachel Chaplin sağdaki odanın arkalarında, duvar boyunca uzanan minderli sıranın köşesindeydi. Önünde açık bir kitap, elinin yakınında bir kadeh beyaz şarap duruyordu. Mavi tayyörünün önündeki düğmeleri açtı. Benim böyle duygular içine girmem için orada öylece oturması bile yetiyor, diye düşündü Resnick.

Rachel daha başını kaldırmadan erkeğin içeri girdiğini, üzerine çevrili bakışlarını hissetmişti, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi. Mahkemede onun istediği şeyin dönüp kendisine bakmak olduğunu bildiği gibi. Okumakta olduğu cümleyi bitirdi, sodalı şarap kadehini ağzına kaldırdı.

Teknik okuldan bir grup öğrenci Resnick'i iteleyerek Rachel'in oturduğu yere doğru yürüdüler. Kızlardan biri -kısa gri etek, bacağında sınıksız çoraplar- Resnick'e çarptı ve kıcınlı sallayarak yoluna devam etti. Resnick onun için bir hiçti: boşluk işgal eden yaşlıca bir erkek. Cinsiyetsiz.

Rachel, kız onu öyle mi görüyor acaba diye düşündü. Duruşmalara giydiği en iyi takım elbisesinin bile pantolonu buruşuk, kravatı çarpık, kısa tarafı öne dönmüştü.

"Geç kaldığım için kusura bakmazsın umarım. İşler bir türlü bitmedi."
Bacağı kadının bacağına değmişti, çekerken masanın ayağına hafifçe çarptı. "Birazdan kalabalık azalır. Çoğu jimnastiğe gider bu saatlerde."
"Bilirim" dedi Rachel. "Ben de yogaya giderdim."
Erkeğin yüzündeki ifadeyi görünce, "Ama klişeye pek uymadım" diye devam etti. "Üç haftada pes ettim."
"Neden?"
"Kadın yere yatıp rahatlamamızı söylediğinde kendimden geçiyordum."
"Uyuyor muydun?"
"Hem de nasıl."
"Gecelerinin onarıma ihtiyacı olan bir ben varım sanıyordum."
"Dersleri bırakınca kendime yeni bir şilte aldım."
Ve onu paylaşacak yeni bir erkek, diye düşündü Resnick "Yoga kötü değil aslında" dedi. "Etkileşim analizine gittiğin söyleyeceğinden korkmuştum."
Resnick'in karısı gitmişti EA'ya. Pozitif darbeler, negatif darbelerle Resnick kendini elektrikli çite çıkmış bir kedi gibi hissetmeye başlamıştı. Kolunu Rachel'in omuzlarının arkasına uzatarak sıranın arkasına yerleştirilmiş düğmeye bastı.
Resnick kolunu çekerken Rachel, "Bunların soyunun tükendiğini sanıyordum" dedi. "Ziller ve garsonlar."
"Bir zamanlar kentin bütün barlarında vardı."
Kadın bakışlarını kaçırınca Resnick bunu söylememiş olmayı istedi. Sanki paranın para olduğu, bütün telefonların , arızalı olup hiçbirinin çalışmadığı günleri özlemiş gibi. Nostalji beynin kireçlenmesiydi.
Resnick büyük ve düz bardakta bir Guinness ismarladı, garson kadın dal gibi zayıftı, sırtı güneşte bırakılmış eski bir kâğıt parçası gibi bükülmüştü. Resnick'i gidis gelişlerinden tanır, hakkında bir şey bilmezdi: Her geldiğinde sanki ilk kez geliyormuş gibi hizmet ederdi.
"Sandviç kaldı mı?" diye sordu Resnick.
"Peynirli, peynirli ve soğanlı, soğanlı."
"Peynirli ve soğanlı olsun." Başını Rachel'den yana sallayınca Rachel istemediğini elini kaldırarak belirtti.
Bayan Taylor'dan, küçük kızın içine kapandığından sözettiler. Rachel cinayet soruşturmasının ne durumda olduğunu sorunca Resnick birini gözaltına aldıklarını söyledi.
"Kocası mı?"
"Öyle sayılır."
Rachel şarabından bir yudum daha aldı. "Benim burada ilgilendiğim şeylerden biri de bir kadın sığınağı."
Resnick'e dikkatle baktı. "Evli misin?"
Garson kadın masaya eğilerek Resnick'in birasıyla sandviçini bıraktı.
"Bir sodalı şarap daha içebilir miyim?" diye sordu Rachel.
"Ve Worcester sosu" diye Resnick ekledi.
"Şaraba sos koyamam" dedi kadın.
"Sandviç için" dedi Resnick.
"Hardal?"
Resnick başını salladı. "Worcester sosu."
Kadın şişeyi getirdiğinde sanki ne yapacağını görmek istemezmiş gibi bakışlarını çevirdi.
"Ee?" dedi Rachel.
"Esaslı bir lezzet veriyor."
"Neden sorumu yanıtlamaktan kaçırıyorsun?"
Resnick gözlerini kırıştırdı. "Beş yıl evli kaldım. Çok uzun zaman önce."
"Çocuk var mı?"
"Hayır. Ya sen?"
"Çocuk mu, evlilik mi?"
"İkisi de."
"Evet, ben de evliydim. Aradan çok zaman geçmedi ama öyleymiş gibi geliyor. Çocuğumuz yoktu, sonra da olmadı."
Resnick ona çocuğu olmamak konusunu sormak isterdi. Ama, "Neden boşandınız?" diye sordu.
Rachel şarap kadehini avuçları arasında çevirdi. "Suyun altında soluk almaya çalışmak gibi bir şeydi."

Resnick tuvaletten dönen kadına baktı. Saçları hâlâ tepesinde toplanmıştı, gümüş küpeleri boynunun çizgisini vurguluyor, çenesini daha güçlü, dudaklarını daha dolgun gösteriyordu.
Dudaklarını izle demişti.
"Birazdan gitmem gerekiyor" dedi Rachel.
Resnick başını salladı, kadına, Skelton'un jüri hakkında kendisine sorduğu soruyu sordu. O da kesin bir şey söyleyemiyordu.
"Bir yıl önce emin olabilirdim" dedi. "Hatta altı ay önce"

"Davranışlar o kadar çok mu değişti sence?"

"Sence de öyle değil mi?"

Rachel rakamları biliyordu: Bildirilen çocuk tacizi vakalarında yüzde yüz kırk altıya ulaşan bir yükselme vardı. Yerel mahkemelerde üç bin taciz dosyası olduğu biliniyordu.

"Maalesef moda oldu" dedi kadın.

"Bu da daha çok çocuğun konuşmasına yol açmadı mı?"

"Açtı elbette. Ancak modanın belası sürekli değişmesidir. Pop yıldızları, giyim. Bir zamanların sorunu yeteri kadar çabuk davranmamızdı. Gazeteleri okusan, bütün ülkenin en küçük bir tehlikede koşup çocukları evlerinden almamızı istediğini sanırsın."

"Şimdi olay tersine döndü" dedi Resnick.

Resnick erkeğe doğru eğilerek, "Cleveland'daki o çocuklardan biri Güvenli Mekân'dan alındığında gazetelerden birinin başsayfasında manşette 'İLK ÇOCUK ÖZGÜRLÜĞÜNE KAVUŞTU' diye yazıyordu."

"Jüri babayı masum mu bulacak yani?" Rachel yalnızca erkeğin yüzüne baktı.

Resnick oturduğu yerde kıpırdandı, birasından bir iki yudum daha aldı, kadının konunun kapanmasını istediğini düşündü.

Rachel birden daha yüksek bir sesle, "Kabul edemedikleri şey kendi suçları" dedi. "Kendi suçları."

"Kendi suçları mı?"

"Bir zamanlar çocuklara cinsel tacizde bulunanlara psikopat gözüyle bakılırdı. Yakalayıp hapse tıkn. Çıldırılmışlar." Rachel kızarmaya başlayan yanağına dokundu. "Şimdi artık her yere yayılmış durumda. Sıradan insanlar. İnanmak istemedikleri bu işte. Bu suçu işleyenler onlar, arkadaşları, çocukları. Onlar."

Rachel kadehini kaldırıp şarabını bir yudumda bitirdi. Dönüp onları dinlemiş olanlar, kendi aralarında konuşmalarını sürdürdüler. Resnick kadının yanaklarındaki kırmızılığın azalmasını, ışığın gözlerini terketmesini izledi.

"Özür dilerim" dedi Rachel. "Böyle bir sahne yaratmak istemezdim."

"Önemi yok."

Rachel ayağa kalktı. "Artık gitmem gerek."

Dışarı çıktıklarında, "İçki için teşekkür ederim" dedi.

Trafik yokuş aşağı hızla akıyordu. Karşıda Huckleberry'nin Zhivago'nun, Empire'in önünde kadınlar ve erkekler ayrı ayrı gruplar halinde toplanmışlardı.

"Geldiğin için teşekkür ederim" dedi Resnick.

Kadın gülümsedi. "Sözde rahatlamam içindi."

"Yoga sınıfına pek geç kalmış sayılmazsın."

Rachel ellerini ceplerine sokup hızlı adımlarla yürümeyi başladı. Resnick'le bara giren öğrenci grubu dışarı çıktı, kaldırımda durup güleştüler. Oğlanların hepsinde uzun yağmurluklar vardı: Tıpkı doğduğunda annesinin kendisi için yaptığı haftada bir penilik sigorta ödemesini almaya gelen adamın üzerinde olan gibi.

9

Resnick, eğer Dizzy insan olsaydı gününü sarhoş bir halde alışveriş merkezlerinde dolaşarak geçirir, belinden sarkan , kırmızılı beyazlı atkısıyla havuzlara girip çıkardı diye düşündü. Feribotun barında bira kutularından bir duvar altına saklanır, Maş boyunca gider gelirdi. Resnick sürekli miyavlama karsısında gözlerini ovuşturarak Miles'ı uyandırmadan örtüler arasından sıyrılıp çıplak ayakla pencereye gitti.

Ağacın yapraksız siyahlığı önünde kedinin daha açık siyahlığı belirdi. Pervaza hafifçe vuruldu, camın ardından sarı gözler içeri baktı. Hayvanın ağzından kırıltısız bir şey sarkıyordu. Resnick camı kaldırınca Dizzy içeri atladı, kuyruğunu kaldırarak yürüdü. Dışarda yağmur kesileli çok olmamıştı: Sokak lambası altında bir su birikintisi, rüzgârın uğultusu.

Resnick, Dizzy'nin avının sandığı gibi bir baykuş değil, başının yastıkta oluşturduğu çukurda yatan bir tarla faresi olduğunu gördü. Hayvanın omurgası kırılmış, altındaki ısırık yerinden pembe ve açık sarı bir şey sarkıyordu.

Dizzy durduğu yerden meydan okurmuş gibi bakıyordu fareye.

Resnick bir kâğıt mendil alıp hayvanı götürdü. Yastığın kılıfını da sıyrıp banyoya gitti. Pepper çamaşır sepetinin kapağı üzerine kıvrılmıştı. Resnick ışığı yakınca pençelerinden biriyle gözlerini örttü.

Saat ancak dördü çeyrek geçiyordu. Resnick çay yaptı.

Büyükbabasını hatırlıyordu: İçine göçük göğsünden sarkan yakasız gömlekler ve hırkalar; önünde iki kocaman çengelli iğne ile tutturulmuş ek bir parça olan gri pantolonlar. Evde iki işi vardı: Her sabah kararmış ocakta ateş yakmak ve çay yapmak. İnce parmakları arasında çay yapraklarını ufalar, sonra emaye çaydanlığa kuş pisliği gibi serperdi. Su kaynayınca yaprakların üzerine boşaltıp öylece bırakırdı. Çaydanlık hep ocağın kenarında durur, çay kararır, yoğunlaşırdı. Bütün gün.

Büyükbabasının sesini hayal meyal hatırlıyordu. Ve başka hatırladığı bir şey de yoktu. Mutfakla evin dışındaki tuvalet ağır adımlarla giden biri. Tuvalette ikiye, sonra bir daha yırtılmış gazete kâğıtları bir çiviye asılı dururdu. Bir Pazar günü ailenin diğer fertleri kiliseden eve bir yabancı getirmişlerdi. Ve Resnick büyükbabasının yakalığını ve kravatını takmaya çalıştığını hatırlıyordu, hatta yakanın düğmesini Resnick

iliklemiş, kravatın düğümünü düzeltmişti. Büyükbabası parlak ceketini giymiş ve salona onların yanına gidip arkasından kapıyı sıkı kapatmıştı. Resnick merdivenlerden sesleri dinlemiş, büyükbabasının öfkeli ve yüksek sesiyle bütün tartışmaları bastırıldığını duymuştu.

O zaman pek az Lehçe bildiğinden ve bu dile kulaklarını hep kapalı tuttuğundan o öfkeli konuşmaların ne olduğunu asla anlamış değildi.

Şimdi geçmişi düşünüyordu da, aynı evde yaşadıkları yıllar boyunca büyükbabasının bir kere bile kendisiyle konuştuğunu hatırlayamıyordu.

"Tanrım! Ne oldu buna?"

"Tamam tamam, sakın ol."

"Öğrenmek istiyorum..."

"Hele biraz bekle..."

"Hayır..."

"Efendim, gelip bir bakmanız gerekecek."

Resnick gözaltı çavuşunun yüzündeki uyarıcı ifadeye, küçük odasında masanın yanında duran avukata baktı. Üniformalı bir memur tutukluyu üç hücrelik blokun karşısındaki tuvaletten çıkarıyordu. En yakın hücredeki tutuklu, yumruğunu tempolu bir biçimde kapıya indirmekteydi. Kabarık sarı saçlı bir kadın polis, radyatöre kelepçeli, siyah gence yumuşak bir sesle bir şeyler söylemekteydi. Divine ile Naylor koridorun ucundaki üçüncü hücrenin kapısının önünde idiler. Telefonlar çalıyordu: Binanın her tarafında telefonlar çalıyordu. "Efendim..."

"Tamam çavuş." Resnick koridorda zorlukla ilerledi.

Avukatın arkasından seslenişini duymamaya çalışıyordu. Hücrenin dışında duran Naylor sapsarı, Divine ise kıpkırmızıydı. Resnick onları görmezden gelerek aralık kapıyı ardına kadar açtı. Daracık ranzanın üzerinde oturan Tony Macliesh başını kaldırıp gülümsedi.

Derisinin açıldığı sol yanağından kan sızıyordu. Sol şakağında bir kuş yumurtası büyüklüğünde bir şişlik vardı. Dudağı yarılmıştı. Hâlâ gülümseyerek kalktığına burnundan ve çenesinden süzülen kan siyah tişörtüne, blucinine ve süet ayakkabılarına aktı.

Herifin gülümsemesine hiç şaşmamak gerekir diye düşündü Resnick.

Naylor ile Divine'a, yüzlerine bakmadan, "Odama" dedi. "Hemen."

Avukat hâlâ gözaltı çavuşunun odasında, hâlâ aynı isteklerde bulunuyordu. Görülmeyen biri ıslıkla "Moonlight Serenade" melodisini çalmaktaydı.

"Müfettiş..." dedi kadın avukat.

Resnick çavuşa, "Doktor?" dedi.

"Yolda, efendim."

"Müfettiş Resnick..."

"Nöbetçi masasına telefon et, Bayan Olds'a bir çay getirsinler." Avukata baktı. "Kahve olsun."

Resnick, Suzanne Olds'la bir kere karşılaşmıştı, kasten yaralamadan suçlanan on üç yaşındaki bir çocuğu savunmuş, mahkemede çocuğun itirafnamesini geçersiz kılmış ve oğlanı kurtarmıştı.

"Müvekkilimin..." diye söze başladı kadın.

"Macliesh ne zamandan beri müvekkiliniz oluyor?" sordu Resnick.

Suzanne Olds bej rengi keten ceketinin kolunu çek, saatine baktı.

"Pekâlâ, zahmet etmeyin." Resnick masa üstündeki telefonu açıp dahili bir numara çevirdi. "Patel, aşağı hücrelere gel, Macliesh'in yanında oturmanı istiyorum, kapı açık olacak ve doktor gelene kadar içeri kimse girmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Yanıt beklemeden telefonu kapayıp yürüdü.

"Bu arada müvekkilimin yaralarının bakımı yapılmayacak herhalde."

Resnick soruşturma masasına yürümeden önce bir saniye kadının gözlerinin içine baktı, sonra bir ilk yardım kutusuyla döndü. Kadının önünde kutuyu açıp bir kutu bandı, tentürdiyot ve pamuk buldu. Patel gelince bunları eline tıktırarak, "Doktor on dakika içinde gelmezse, bunlarla şey yapmaya çalış" dedi.

Naylor sıkı bir azardan daha fazlasının olup olmayacağını merak ediyorsa da, fazla kaygılanıyor değildi. Ne de olsa olanlardan Divine sorumluydu ve eğer iş oraya varırsa Divine saflar arasında dayanışma hakkında istediğini düşünebilirdi.

Naylor'u rahatsız eden şey Debbie'nin o sabahki sözleriydi: Dediğine göre aybaşısı dört gün gecikmişti. Gecikmiş! Ne demek istiyordu yani! Böyle şeylerden genelde söz edilmezken şimdi bunu neden söylüyordu ki? Markete alışverişe gittiklerinde Tampax kutusunu arabanın altına sokar, üstünü peynir paketiyle falan örtmeye kalkışırdı. Ve şimdi bunu söylerken sesinde bir suçlama vardı: Sanki Naylor her nasılsa onun savunma hatlarını yarmış gibi.

Üstelik gecikme de ne demek oluyordu? Debbie'nin beş yıllık planına göre bu üç buçuk yıl erken demektir. Daha bir mikrodalga fırın bile alamamışlardı.

Divine, Resnick'in yaklaştığını duyunca omuzlarını dikleştirdi.
Resnick kapıyı açtı, masasının ardına geçmeden, "Ne oldu?" diye sordu.
"Efendim, Macliesh birden..."
"Evet, Naylor?"
"Çıldırdı, efendim."
"Biri gerçekten çıldırmış olmalı."
İki adam birbirlerine baktılar.
"O yaraları kendisi yaptı, efendim" dedi Divine.
Resnick, eğer bu hikâyeyi aralarında uydurdularsa ne olduklarını bile anlayamadan canlarına okurum, diye düşündü Resnick.
"Doğru, efendim" dedi Naylor.
"Doğru mu?"
"Evet, efendim."
"Tutuklunuz birden kalkıp kendi suratının ortasına bir yumruk indirdi, öyle mi?"
"Kendini duvara fırlattı, efendim" dedi Divine.
"Eğlence olsun diye mi?"
Hapı yuttuk diye düşünüyordu Naylor. Divine kendi terinin kokusunu almaya başlamıştı.
"Naylor?" dedi Resnick sert bir sesle.
"Şey, bir şeyler söylenmişti, efendim."
"Macliesh'e mi?"
"Evet efendim" dedi Naylor.
"Evet efendim" dedi Divine.
"Bir şey söylendi ve gözaltındaki tutuklunuz kendini yaralayacak bir harekette bulundu, öyle mi?"
İki adam da konuşmadan başlarını salladılar. "Bir sonraki sorumu biliyorsunuz sanırım" dedi Biliyorlardı. Naylor Divine'a, Divine da ani bir merakla Resnick'in masasının arkasındaki tahtaya iliştilmiş bildiriye baktı.
"Sen dışarda bekle, Naylor" dedi Resnick. "Bir yere ayrılma, seninle yine konuşacağım."
Divine şimdi durumunun pek parlak olmayacağını anlamıştı.
"Macliesh'i öylesine kızdıran ne oldu?"
Divine dilinin ucuyla kuruyan dudaklarını ıslatmak istedi ama dili de kupkuruydu.
"Ona kendisini duvara fırlatmasına neden olacak ne söyledin?"
"Hiçbir şey, efendim."
"Divine."
"Efendim..."
"Divine, şu anda dışarıda, sokakta, meydanda gençler var. Onların yanına gitsen ya da yolda giderken durdursan ve kollarında yarım düzine altın saat sıralı ve sırtlarında, üstünde çalıntı yazılı bir torba bile olsa ne yaptıklarını sorduğunda sana verecekleri yanıtı biliyor musun?"
Divine, Resnick'in yüzüne bakmamaya çalışıyor ama bunun her an biraz daha güçleştiğini farkediyordu.
"Bekliyorum."
"Özür dilerim efendim, ben düşünmedim..."
"Benim bir yanıt istediğimi mi? Sorular yanıt almak için sorulur."
Divine sanki donu çok dar, ayakkabıları çok sıkıymış gibi kıvrandı.
"Yanıt?"
"Hiçbir şey, efendim."
"Onlara sorduğunda aldığın yanıt ne olurdu?"
"Hiçbir şey, efendim."
"Ve sen de onlara inanır mıydın?"
Yeter artık!
"İnanır mıydın?"
"Hayır, efendim."
"O zaman şu anda neler hissettiğimi anlıyorsun."
"Ben yalnızca bir tepki göstermesini istedim, efendim."
"Bunu da başarmışa benziyorsun."
"Dünden sonra, ağzını bir kere olsun açmayınca..."
"Bunu değiştirebileceğini mi sandın?"
"Yalnızca öylesine söylenmiş bir sözdü, efendim. Onu harekete geçirecek bir şey."
Resnick gözlerini Divine'dan ayırmıyordu. "Ne dedin?"
"Şey... orospusu can attığı zaman kuşunu kaldıramayan nasıl erkektir, dedim efendim."
Resnick yüzünün bir yanını bir an eline dayadı, sonra ağır ağır oturdu. Duygusuzluğun artık kendisini şaşırtmayacağını sanırdı. Yine de birkaç saniye için bile olsa soluğu kesilmişti işte.

"Bir dakika, efendim. Yalnızca benim söylediğim şeyden olduğunu sanmıyorum. Kendisini duvara fırlatıp başını öyle vurmasının başka bir nedeni de olmalı." Divine'ın sesi fısıltıya dönüşmüştü. Bir daha denedi. "Onu çekip tutan bendim, efendim. Naylor'a sorun..."

"Geçen gün bir raporuna bakıyorum" dedi Resnick." dedi Resnick. "Şimdi hatırlamadığım bir nedenle dosyadan almıştım. Beş tanık aşırı güç kullanımından söz ediyordu. Bir taksi sürücüsü kendisinin de herkes kadar ırkçı olduğunu ama senin görevdeyken böyle şeyler yapıp da cezasını çekmemenin doğru olmadığını söylemiş."

Divine aklından saymaya başladı, ama Resnick'in dudaklarının kıpırdadığını görebileceği aklına gelince vazgeçti.

"O zaman yalnızca bir kınama ve özür ile yakanı sıyırdın. O gencin üzerinde kentnin yarısının burnunu uyuşturacak kadar kokain çıktığı için talihli bir günündeydin. Ama benim yanıma atandığında seni uyardım. Hatırlıyorsun değil mi?"

Divine ne yaptığını farketmeden gözlerini kapattı. "Evet, hatırlıyorum efendim."

Resnick ayağa kalktı. "Dışarı çık ve raporunu yaz."

Divine kararsızlıkla durdu olduğu yerde.

"Söyleyecek başka bir şeyin mi var?"

Divine boş bir bakışla baktı amirine.

"Bu Macliesh, efendim. Bana sorarsanız kaçık o. Herhangi bir şey yapması için bir nedene ihtiyacı yok. Onu buraya getirirken ne yaptı biliyor musunuz? Naylor'un bacağına işedi! "

10

Resnick kendi kendine, Glenn Miller'den melodileri ıslıkla çalan kim acaba diye söylendi. Şuna Noel'de bir Ellington albümü alayım bari. ıslık çalan belki de kadındı. Kadınlar ıslık çalar mıydı? Geçmiş zamanda, özellikle başkalarının önünde kadınların ıslık çalması hoş karşılanmazdı. Sigara içmek gibi.Şimdi ise sokakta iki kadından birinin elinde sigara vardı. Yirmi beş yaşın altındakiler hele. O sabah Radyo Dört'te ne diyorlardı? İş bulmama ve AIDS kapma stresiyle başa çıkmak için kendilerini nikotine veren gencecik kızlar.

Suzanne Olds kanvas minderli demir bir iskelede oturuyor ve ıslık çalmıyordu. Yirmi beşinde de değildi artık, hukuk ikinci mesleğiymiş: Resnick birincisinin ne olduğunu unutmıştı ama pazarlamayla ilgili bir şey olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Belki de sokak ortasında durarak gelip geçenlere hangi gazeteyi okudukları, kaç numara ayakkabı giydikleri ya da hangi marka konserve fasulye yedikleriyle ilgili sorular soruyordu.

"Bayan Olds."

Kadın bir sabırsızlık iç çekişle kalktı, sigarasını kahvesinin ılık telvesine attı. İkinci mesleklerine geç yaşlarda başlayanlar bekletilmekten hoşlanmazlardı.

"Gecikme için özür dilerim. Hiç olmazsa müvekkilinizle konuşma fırsatı buldunuz."

Kadının iri bir cüzdandan boyundaki deri çantası ince bir askıyla omzundan sallanıyordu. Aynı takımın çantasını da yerden aldı, Resnick'in bir yetmiş beş olan boyundan fazla kısa değildi.

"Bu görüşme dün sağlanmalıydı. Erteleme nedenleriniz haklı değil."

"Macliesh'i nasıl buldunuz?" diye sordu Resnick. "Sizi o mu istedi?"

"Ben yalnızca nöbetçi Baro avukatıyım...." Resnick geçmesi için kapıyı açmayı düşünürken kadın sözünü kesti ama Resnick bir daha düşündü, kadının kapıyı kendisinin açmasını bekledi, sonra da ardından yürüdü.

"Başmüfettişinizin gözaltı süresinin uzatılmasını isteyeceğine inanmıyorum. Macliesh'in o haliyle tekerlekli sandalyede yargıç önüne çıkarılmasını görmek isterim doğrusu. Hiçbir yargıç onu öyle görünce size geri vermeyecektir."

"Soruşturulan suç yeteri kadar ciddiye..."

"Müvekkilime şiddet göstermeniz yasalara uygun mu yani?"

"Müvekkiliniz şiddeti kendi kendine uyguladı."

"Bunu yargıca inandırın bakalım." Kadın şimdi bacaklarını iki yana açmış, Resnick'in yoluna dikilmişti.

"Yargıç budala değildir. Ve suçlamanın ciddiyetini gözardı..."

"Haydi haydi, müfettiş. Bu, terör davası falan değil. Ki bir yeri bombalamakla ya da diplomatik çantalarda ceset kaçırmakla suçlanmıyor. Makineli tüfekli bir çalgın da yok ortada. Eninde sonunda bu sıradan bir cinayet olabilir ancak."

Resnick kadının gözlerinde alaylı bir ifade arandı ama yalnızca kontakt lens ile sepya rengi üzerinde kendi aksini gördü.

"Özür dilerim, Bayan Olds" diyerek kadının çevresin dolanıp sorgu odasına girdi.

Burası kendi odasından küçüktü ve havası daha işe başlamadan bayattı. Binanın dışından ağır makinelerin gürültüsü sessizliği bozuyordu. Tony Macliesh avukatının sigaralarını içiyor, izmaritleri odanın birkaç süsünden biri olan madeni kül tablasına bastırıyordu. Yüzü temizlenmiş, yara bandı yapıştırılıp sarılmıştı. Yaralan şimdi çok daha ciddi görünüyordu.

Macliesh şimdi aksi bir sesle ve kesintili de olsa konuşuyordu.

"Sanayi Sitesi'nde ne yaptığını bir daha anlat."

"Söyledim ya."

"Tam olarak bilmek istiyorum."

"İşi ayarlıyorduk."

"Depoyu mu?"

"Evet."

"Sen ve iki kişi? Biri Liverpool aksanlı..."

"Öyleydi sanırım."

"Adını bilmiyorsun."

"Öteki adam getirmişti onu."

"Öteki adam Batı Hint Adaları'ndan dostun Warren mı oluyor?"

"Ben ırk ayrımı gözetmem."

"Kaba kuvveti kullanacak o muydu?"

"Adaleleri var."

"Sen de ekibin beyniydin demek?"

"Oraya asla giremeyeceğimizi anlayacak kadar aklım vardı."

"Shirley Peters'in öldürüldüğü saatte oraya girme yollarını aradığını iddia edecek kadar akıl mı?"

"Onu bilemezdim, değil mi?"

Resnick Macliesh'e bakarken adam elini Suzanne Olds'a uzattı ve kadının kendisine doğru ittiği Dunhill paketini aldı.

"Bir doğrulayan olmadıkça bu iddia hiçbir işe yaramaz."

"Warren'ı bulup sorun."

"Ben burada seninle konuşuyorum."

"Onu gönderin. O kadar yazı yazacağı yerde."

Patel mümkün olduğu kadar hızla yazdığı küçük masadan başını kaldırmadı bile.

"Hem o ne yapıyor ki?"

"Söylenenlerin zabitlerini tutuyor."

"Benim söylediklerimin mi?"

"Evet."

"O zaman doğru yazdığını umarım." Macliesh yana dönüp parmağını Patel' e doğru salladı. "Burada ne konuştuğumuzu anlıyor musun, ahbab?" Resnick'e baktı. "İmlası düzgün müdür?"

"Senin ırk ayrımı gözetmediğini sanıyordum."

"Bu ırk ayrımcılığı değil. Herif Pakistanlı."

"Detektif Patel, Bradford Üniversitesi mezunu."

"Diplomalarını parayla alıyorlar, değil mi?"

"Neden kaçtın, Macliesh?"

"Ben kaçmam."

"Trene binmiş Aberdeen'e gidiyordun."

"İşime dönüyordum."

"Senin işin yok ki."

"Petrol kuyularında iş sözü vermişlerdi. Kuyularda her zaman çalışabilirim. Daha önce de çalıştım."

"Cezaevinden çıktıktan sonra mı, daha önce mi?"

"Bana kurnazlık taslama, sersem herif!" Macliesh'in eli yumruklara dönüşmüştü bir anlığına, sonra ikisini de bacaklarına vurdu.

Suzanne Olds adama bakıyor, parmaklarını gevşetmesini istiyordu. Sigara paketini uzatarak konsantrasyonunu bozdu.

"Ani plan değişikliği gerekti, değil mi?" diye Resnick sordu.

"Ne plan değişikliği?" Macliesh bir sigara aldı, yakmadan masanın üzerine bıraktı.

"Bir gece önce hırsızlığa hazırdınız. Sen ve arkadaşların akşam üzeri depoya nasıl gireceğinizi araştırıyordunuz ve ondan sonra sen çantayı kaptığın gibi istasyona gidip Aberdeen'e ikinci mevki bir gidiş bileti aldın."

"Lanet mevkiinin bir önemi var herhalde?"

Resnick artık Macliesh'in gözlerinin gerisindeki şiddeti görebiliyordu.

Suzanne Olds, "Müfettiş Bey, sanki müvekkilimin bir suç işleyecek yerde namuslu bir iş aramaya gitmiş olmasından düşkürlüğüne uğramış gibisiniz" dedi.

"Hemen hemen." Resnick kadının sesindeki alaya tepki gösteriyordu.

"Ama müvekkilimin Shirley Peters'in öldürüldüğü sırada Lenton Sanayi Sitesi'nde olduğunu kabul ediyorsunuz, değil mi?"

"Hiçbir şey kabul ediyor değilim."

"Öyle mi!" diye homurdandı iskemlesinde dönen Macliesh.

"Müfettiş..." Suzanne Olds polisi müvekkilinin üzerinden çekmek, iddiasını sürdürmek istiyordu.

"Tanık konusu var" dedi Resnick.

Macliesh bir daha döndü. "Ben size tanıkları verdim."

"Adlarını."

"Evet, adlarını."

"Bulunamayan kimselerin adlarını."

Macliesh bir küfür savurdu, iskemlesini geri itti. Resnick'in arkasındaki Patel korkudan gerildi.

Suzanne Olds sertçe, polisin dikkatini çekerek, "Müfettiş bey" dedi. "Eğer o komplo kuramı gerçek olsaydı müşterim kendiliğinden hırsızlığı itiraf edip suç ortaklarının adlarını verir miydi?"

"Bayan Olds, siz olsaydınız hangisini üstlenirdiniz? Yapılmamış bir hırsızlığı planladığınızı mı yoksa işlenmiş olan bir cinayeti mi?"

"Bu odada cinayetle suçlanan kimse yok."

Macliesh kolunu Resnick'ten yana uzatmış, parmağıyla aralarındaki boşluğu delerken sesi avukatınıninkini bastırdı. "Ben kimseyi öldürmedim!"

"Onu sever miydin?" diye sordu Resnick.

Macliesh duvara baktı.

"Seni evden kovduktan sonra da mı?"

"O beni asla..."

"Annesiyle konuştum, Macliesh. Kız, senin onun peşini dolaşmandan ve onu dövmeden bıkmış ve sen bir gün sokaktayken bütün eşyanı kapı önüne koyup kilidi değiştirtmiş."

Macliesh alçak sesle kimsenin duymadığı bir şeyler söyledi.

"Bu senin anlamana yetmemiş ama. Telefonlar, imalar, şiddet tehditleri..."

"Ben kimseyi şiddet uygulamakla tehdit etmedim!"

"O zaman pek çok kimse yalan söylüyor demek."

"Onlar hep yalan söyler!"

"Kızı yumruklamışsın..."

"Doğru değil..."

"Birlikteyken de onu dövermişsin.,."

"Doğru değil bu!"

"İmzalı ifadeler var. Canının her çektiğinde kadını dövermişsin, onun çizmeden yukarı çıktığını düşündüğün zamanlar. Sonunda kadın mahkemeden ondan uzak durman için karar çıkartmış."

Macliesh parmakları arasındaki sigarayı ufaladı. "Bunları namussuz orospu yaptırdı ona!"

"O da kim, Macliesh?"

"Hep kafasına bir şeyler sokmaya çalışan o aptal orospu."

"Grace Kelley'den mi söz ediyorsun?"

"Ondan sözettiğimi çok iyi biliyorsunuz!"

"Bayan Kelley senin şiddet kullanma dışında kadına mantıksız derecede sahiplik tasladığını söylüyor. Shirley Peters ilişkinizin artık bittiğini söylemişse de, sen onun başka erkeklerle görüşmesini güçleştirmek için elinden geleni yapmışsın."

Macliesh iskemlesinde dönerek başını bir yandan öteki yana çevirdi.

"Kıskanıyordun, değil mi, Macliesh?"

"Yeter artık!" diye tısladı Macliesh.

"Onu başka erkeklerle düşünmeye dayanamıyordun, değil mi?"

"Yeter dedim!"

"Onun başka erkeklerle yalnız kaldığını düşünmeye dayanamıyordun."

Macliesh başını arkaya attı, odanın bayat havasını içine çekti.

"Kadının onlardan hoşlanması, onları sevme olasılığı..."

Macliesh'in iskemlesi arkaya devrildi, Suzanne Olds bir çığlık attı, kalem yere yuvarlandı.

"Kadının onlarla sevişmesi..."

Macliesh'in omzu duvara vurdu, sonra yumruğu, açık avcu yine yumruğu.

Resnick sanki adam hâlâ karşısında oturuyormuş devam etti. "Hapiste insana güç gelen düşünceler, hele seni Lincoln'da bir kere bile ziyarete gelmeyince."

"Kapa o pis çeneni!" diye haykırdı Macliesh.

"Hep onları düşünerek."

Macliesh ilk önce iki eliyle vurdu duvara, sonra da başıyla.

"Onların hayalini gözünün önünden silemedin."

Tekrar başını vurdu, sargının iki yanından kan süzölmeye başladı.

"Müfettiş!" diye bağırdı Suzanne Olds. "Buna hemen son vermenizi istiyorum."

Resnick şimdi ayağa kalkmıştı. "Eğer bir erkeği koklayacak bile olursan seni boğarım."

Macliesh birden ileri fırladı, avukatı bir yana savurdu. Dizi bir iskemleye, baldırı masanın kenarına çarptı.

Resnick üzerine atarken sendelemeye başlamıştı bile. Resnick bir boğayı hileyle atlatan bir insanın horgörüsüyle yana çekildi.

"Seni boğarım!' dedin ve dediğini de yaptın."

Daracık odanın içinde Resnick'in sesi güçlü ve açıl seçikti. Patel Macliesh'in kolunu arkasında bükmüş, yüzünü masaya dayamaya zorluyordu. Gürültüyü duyan Graham Millington koşa koşa içeri girdi.

"Tutuklayın" dedi Resnick.

Suzanne Olds kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğu halde bir kenarda titriyordu.

"Suçu Shirley Peters'i öldürmek."

11

Evin bedeli ödenmiş sayılırdı, iki taksidi kalmıştı. Arkaya mutfak ve banyo eklenmiş, bir bilardo masası boyundaki bahçeyi Luke iki günde çamur deryasına çevirmeyi başarmıştı. Ama ipoteği yoktu. Sabık kocası avukatlarla, banka müdürleriyle ve bir sürü kırtasiyeye boğuşarak sonunda onu halletmişti. "Mary, sen ve çocuklar için her şeyi yapacağım, hiçbir sıkıntınız olmayacak."

Sıkıntınız olmayacak. Mary'nin Pazar günleri okuduğu ilahilerdeki gibi. Beni yemyeşil çayırlara yatıracak. Eh, Highland Crescent yemyeşil çayırlar değildi kuşkusuz, ancak vergiler, sigorta, faturalar dışında... Mary inşaat kooperatiflerine ayda iki yüz sterlin ödeyen aileler tanıyordu. Elektrik şirketinde çalışan Linda'nın masrafı yeni mobilyaların taksitiyle neredeyse iki yüz elli sterlini buluyordu. Mary doğrusu onların ayın sonunu nasıl getirdiklerini bilemiyordu. Kendisi pek öyle aşırıya kaçmadan iki ucunu güçlülükle bir araya getirmekteydi. Eğer bir yaz daha Ingoldmels'de o karavanda kalacak olurlarsa lanet şeyi denize itip kurtulacaktı.

Geçen yıl kocası, Luke ile Sarah'ya Korsika'dan bir kart göndermişti.

Mary kartı onlar okuldan gelmeden yırtmıştı. Korsika'da güneşlenen o adam ve evlendiği o ergenlik çıbanı yüzlü fasulye sığığında ne bilmek isteyeceklerdi ki? Su berrak ve sıcak ama öğlenden sonraları gölgeden çıkmamak gerek. Harcayacak kadar parası varsa Luke'a yeni ayakkabı, Sarah'ya kışlık bir manto ve çocukların durmadan istedikleri o kasetçalarlardan bir tane alsındı.

"Luke!"

Hava kararmaya başlamış, sokak lambaları yanmıştı, sokağın iki yanında park etmiş otomobiller yavaş yavaş birer karaltıya dönüşüyorlardı. Mary gecelerin böyle çabuk çökmesinden nefret ederdi.

"Luke!"

Oğlana bin kere söylemişti: Saat dört buçukta evde olacaksın. O da, ya saati bilmiyorsam, demişti. Kolundaki saate bak o zaman. Bozuldu. Bozuldu da ne demek? Çalışmıyor. O zaman birine sor. Ağzın yok mu? Tanrım!

Mary açık kapının kenarına yaslandı. Hayır hayır... bunu yapmamalıydı... Ona gidip bir yabancıya saati sormasını söylemek de ne oluyordu? Ciğerindeki hava birden boşalmış gibiydi, midesi düğümliyordu. Teni buz gibi olmuş, ürpertip başlamıştı. Bunu ona söylemişti, ha? Lütfen bana... lütfen saat kaç acaba, söyleyebilir misiniz?

Gözlerinin arkasında resimler birbiri ardı sıra geçiyor, türlü kaybolmuyorlardı.

"Anne. Anne! Ne oldu?"

Mary kendini solumaya zorlayarak, eteğini çekiştiren dört yaşındaki kıza baktı.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok, yavrum. Gel çayını iç."

"Luke gelmedi."

Çocuğu odaya iteledi. "Zarar yok. Beklememiz gerekmez. Sen kendi kahvaltını et. Luke nasıl olsa senden çabuk yer, yetişir."

"Anne..."

Mary kızı masanın başına oturttu: Ekmek ve tereyağı, ocakta spagetti kaynıyor. Altı parça balık kızarmakta, Sarah'ya ve...

Mary'nin dizleri bir an boşanır gibi oldu, elini uzattı şey kavrayabilmek için, çaydanlığın kulpuna çarptı, çaydanlık yere uçtu.

Ayaklarının çevresinde ılık sulardan bir havuz.

Lavabonun başında bezi sıkarken Sarah'nın kapıya yaslanmış, yaşlı gözlerle ona bakmakta olduğunu farketti.

"Tamam, yavrum. Annen suyu döktü yalnızca. Sen git yemeğinin başına, ben hemen temizlerim."

Kızı kucakladı, kendi göz çukurlarının yaşla dolduğunu hissetti. O zaman birine sor. Ağzın yok mu? Mary bezle yere eğildi, ortalık su olmuştu. Lavaboya üçüncü dönüşünde fırını yaktı, spagettinin yarısını bir tabağa boşalttı.

"Anne?"

"Efendim?"

"Luke geldi."

Mary dönünce oğlanı gördü. Sokak kapısı açık olduğu için koşarak içeri girmişti, hâlâ soluk soluğaydı. Başını yana atmış, alınına bir tutam saç düşmüştü.

"Geç kalmadım...."

Mary elinin tersiyle oğlanın yüzüne bir tokat indirdi. Luke bir an ne olduğunu anlamamış gibiydi, duvara yaslandı, yanaklarının karıncalandığını hissetti, ağlamaya başladı.

Sofra başındaki Sarah başını eğmiş bakmıyor, bakmak istemiyor ve ağlıyordu.

"Nesi var bunların?"

"Kimlerin?"

"Çocukların."

"Hiç."

"Mary, bana..."

"Anne, bir şeyleri yok diyorum."

"Geldiklerinden beri ağızlarını açmadılar."

"On dakika oldu daha. Hele bir fırsat tanı."

"Saat altı değildi geldiğinizde..."

"Anne, kaçta gelmiş olduğumuz ne farkeder ki?"

"Mary, beni kaygılandıran saat değil."

"O zaman üzerinde durma."

"Ben saatin üzerinde durmuyorum."

"Pekâlâ, ama sen..."

"Benim torunlarım..." Vera Barnett eğer koltuğundan yeteri kadar çabuk kalkabilseydi, kızını kolundan yakalayıp zorla odada tutardı. Oysa yapabildiği yalnızca yüzüne bakmak ve iradesiyle onu gitmemeye, istediğini yapmaya zorlamaktı. Tıpkı Mary'nin dile getirmedeği pişmanlıklar ve aksi sessizlikler içinde yaşadığı çocukluğundaki gibi.

Bir an sonra çaydanlığın çalkalanması, fincan ve tabakların kuruma tahtası üzerinde dizilmesi duyuldu. Luke siyah beyaz soyguncuların posta arabasını bekledikleri televizyonu, hemen önünde çömelmiş, ekrana bakıyordu. İki kişilik koltuğun köşesine büzülmüş olan Sarah ise anneannesinin çökmüş yanaklarına, boynunun griliği üzerinde beyaz saçlarına bakmaktaydı.

Mary odaya çay ve kahvaltı öteberisini üzeri desenli madeni bir tepsiyle getirdi. Annesiyle gözgöze gelmemeye çalışarak bir elinde fincanı, diğer elinde tabağıyla koltuğa oturdu. Luke'un omzunun üzerinden posta arabası yolcularının paralarını ve değerli eşyalarını bir torbaya doldurmalarına baktı. Yanına sokulan Sarah sütlü çayını elbisesinin çiçekleri üzerine dökmüştü.

"Doğrusu pek keyifli oluyor."

Mary annesinin sesindeki soğuk alaya tepki göstermeye çalıştı.

"Bir haftadır ziyaretime gelen yok, geldiklerinde de ev morgdan farkı olmuyor."

Mary bir anlığına gözlerini yumdu, kolunu kızının bel dolayıp biraz daha yakınına çekti. Bu kadar yeterdi.

"Benimle neden meşgul olacaksın ki? Çocukları kahvaltıya getir ve sonra televizyonda aptalca bir şeye bak. Doğrusu neden gelme zahmetine katlandığını anlamıyorum."

Mary yerinden fırladı, Luke'u iterek uzandı, televizyonu kapadı.

"Haksızlık bu" dedi Luke ama o kadarla kaldı.

Vera Barnett'in başı küçük bir zafer edasıyla kızına çevrilmişti.

Mary çenesini tutamadı.

"Seni de memnun etmek imkânsız, değil mi?"

"O da ne demek oluyor?"

"Seni görmeye gelmezsek hata, gelirsek o da hata."

"Ben burada önemsiz biriymiş gibi görülmek istemiyorum."

"Kimsenin seni önemsemediği yok ama."

"Hiç de öyle görünmüyor."

"Her seferinde üzerine düşülmesini bekleyemezsin."

"Ben üzerime düşülmesini istemiyorum, nazik bir söz yeter. Torunlarımdan bir öpücük."

"Anne, geldiklerinde seni öptüler."

"O öpmek sayılmazdı."

"Şimdi de gülünç olmaya başladın!"

"Gülünç oluyorum, öyle mi? Ben hiç olmazsa terbiyeli davranmayı biliyorum."

Mary kulaklarına inanamıyordu. Annesi her şeye yeniden başlamaya niyetliydi. "Sabahtan akşama kadar yerinden kalkmazsan belki de terbiyeli olmak kolaydır."

"Böyle konuşmaya nasıl cüret edersin!"

Tanrım, diye düşündü Mary. "Özür dilerim, öyle demek istemedim."

Ama öyle demek isteyip istememesi hiç önemli değildi.

"Sen benim bütün gün böyle oturmaktan zevk aldığımı mı sanıyorsun? Bunu mahsus mu yapıyorum?"

Mary başını ağır ağır salladı. "Hayır, anne."

Luke televizyonu açtı, atlılardan birinin atından deva çalılıklar arasında yuvarlandığını gördü.

"Kemiklerim... ben hoşuma gittiği için mi sakatım sence? "

"Anne, sen sakat değilsin!" Mary ayağa fırlamış, annesinin başına gelmişti. Sarah yastıklara iyice yaslanmış, onlara bakarken mümkün olduğu kadar küçülmüştü sanki. "Çok acı çektiğini biliyorum. Hareket etmenin güç olduğunu da biliyorum ama sakat değilsin."

"Özür dilerim öyleyse."

"Bu özür dilemek de ne oluyor?"

"Senin istediğini yapabilmen için yeteri kadar hasta olmadığım için..."

"Anne!" Mary annesinin kollarını tutup kadını koltuğunu da öne doğru çekti. Gözlerinin kenarlarında tavuk eti gibi yayılan torbaları görebiliyordu. Bir an sonra parmak uçları annesinin kemiklerinin o daracık sertliğini hissetti.

Sarah gürlütlü bir sesle soluk alıyor ama ağlamıyordu. Luke ise parlak ışıklı bir meyhaneye göğsünde şerif yıldızı bir adamın girişini izler gibi yapmaktaydı.

Mary doğruldu, annesine, kızına ve sonra yine annesine baktı. Sonra dönüp fincanları tepsiye dizmeye koyuldu. Mary mutfağa giderken annesi arkasından, "Herhalde akşam çıkacaksın" dedi.

"Evet anne, akşama çıkacağım."

Mary gri eteğini düzeltti, uzanıp tuvalet tahtasını kapadı. Sonra oturup elindeki plastik torbadan yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp bir parça tuvalet kağıdıyla birinin üstündeki lekeyi sildi. Ayakkabıları giydi, çıkardığı düz topukluları el çantasına soktu, plastik torbayı borunun arkasına sıkıstırdı. Ayağa kalkınca sol ayakkabısının arkası derisini rahatsız edince irkildi. Sanki neden çorabının içine bir parça flaster yerleştirmemişti ki? Şimdi ne yaparlarsa yapsınlar çok yürümeleri için dua etmekten başka çaresi yoktu.

Sifonu çekti, tuvalet kapısını açtı.

Makyaj çantası daracık raf üzerinde duruyordu, bir kedinin üstünde yürüyemeyeceği kadar dar yere bir şey koymayı nasıl beklerlerdi ki? Mary yüzünün boyasını tazelerken sonbahar geldiği halde hâlâ burnundaki çillerin kaybolmamış olmasına şaşıtı.

Ruj.

Neyse ki annesiyle bir de bunun için tartışmamıştı. Ortaokula ve liseye giderken az soruya mı katlanmıştı? Nereye gidiyorsun? Kiminle buluşacaksın? Hangi sinemaya? Ve yüzündeki makyajı silmek için uzanan eli: Küçük hanım, bir kız arkadaşıyla Odeon'a giden yüzünü böyle boyamaz, bana yutturamazsın.

Doğru ya da yalan hiç farketmezdi.

Bana yalan söyleyemezsin, ben senin annemim.

Peki anne. Mary dudaklarını bastırıp sonra hafif bir patlama sesiyle açtı. Eh hâlâ soruyor olmamana memnunum doğrusu.

Boyalı çuvalı andıran geniş paltolu bir kadın önünde küçük bir oğlanı iterek tuvalete girdi. "Oraya gideceksin, aptal!" Kapı kapandı.

Mary siyah fırçayı rimele daldırıp gözkapağını parmağıyla kaldırdı. Ona kalsa cinsiyetsiz biri olur çıkardım. Daha kendisi altmışına bile gelmedi. O işi hiç düşünmez mi? Mary kutuyu kapadı, saçlarından tarağı birkaç kere daha geçirdi. Kendisinin erkeklerle çıkma nedeni o değildi. Seks değildi ve zaten çoklukla fazla bir seks de olmazdı. Konuşma ve son anda biraz elleme falan, içinde uyanmış olabilecek ilgi, o sıkıntılı sessizlikler ve yalanlar arasında çoktan kaybolduğu zaman.

Mary aynadaki aksine, "İyi ki o iş için çıldırıyor değilim. " diye söylendi.

Arkasında sifon çekildi, bir kapı çarptı, aynada bir kadınla göz göze geldiler.

Kadın oğlana, "Önüne baksana, hep ayağımın altında dolaşıyorsun" dedi.

Mary makyaj çantasının fermuarını kapatıp kaldırdı. Saate bakınca daha yirmi dakikası olduğunu görüp sevindi Erken gidip beklemeyi severdi. Böylece bir avantajı olurdu. Onları seçen, ilk yaklaşımı yapan hep kendisiydi. Başka türlü süni kabul etmezdi zaten. O kadarcık bir denetim olmalıydı elinde. Ayrıca görüşlerinden hoşlanmazsa -en küçük bir şey bile olsa- yürüyüp giderdi. Kaldırım boyunca yürür, döner, yine yürür, saatine, karşıdaki saat kulesine bakar, yine yürürdü.

Bir keresinde iki saat sonra döndüğünde herif gözleri parıltılı, sigarası avcunun içinde, hafif yağın yağmur altında hâlâ bekliyordu.

Mary sokağa çıkıp trafik ışığının düşmesine basarken bu gece işlerinin yolunda gideceğini hissetti. Adamın yazdıkları kendisini buna inandırmıştı. Kendilerini Sylvester Stallone ile Shakespeare karışımı gören bazıları gibi yalnızca kendisinden söz etmemişti.

Mary postanenin önünden geçti, neyse fazla yürümeyecekti. Topuğunda bir su kabarcığı çıkmaya başlamıştı bile. Yazı üslubu. Kültürlü diyebilirdi. Mürekkep hem de, gerçek mürekkep, tükenmez değil. Eh, böylesine bir erkeğin fazla kusuru olamazdı. Belki de kendisinden hoşlanırdı.

Bira içenlerle dolu meydanda güvercinler arasından geçerken gülümsedi.

Bir brendi isteyip her zamanki yerine yürüdü, barın kapıyı göreceği kenarına yerleşti. Böylece emin olmak için epey zamanı olurdu. Arkasında davulcu setini yerleştiriyordu. Mary içkisini yudumladı ve saçlarının hemen

bittiği yerdeki ter kaşınmasına aldırılmaya çalıştı. Sakin, ol diye söylendi. Girdiğinde tanıyacaksın onu.

12

Boş odalarda yalnızca toz bulunmazdı: Bir keresinde boş bir sandığı çektiği zaman bir kuş yavrusu bulmuştu. Bir örümcek ağına sarılmış ve açık kanatlarına yaslanan kuşun gagası ve karnı kendisine tarihöncesi bir yaratığın görüntüsünü vermişti. Kuş bir iki günlük, hatta belki de bir iki saatlikti. Resnick çevresindeki ağı dikkatle sıyırılmış, tozunu üflemişti. Ellerini kuşun altına koyup kaldırdığında kanatları birden toz halinde dökülmüştü. Bir kitabın sayfaları arasında eski karısının içinde sonsuza kadar sözcükleri geçen bir mektubunu bulmuştu. Bir gece de taşların doldurulma sesine gelmeyen Bud'ı ararken eski dergilerinin birinin içinde Ben Riley'den bir kartpostala rastlamıştı.

Haydi gel, su çok güzel! diye yazmıştı Ben.

Kartın önünde uzaktaki karlı dağlara uzanan bir arazi görülüyordu, gökyüzünde sarı bir mehtap yükselmekte! Sudan ise eser yoktu.

Resnick ile Ben Riley iki yıl devriye gezmişlerdi Cumartesi'de bir Meadows'dan geçer, Trent Köprüsünün üstüne çıkar, aşağıda, miğferlerini çıkarıp yanlarına koymuş, oturmakta olan meslektaşlarını seyrederdiler. Dönüşte motosikletçiye uğrar ve çeşitli markaların üstünlüklerini tartışırken Resnick de az ilerdeki plakçı dükkânında yeni caz plaklarını karıştırırdı. Şimdi Arkwright Sokağı'ndaki binalar yıkılmıştı. Bir zamanlar Reds takımını tribünde ayakta izledikleri yerde şimdi başkaları ekâbir localarında televizyon ekranlarından yarış izliyordular. Resnick de nehrin öte yakasındaki takımı izlemeye başlamıştı. Ben Riley de Montana'daydı.

Resnick orada olduğunu sanıyordu yani.

İlk başta Ben'in gezdiği yerlerden mektuplar ve kartlar gelmişti: Custer'in muharebe alanları, Missouri Nehri, Glacier Parkı, Şikago -ve sonra kaçınılmaz bir biçimde Ocak ayının ortasında gelen Noel kartları. Yıllardır da bir şey geldiği yoktu.

Resnick banyoya giderken tanıdık bir miyavlama duydu. Pepper çamaşır sepetinin üstünde uyuyordu ve Bud da her nasılsa sepetin içinde, Resnick'in kirli gömleklere arasında kalmıştı.

Resnick kediye kucağına alıp mutfağa dönerken pikaba bir Johnny Hodges plağı koydu. Ben Riley'in, Resnick'in düğününde sağdıcı olduğunu düşündü. Resnick kediye yemek tasının yanına bırakırken gülümsedi.

Sonra bir kaba iki yumurta kırdı, biraz süt ekledi, bir tavanın dibine biraz yağ sürdü, bir parça parmesan peyniri rendeleyip dolaptan Tabasco sosunu aldı. Hiç egzersiz yapmaz mısın? Biraz tombullaşmışsın. Resnick sağlık kulübünün bedava deneme broşürünü dörde yırtıp çöp sepetine attı. Yağ cızırdamaya başlayınca yumurtalı sütü içine boşalttı, bir iki kere karıştırdıktan sonra buzdolabından bir kutu krema alıp birkaç kaşık da ondan ilave etti.

Daha akşamdı ve kulübe on birden önce gitmenin anlamı yoktu. Aklına bir şey gelince yumurtayı biraz karıştırdı, altını kıstı, telefona gitti.

Karşısına Chris Phillips çıktı.

Yani Resnick adamın Chris olduğunu tahmin etti. "Rachel orada mı?" diye sordu.

"Hayır, bir toplantıya gitti" dedi Phillips.

"Yaa!" dedi Resnick. Bir mesaj bırakıp kendisini aramasını söylemeyi düşündü, belki de daha sonra buluşurlardı.

"Bir mesajınız var mı?" diye sordu Phillips.

"Hayır. Teşekkür ederim."

"Kim aradı diyeyim?"

"Şey, Resnick. Charlie Resnick."

"Siz geçen gece de aramıştınız, değil mi?"

Resnick telefonu kapadı. Tabağını yemek odasına taşıırken Johnny Hodges hâlâ Satin Doll'ü çalışıyordu. Resnick caz dinlemeye başladığında Hodges'un dünyanın en iyi saksofoncusu olduğunu düşünürdü. Hâlâ da zaman zaman onun gibi ses çıkaran yoktu ya.

Haydi gel, su çok güzel! Ben Riley'in uzaklarda bir yerde olması, Rachel Chaplin'i evinde bulamamış olması önem değildi: Resnick şu anda bu gece ilk kez kendini bu kadar keyifli hissediyordu.

Kentte, bir erkeğin içeri girebilmesi için kravatının bağlı olması gereken ve tuvaletlerin bir gecede üç kere silindiği gece kulüpleri vardı. Bir tanesindeyse kapıdaki fedai üstünüzü başınızı iyice inceler, Marks and Spencer ya da Top Shop'tan giyinmişseniz içeri almazdı. Resnick bir tanesinin üyelik aidatının kendi aylığı kadar olduğunu, salonların saf beyazlarla döşendiğini, Frank Sinatra ile Vic Damone'den başka müzik çalmadığını duymuştu.

Stardust, Resnick'in bölgesi olan kent merkezinin ana caddelerinden birinin üzerinde, bir bar ile bir kırtasiye deposunun arasındaydı. Müzik reggae'ydi ve bas gitarın ısrarlı titreşimin den şikâyetlerin ardı arkası kesilmezdi. Gece saat iki ile dört arasında taksiler kaldırım kenarlarını doldururlardı. Kasara üzerindeki tabelada üyelerin girerken üyelik kartlarını göstermeleri isteniyorsa da, giyime fazla dikkat edildiği

söylenemezdi. Üye olmayanlar bir üye eşliğinde girebilirlerdi ama Resnick kimliğini gösterdiğinde hiçbir güçlkle karşılaşmamıştı.

Odanın öteki ucunda sakallı ve parlak renkli, yünlü şapkalı şarkıcı mikrofonu yüzüne fazla yaklaştırmıştı. Birkaç masa varsa da, müşterilerden çoğu ayaktaydı, kimi barın çevresinde kimi karşı duvara dayanmış, çoğunlukla ikili üçlü gruplar ve arada da tek başına gözleri dalmış erkekler. Diğerleri dansediyordu. Adaleli bir zenci, gözlerini yüzünden ayırmayan kadife elbiseli bir kadının çevresinde dönüp durmaktaydı. Dört kadın ortaya yığıdıkları çantalarının çevresinde dönüyorlardı. Erkeklerin çoğu Karayipler kökenliydi, kadınların hepsi beyazdı. Resnick kente ilk geldiğinde bunlar çoğunlukla Kimberley ve Eastwood'un çorap fabrikalarında çalışırdı. Ama şimdi bundan emin değildi artık. Artık Prospect Sokağı'ndaki eski Players fabrikası bile yıkılmıştı.

"Bir sorun mu var?" Barmen beyaz ve şişmandı.

Resnick midesini içeri çekerek, "Guinness" dedi.

"Parasını verecek misin?"

Resnick tezgâha beş sterlin attı ve paranın üstüne dokunmadı. Warren adında birini tanıyor musun?"

"Warren Oates."

Resnick adama, gözlerindeki hesaplı küstahlığa baktı.

"Tavşan Warren."

Resnick paranın üstünü alıp cebine attı. Salonun öte yanına yürüyüp parlak yeşil ve kırmızı çizgili bir kazak giymiş dar kalçalı bir adamın dansını bitirmesini bekledi.

"Jackie, bu bey Detektif Müfettiş Resnick."

Kadın pek az doğal ışık görmüş yüzünü Resnick'e çevirdi. Sonra omzunu silkerek uzaklaştı.

Resnick, "Yeni sevgilin mi?" diye sordu.

"Öyle işte." Adam kasıklarını öne çıkararak Resnick'in yanındaki duvara dayandı.

"Kadınlar arasında neden başarılı olduğumu anlıyorum" dedi Resnick. "Doğal sevimliliğin bu. "

"Ders almaya mı geldin?"

"Bilgi."

"Ders paralıdır."

"Bilgi ise bedava."

"Kim demiş?"

"Son seferinde bedavaydı."

"Kes sesini!" Adam şimdi soluğundaki marihuana kokusunu farkedilecek kadar yakındı.

"Yalnızca görevini yapıyordun."

"Kes dedim."

"Namuslu bir yurttaş."

"Gammazladım."

Resnick keyifle gülümsedi.

"Neden öyle sırtıyorsun ki?"

"Kendi çıkarına olduğu için birini ele verdin. Senin olduğuna sandığın kızları çalıştıran birini. Doğru zamanda doğru yerdedik ve herif hâlâ içerde af bekliyor."

"Şikâyet mi ediyorsun?"

"Daha fazlasını istiyorum."

"Siktir git!" Adam uzaklaşır gibi oldu.

"Warren" diye Resnick arkasından seslendi.

Adam duraksadı.

"Warren adında biriyle konuşmak istiyorum."

Adam yine döndü.

"Gitmeden önce mikrofonu alıp senin polis hesabına mahallede çalışmaya seçildiğini söyleyim istersen."

Adam yürümesini kesmedi ama duymuştu.

Resnick bir süre bekledi. Tanıdığı başka yüzler de vardı ama artık kendisini tanıyanlar, kim olduğunu bilenler daha çok sayıdaydı. Etrafında, geçmişte tutuklatıp cezaevine gönderdiklerini saymaya başladı. Beşe gelince durup bara gitti. Kadın, Jackie, oradaydı ve Resnick boş kadehini tezgâhın üstüne koyunca içine tükürdü.

Resnick barmene, "Guinness" dedi. "Temiz bir bardağa koy."

Aynı kısa kürklü manto, aynı parlak pantolon. Kadın Resnick'n iki kere tutuklamaya çalıştığı ama başaramadığı bir adamlaydı. O olaydan sonra Ciddi Suçlar Ekibi'ne geçmişti, ama talihleri yaver gitmemişti. George Despard ile talihli olmak yetmezdi: Parayla satın alınabileceğin ötesinde bir talih gerekirdi. Resnick kapıda duran adamın Despard'ın koruyucusu olduğunu biliyordu.

Çiftin masalardan birine oturmasını bekledikten sonra ön taraftan yaklaşmaya dikkat ederek o yana yürüdü. Despard öyle arkadan yaklaşma tehlikesi göze alınacak insanlardan değildi.

Resnick, George Despard'ı başıyla selamladı. Grace Kelley'e, "Umarım Porsche'yi dışarı park

etmemişsinizdir" dedi.

"Ferrari ile geldik" dedi Despard.

Grace Kelley gülümsedi. "Merhaba, Müfettiş Bey. Sizi burada göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Benim gibi temiz bir polisin burada ne işi var, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey işte."

"Ben de seni burada bulacağımı tahmin etmezdim, George" dedi Resnick. "Paraca sıkıntıya mı düştün yoksa? Dar zamanlar?"

"Okudum" dedi Despard. "Pek çok kitabından daha az palavra. Tabii, sembolizmi anlamak gerek."

"İnsaf!" diye Grace atıldı. "Nedir bu? Akşam kursu mu?"

"Kendi kendini yetiştirmenin kimseye bir zararı yoktur" dedi Despard ciddi bir sesle.

"Ve sen de bunun canlı örneğinin yanında oturuyorsun" dedi Resnick kadına. "Kendi kendini yetiştirmiş bir insan örneği var karşında."

Despard, Grace'e döndü. "Babam savaştan sonra Jamaika'dan geldi. Bir dans orkestrasında trompet çalardı. Çok iyi değildi ama siyahtı ve Batıda siyahları hâlâ egzotik olarak görürlerdi o zaman. Fırfırlı bir gömleği vardı ve rumba çalarken marakazları sallardı."

Kulübün yarısı Resnick ile George Despard'ı seyrediyor ve ne konuştuklarını merak ediyorlardı: Diğer yarısı da onları seyreden yarısını seyrediyordu.

"Sonunda dudağı pes etti" diye Despard devam etti. "Londra giderek bozuluyordu, siyahlar çoğalmıştı ve artık onları kimse sevimli bulmuyordu. Babam Midlands'a göç edip bir manav dükkânı açtı. Olaylar patlak vermeden aylar önce herkese, Notting Hill'e dikkat edin, bir felaket kopacak diyordu." Despard parmaklarını Grace'in kürkünün tüyleri arasına gömmüş, kadının omzunu okşuyordu. "Ama aynı şeyin burada da kaynamakta olduğunu görmedi. Memleketteki büyük ırkçı saldırılar. Onu yedi bitirdi." Grace omzunu kıpırdatınca elini çekti. "Gördüğün gibi ben de her şeye yeniden başlamak zorunda kaldım. O yakılan dükkândan buraya kadar hep kendi çabamla geldim."

"Küllerden yükselen Anka kuşu, ha?" dedi Grace.

"İşte" dedi Resnick. "Sembolizmden söz ediyordun."

"Ben bir içki istemiştım" diye Grace çevresine bakındı.

Despard korumasına bir işaret yaptı, çok geçmeden masaya bir konyak şişesiyle üç kadeh geldi.

"Otur" dedi Despard.

"Ben Guinness içiyorum" dedi Resnick.

"Otur, müfettiş" dedi Despard. "Bir hanımı düşkırıklığına uğratmak istemezsin."

Resnick bir iskemle çekti. "Grace'i epey etkilemişsin."

"Giyimimden" dedi Resnick. "Hiç sekmez."

George Despard'ın üzerinde ince bir lacivert takım elbise, ipekli sarı bir gömlek, sade bir kırmızı kravat vardı. Ayakkabıları gerçek timsah derisiydi. Vücudunun stratejik noktalarına zevkli bir biçimde altın takılar serpiştirilmişti.

Bir süre konyak içip fazla konuşmadan oturdular. Şarkıcı dinlenmeye çekilmiş, yerini bir DJ almıştı. İnsanlar yine dans ediyorlardı.

Despard kadının sigarasını yakarken Resnick, Grace'e, Macliesh'in seninle ne alıp veremediği var?" diye sordu.

"Dediğinizi yaptım. Gidip ifade verdim."

Resnick başını salladı. "Okudum."

"Eee?"

"Senin ondan intikam almak istediğinden emin görünüyordu."

"Shirley'e o davranışından sonra..."

"Ondan daha fazla bir şeyler var."

Despard kadına canı sıkılmışçasına bakıyordu. Barın önünde koruması Resnick'in daha önce sorguya çektiği adamın yanında idi. Ama birbirleriyle konuşuyor görünmüyorlardı.

"Ben daha özel bir şeyler sezdim" dedi Resnick. "Seninle onun arasında."

"Aramıza mümkün olduğu kadar çok mesafe koymuşumdur" dedi Grace. "Her zaman."

Despard kadının elini avcu içine aldı. "Böyle bir kadın için erkekler hep sorun çıkarır."

"Hele bir denesinler!" diye Grace başını salladı. Resnick, "Sana asıldı mı, sorun bu muydu?" dedi.

Grace arkasına yaslandı, sigarasının dumanı burun deliklerinden havaya yükseldi. "Saldırdı demek daha doğru olur."

Despard gülerken konyak kadehini elinde çevirdi. "Seni yatağa atmaya çalıştı, değil mi?"

"Tekmeyi hayalarına indirdikten sonra onu pek başaramadı."

"Shirley biliyor muydu?" diye Resnick sordu.

Kadının başı sertçe iki yana sallandı. "Zavallının başında yeteri kadar derdi vardı."

"Senin başına bir iş açacağını söyledi" dedi Resnick.

"Sizin kendisini tıktığınız yerden bir şey yapamaz."

"Şimdilik."

"Yoksa onu salıverecek misiniz?"

"Elimizde imkân olursa, hayır."

"Elbette imkân var elinizde. Shirley'i o öldürdü, değil mi?"

Resnick bakışlarını çevirdi. "Olay saatinde başka yerde olduğunu kanıtlıyor."

"Elbette kanıtlayacak! O bile o kadar budala değildir!"

"Yarın mahkemeye çıkacak. Kefaletle salıverilmeyeceğini umalım."

Grace Resnick'e, sonra da Despard'a baktı.

Resnick, "Sen nasıl olsa yakında Londra'ya döneceksin dedi.

Despard kadını sahiplendi. "Burada başına bir şey gelmez."

"O manyak sokaklarda başıboş dolaşıyorsa ben burada kalmam."

"Seni aradığımızda bulabilecek miyiz?"

"Memleketten kaçmıyorum ya."

"Adresin..."

"Sizin o çavuşa vermiştim."

Bundan sonra söyleyecek başka bir şey kalmamıştı. Resnick de daha fazla oturup George Despard'ın konyağını içmek istemiyordu. Sabıkalarla ilişki kurma nedeniyle suçlanmak: Bu kendisinden daha kıdemli polislerin bile başına gelmişti. Ayrıca her an Despard'a, hakkında ne düşündüğünü söylemeye başlayabilirdi.

Grace Kelley'e, "Görüştüğümüze memnun oldum" dedi. yüzündeki gülümseme gerçekse de, ardında bir korku izi de yok değildi.

Resnick, Despard'ın uzattığı eli sıktı ve dönüp yürüdü.

Adamı kendisini kapı önünde bekliyordu. Resnick onu görmeden bir an önce varlığını hissetti: Duvara yaslanmış ince bir gölge.

"Bu Warren. Victor'un Yeri'ndeymiş. Spor salonunda."

Resnick adımlarını yavaşlatmadı bile.

13

Karakolda gece boyunca Cinayet Masası'ndan yalnızca iki memur vardı. Bu gece Lynn Kellogg onlardan biriydi. Masasının başında epey soğumuş bir fincan kakao ile oturmuş anababasına mektup yazmaya çalışıyordu. Bir yerden, kent otobüs sürücülerinin greve gideceklerini ve Cuma ya da Cumartesi gecesi son otobüsü trafiğe çıkarmayacaklarını okumuşlardı. Seni çok merak ediyorum, Lynn, yavrum. Öylesine belalı bir yerde çalışıyorsun ki. Bari Norwich'e nakil isini başarabilseydin. Orası çok daha güvenli ve bize de daha yakın olurdu, değil mi? Norwich'e hoş geldin, diye düşündü Lynn, güzel şehir. Aslında bulunduğu yer de fena sayılmazdı, capcanlıydı ve canlı olmasının bir kusuru da arada sırada seni ısırmasıydı. Evine daha yakın olmasına gelince, bir iki ayda bir ailesini gerçekten özlerdi. İzinli olduğu haftasonları arabasına atlayıp gider, öpüşüp kucaklaşma ve el sıkışma faslından bir saat sonra geri dönmek için can atardı.

"Erkek arkadaşına mı?" Jim Peel kum rengi saçlı, çenesinin olması gereken yerde geriye doğru bir eğim olan sırık gibi bir adamdı. Dört kardeşinin hepsi de babalan ve büyükbabaları gibi polislik mesleğindeydiler.

"Eve yazıyorum. Son otobüsün trafiğe çıkmayacağından endişeleniyorlar."

"Yürüme zorunda mı kalacağından korkuyorlar?"

"Öyle bir şey."

Peel cebinden bir kalem çıkarıp Lynn'in fincanına sütün kaymağını dikkatle kaldırdı.

"Teşekkür ederim, Jim."

Jim kaymağı yanındaki çöp sepetine attı, kalemni yaladı. "Bu otobüs sorunu yeni değil. Kantinde biriyle konuşuyordum, 1967'de mesleğe ilk girdiğinde yine aynı şeyi yaptıklarını söyledi." Peel odanın öteki ucunda bir iskemleye oturdu, iskemleyi arka ayakları üzerinde dengeleyip omuzlarını duvara yasladı. "Atlı tramvaylar zamanında da aynı şeyi yapmış olmalarına hiç şaşmam. "

Lynn başını salladı, yazdıklarını bir daha okudu. Jim iyi bir insandı ama doğrusu çenesi çok düşüktü. Tanrı korusun, Norfolk'a haftasonu için eve davet etse anababasının ağızlarının suyu akacağı bir tip. Onu üvey babasıyla çevrede dolaşırken, White Rock ve White Cornish piliçlerinin meziyetlerini bütün ayrıntılarıyla dinleyip başını sallarken hayal edebiliyordu. Çok geçmeden tavuk hastalıklarına geçerler ve annesi de piliçlerinin yanı sıra ayları saymaya başladılar.

"Ben açarım!"

Jim Peel iskemlesini öne itti ama Lynn'in telefonu açmak için uzanması yetmişti.

"Cinayet Masası. Ben Detektif Kellogg."

Vera Barnett elli sekiz yaşındaydı ve yirmi yaş daha büyük gösteriyordu. Seyrelmeye başlamış kır saçları terden kafatasına yapışmıştı, yüzünün derisi gevşek ve sağlıksız bir renkteydi. Parmaklarının boğumları şiş ve mordu. Yüksek arkalıklı, yüksek kenarlı bir koltukta oturuyordu. Ayaklarından birini bir mindere dayamıştı.

"Çocuklar..." dedi Lynn.

"Söyledim ya, benim yatağında uyuyorlar. Zavallı kuzucuklarım!"

"Kaç yaş..."

"Luke yedi yaşında, küçük Sarah ise henüz dört."

"İyiler mi?"

"Ben buradayken onlara hiçbir şey olmaz."

Lynn sabırla yanında bekleyen üniformalı memura baktı

"Kızınız. Onları daha önce de size bırakır mıydı?"

"Her hafta."

"Hep aynı geceler mi?"

Vera Barnett başını sallarken çıkan kemik gıcırta duyan Lynn irkildi.

"Gece burada mı kalırlar?"

"Asla."

"Özel bir durum olsa bile mi? Yani demek istediğim..."

Kadının ağzı gerildi. "O onların anası, onlar da onun çocukları. Buna hakkı yok."

"Şu halde gelip almasını bekliyordunuz?"

"Her zaman olduğu gibi."

"Bu saat kaçta olurdu, Bayan Barnett? Genel olarak yani. "

"On bir buçukta."

"Ama çocuklar o zaman uyumuş olurlardı..."

"Önemli değil. Kolayca uyanırlar. Anneleri eve götürdüğünde de hemen uyumaya devam ederler."

"Demek kızınız saat on bir buçukta gelip onları alıyor... "

"Ya da daha erken. Bana bir içki hazırlar, yatağıma yatırır ve bir hafta sonra gelmek üzere gider. Çocukları otobüsle getirir, daha doğrusu aktarmalı iki otobüsle ama eve hep taksiyle götürür. Buraya geldiği anda taksiyi telefonla çağırır. " Kadın nemli saçlarını sildi. "Onun taksi için iki üç kere telefon ettiğine rastladım, taksi durağından da ararlar yok yanlış? gitmişler, sokakları karıştırmışlar, gibi mazeretler uydururlar ama doğrusu suçlayamam onları. Hepsi de Asyalı. Ben gece yarısı onlardan birinin taksisine binmek istemem aslında."

Çok daha beteri de var, diye düşündü Lynn.

"Hastaneyi aradım" dedi Vera Barnett. "Bir kaza filan geçirmiş mi diye. Böyle şeyler olduğunu her gün duyuyoruz

"Kızınızın başına bir şey geldiğinden neden bu kadar eminsiniz? "

"Başka ne olabilir ki?"

"Saat yalnızca..." Lynn saatine baktı.

"İkiyi elli iki geçiyor" dedi memur.

"Daha üç olmamış. Arkadaşlarıyla olabilir. Bir partide olabilir." Lynn kadına güven verircesine gülümsemeye çalıştı ama içinde bir ses kadının korkmakta haklı olduğunu söylüyordu. Midesinden yukarı soğuk bir el uzanıyordu sanki.

"Gelmesi için daha çok zaman var."

"Bundan önce yalnızca bir kere geç kalmıştı, o zaman da telefon etmişti."

"Belki bulunduğu yerde eğlenceye dalıp telefon etmeyi unutmuştur."

"Çocuklar buradayken mi?"

Lynn avuçlarını eteğinin yünlü kumaşına sürttü. Eğer kadın haklıysa burada yalnızca zaman kaybediyorlardı. Üstelik kadını rahatlatmak çabası da boşa çıkıyordu: Akli bir felakete takılmıştı bir kere.

"Arkadaşlarına telefon ettiniz mi?" diye sordu memur.

"Geceyarısı mı?"

"Eğer bu kadar kaygılanıyorsanız..."

"Ayrıca onun arkadaşı falan da yoktur. Öyle birlikte çıktığı arkadaşları falan. İşindekilerle konuşur tabii ama hepsi o kadar."

Bozulmuş bir evlilik hikâyesi dinlemişlerdi ve her ne olursa olsun emin olacakları tek şey Mary'nin kocasını görmeye gitmeyeceğiydi.

"Bu gece nereye gittiği hakkında bir fikriniz yok mu, Bayan Barnett?"

Yine gerilen ağız, hoşnutsuzlukla kasılan gözler. "Kesinlikle yok."

"Genelde nereye giderdi?"

"Bana söylemezdi ve ben de hiç sormadım." Kadın bir çabayla koltuğunda doğruldu, parmaklarıyla koltuğun kollarını kavradı. "Tabii ne yaptığını biliyordum."

Lynn beklentiyle baktı kadının yüzüne.

"Bir erkekle birlikteydi."

"Epey öfkeliydi, değil mi?"

"Kızı kaybolmuş, şaşılacak bir şey yok."

"Kızının erkeklerle dolaşmasına."

"Sence işin aslı bu mu?"

"Sence değil mi? Eğer haftada bir kere fırsatın varsa?"

Lynn gözlerini kırptırdı, başını salladı: Seks konusundaki fikirleri Penthouse'un okur mektuplarına ve maçtan sonra duşta hep birlikte yapılan mastürbasyon seanslarına dayanan bir sersem daha.

"Senin annen ne derdi bu durumda? Sen ve seks hakkında."

"Fazla bir şey demezdi."

"Neden?"

"Norfolk'un o köşesinde sekse inanmazlar."

Ev kısa bir sokaktaydı, her iki tarafa otomobil park etmişti. 7 numarada bir ışık vardı, herhalde merdiven lambası. Sokaktaki bütün diğer evler karanlıktı.

"Ne diyorsun?"

Lynn omuzlarını silkti, boynundaki yün atkıyı sıktı, zili çaldı. Mektup deliğinden önemli bir şey görünmüyordu: Halinin üzerinde havası kaçmış bir top, bir Lego parçası.

"Arka kapıyı deneyeyim mi?"

Lynn cebinden Bayan Barnett'in verdiği anahtarı çıkardı. "Neden zahmet edeceksin ki?"

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Emindi; kollarında, soğuşun değiştiği her yerde, derinin altındaki sinirler geriliyordu. Anahtarı çevirince kapı hafifçe dokunmasıyla açıldı. Lynn içeri girince dönüp arkasına baktı, kilidin dili yuvasına girmişti ama kapı kilitlenmiş değildi. Açık bırakılmış ışık sahanlıktaydı.

Lynn eldivenli eliyle paltoların asılı durduğu askılığın anındaki elektrik düşmesini çevirdi.

"Evde kimse var mı?" diye seslendi polis memuru.

Lynn soldaki ilk odanın kapısını açıp ışığını yaktı. Biri ortalığı aceleyle toplamıştı. Gazeteler ve dergiler, çocuk kitapları toplanıp düzensiz yığınlar halinde bir kenara istif edilmiş, oyuncaklar bir köşeye atılmıştı. Televizyonun üstünde toz bezinin bir kere geçirilmesinden kalan bir toz yolu görülüyordu.

"Yukarı bakayım mı?"

"Bak."

Lynn yukarı çıkmak istemiyordu. Hiç olmazsa ilk çıkan o olmak istemiyordu.

"Dokunduğun yere dikkat et."

Arka oda mutfığa açılıyordu. Masanın üzerinde bardaklar, tabaklar kurumak üzere sıralanmış, lavabonun içinde soğuk suyla bırakılmış bir tencere. Lynn polis memurunun hızlı adımlarla aşağı indiğini duyunca döndü.

"Bu Mary... derli toplu biri diyebilir misin?"

"Pek denilmez. Neden sordun?"

"Yukardaki yatak karmakarışık da."

"Kendisi..."

Memur başını salladı.

"Banyo?"

"Hiçbir yerde yok."

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Bir şeyler yapmak isteyen memur, "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Bir dakika."

Lynn gözüne çarpan bir şeyi hatırlayarak ön odaya döndü. Köşede, çekilmiş perdelerin yakınında yerde bir el çantası vardı. Lynn baş ve işaret parmaklarının ucuyla çantayı açtı. İçinde bir makyaj kutusu, para çantası, ikiye bükülmüş bir çift düz topuklu ayakkabı vardı. Çantayı elinde şöyle bir salladı: Bir paket prezervatif, Durex Elite. Bir an gidip masaya boşaltmayı düşündü ama sonra vazgeçti.

"Telefon edip bildirelim mi?" Lynn başını salladı, çantayı bulduğu yere bıraktı. Hole çıkıp askılıkların yanından geçerken bir şey dikkatini çekti Sarı plastik çocuk yağmurlukları altında iki çift mavi ve lastik çizme vardı. Üst taraflarından sicimle bağlı, alt tarafları çamurlu.

"Sen bir dakika burada bekle."

"Ne oldu?"

"Sen bekle hele."

Lynn evin diğer kısımlarından bir basamakla inilen mutfığa girince soğuşu hatırladı ve bunun bir beklenti üşümesinden başka bir şey olduğunu anladı. Bahçe kapısı tam kapalı değildi. Dokununca açıldı, bahçeye çıktı. Mehtabın önünden parça parça bulut geçiyordu. Arka tekerleği olmayan bir bisiklet duvara yaslanmıştı. Ayağı bir şeye çarpınca almak için eğildi. Yüksek ökçeli bir ayakkabı, siyah, yeni.

Ve bahçenin ilersinde öylece uzanan bir şekil.

"Bir fener. Bana bir..."

Polis memuru Lynn'in sandığından da yakındı ve birden parlayan fener ışığıyla irkiliverdi.

Mary Sheppard'ın belden yukarısı çıplaktı, belden aşağısında da bej ya da kahverengi yarım kombinezon vardı. Öteki ayakkabısı çok sert bir açıyla dönmüş olan ayağının ucundan sallanıyordu. Bir kolu yana uzanmış, diğeri sanki güvenliğe yüzmeye çalışmış gibi kavisli bir biçimde başının üzerine atılmıştı. "

"Hemen karakolu ara. Jim Peel'e buraya gelmesini söyle. Ben de kendi müfettişimi ararım."

'Sen burada...'
'Ne diyorsam onu yap!'

Resnick rüyasında bebeklerle oynayan bir çocuk görüyordu ve bu hoş bir rüya değildi. Telefonun sesiyle uyanınca birden rahatladı. Dördü on geçiyordu. Dizzy, Resnick'in başının üzerinden yere atladı, aniden karnı acıkmıştı.

"Alo?"

"Ben detektif Kellogg, efendim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama hemen gelseniz iyi olur..."

Resnick kadını dinlerken elini Dizzy'nin kısıcak tüylerinin arasına soktu; kedi Resnick'in kolunu kıpırdatmasına gerek bırakılmadan vücudunu ileri itip geri çekerek okşattırıyordu.

"On beş dakika sonra oradayım" diyen Resnick kalkıp telefonu kapattı. Dizzy'nin havaya dikilmiş çarpık kuyruğu kapıdan kendisinden önce çıktı.

Resnick olay yerine on iki dakikada vardı. Gömleğinin bir yanı gri kazağının altından sarkıyordu, ceketinin yakası balıksırtı paltosunun altında kıvrılmıştı. Boynunda kahverengi bir kaşkol varsa da, başı çıplaktı.

Ambulans park edilmiş otomobillerin yanına çekilmiş, bir polis arabası sokağın ortasında mavi ışığı yanıp sönerek trafiği kesmişti. Yandaki evlerin birkaçında ışıklar yanıyordu.

Resnick kapıdaki memuru başıyla selamlayıp içeri girdi. Lynn Kellogg oturma odasında, yarı karanlıkta duruyordu Resnick'in oraya girmesi gerekmiyordu. Jim Peel arka odada ambulans personelinden biriyle konuşuyor, bir başka adam da ocağın başında çay yapıyordu. Mary Sheppard'ın bahçedeki cesedi plastik bir örtü ile örtülmüş, üzerine bir iki palto serilmişti.

Resnick elini uzattı, arkasından gelmiş olan Peel bir el feneri verdi. Önce üstteki, sonra alttaki paltoyu kaldırdı. Hava üç dört derece olmalıydı. Ayaklarının altındaki toprak sertleşmişti. O akşam yağmur yağdığı için donmuş çamurdu herhalde. Ölü kadının ayakkabısının öksesine iri bir topak yapışmıştı.

Yukarı kalkık kol, mermere dönüşmüş parmaklar.

Resnick parmakların artık kaskatı kesilmiş olduğunu tahmin, etti.

Dokunmaya gerek yoktu, o da dokunmadı.

Dönüp kendisine bakmakta olan ve o döndüğünde başını çeviren uzun boylu memura baktı. Resnick feneri söndürüp; adama geri verdi. Polis doktoru mutfakta eldivenlerini çıkarırken ambulans personelinin çay poşetlerine kaynar suyu boşaltmasını seyrediyordu.

"Bu işler neden hep gecenin yarısında olur, Charlie?"

Resnick omuzlarını silkti, Parkinson eldivenlerini Barbour trençkotunun ceplerine yerleştirdi.

"Dışarı bir ışık koyabilir miyiz?"

"Geliyor, efendim" dedi Jim Peel.

Doktor başını salladı, bir fincan çay aldı. İç cebinde meşin kaplı küçük bir matara çıkardı. Kapağını açıp çayın içine konyak boca ederken, "Soğuktan üşütüp ölmeme hiç gerek yok" dedi.

"Buyrun, efendim."

Resnick kendisine uzatılan fincana iki şeker atıp evin tarafına yürüdü. Lynn Kellogg sanki perdeleri açmayı düşünmüş ama sonra vazgeçmiş gibi pencereye yaklaşmıştı.

"Al" dedi Resnick.

Bir an kadının dönmeyeceğini sandı. Ama dönünce fincanı uzattı, Lynn de iki eliyle birden aldı.

"Nasılsın?"

Lynn yanıt vermeden fincanın kenarına doğru hafifçe dalgalanan çayın yüzeyine baktı.

"Lynn?"

Fincan kadının ellerinin arasından düştü ve kendisi de devrilmeden önce Resnick atik davranıp yakaladı, yüzünü göğsüne dayadı. Kadının elinin birinin parmakları Resnick'in ağzının kenarına bastırıyordu. O ışıkta saçları artık kumral değil siyahtı. Resnick bahçenin soğuşunda o paltolar altında yatan kadını, Parkinson'un stetoskopunu, gözlüğünün altın rengi çerçevesini, notlarını alacağı altın kalemmini düşündü.

İçinde titreşen o garip ses Lynn Kellogg'un soluklarıydı. Kadının küçük parmağının ucu Resnick'in alt dudağının kenarına takılmıştı.

Peel bir an kapıda belirdi, sonra döndü gitti.

Kadının soluması normale dönünce Resnick, "İyi misin?" dedi.

Lynn başını arkaya attı, kapalı gözlerini açtı. Birden utanarak elini Resnick'in yüzünden çekti.

"Özür dilerim, efendim..."

"Biraz otur hele."

"Hayır, ben..."

Resnick kadını yakındaki bir iskemleye götürdü. İki çay daha getirmeleri için seslendi. Biri çok şekerli olsundu. Perdeleri çektiğinde hava hâlâ karanlıktı, insanı içine çekmek isteyen o yumuşak gri karanlık. Sokakta polis arabasının mavi ışığı hâlâ yanıyordu.

Parkinson koridordan, "Charlie, bir şey söyleyebilir miyim?" diye seslendi.

Patolog raporunun doğrulamasını bekleyeceklerdi ölüm nedeni kafatasına indirilen çok sayıda darbe olmuştu. Boynunda ve çenenin altında, boğazda da bereler vardı. Ve karınla kalçaların üzerinde.

"Kaç tane?" diye sordu Resnick.

"Efendim?"

"Çok sayıda kaç darbe?"

Parkinson'un dudakları büzüldü. "On, on iki. Kesin bir şey söylemek güç. Daha sonra doğru bir rakam alabilirsin."

Resnick adama teşekkür ederek Lynn Kellogg'un köşedeki oyuncaklara bakıp çayını yudumladığı odaya döndü.

"Sormadın ama" dedi Parkinson. Resnick başını çevirdi.

"Geceyarısı ile bir arasında."

Resnick başını sallayıp odaya girdi. Cinayet yeri ekibi tam o sırada gelmiş, sabahlıklı ve terlikli birkaç komşu kaldırımında birikmeye başlamıştı.

"İki çocuğu var" dedi Lynn.

Resnick kadının sözlerini duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı.

"Bir oğlanla kız."

"Nerede?"

"Annesinde... Telefon eden oydu."

"Anlıyorum."

"Bir şey olduğundan korkmuş..." Kadının sesi yine tıkanı, Resnick onun düşeceğini sandıysa da Lynn kent hemen toparladı. "Kızının çocukları almaya gelmemesinden kaygılanmış. Onu görmeye gittim. Buraya gelip bakacağımı söyledim. Yedek anahtarını verdi bana."

Resnick, Lynn'in elinden fincanı alıp halının üzerine bıraktı. "Çocuklar kadının yanında kalabilirler mi?"

Lynn elini yüzünden geçirdi. "Bilemiyorum. Kadın hasta, kireçlenme var galiba. Uzun zaman bakamaz onlara."

Hele biri kendisine bu olanı söyledikten sonra, diye düşündü Resnick.

"Pekâlâ" diyerek doğruldu. Kadının omzunu tutup hafifçe "Ben bir çaresini bulurum."

Lynn ağır ağır erkeğe döndü. "Çok özür dilerim, efendim. Ben..."

"O erkek arkadaşın evde mi?"

"Sanırım. Onu..."

"Ona telefon et. Gelip seni alsın."

Resnick, Lynn Kellogg'un yüzünde aniden beliren gülümsemeyi görünce şaşırıldı. "Ne oldu?"

"Bisikletin önüne binmek zorunda kalırım."

Resnick de gülümsedi. "Seni götüreceğim birini bulurum."

"Ben iyiyim, efendim. Ciddi söylüyorum."

"Bir iki saat uykudan sonra daha iyi olacaksın."

"Raporum..."

"Raporunu bana sözlü olarak verdin. Yarın sabah geldiğinde de yazarsın... Bugün yani. Gitmeden önce senden bir tek şey istiyorum: Annenin adresi."

Lynn Kellogg oturduğu yerden ağır ağır kalkıp not defterini açtı.

"Alo? Kim o?" Chris Phillips'in sesi uykuluydu.

Resnick, Rachel Chaplin ile konuşmak istediğini söyledi. "Saat sabahın beş buçuğu!" "Demek ki önemli bir durum var."

"Bekleyemeyecek kadar önemli olamaz."

Resnick telefonun kapatılacağını hissettiği anda el değiştirdiğini ve Rachel'in sesini duydu.

"Alo."

"Resnick."

Kadın bir duraklamadan sonra, "Hatırım sormak için aramıyorsun herhalde" dedi.

Resnick öldürülen kadını, iki küçük çocuğu, sakat anneanneyi anlattı.

Rachel adamın sözünü kesmeden dinledikten sonra "Bizim bu işler için nöbetçi acil ekibimiz vardır" dedi.

"Onların bu saatte en yakın büroya bir mesaj göndermekten başka bir şey yapacaklarını sanmıyorum."

"Eee?"

"Birinin çocuklar uyanmadan anneannenin evine gitmesi iyi olur diye düşündüm."

"Yani kadına bir şey söylenmedi mi?"

"Hayır."

"Ve bunu benim yapmamı istiyorsun?"

"Ben kadına söylerken yanımda birinin olmasını istiyorum. Profesyonel biri, kadına ve çocuklara nasıl davranılacağını bilen biri."

"Neden ben?"

Resnick soruyu yanıtlamadı.

"Adresi ver" dedi Rachel. Sonra da, "Yirmi dakika kapının önünde buluşuruz" dedi.

"Tamam." Resnick geriden Chris Phillips'in sesinin geldiğini duydu.

"Teşekkür ederim" dedi ama Rachel telefonu kapamıştı.

14

Emniyet Amiri Skelton'un üzerinde incecik kırmızı çizgili açık gri bir elbise vardı, ceketini oda kapısının arkasındaki askıya asmıştı. Resnick ceketin bir giysi torbasına konulmamış olmasına şaştı. Skelton yeleğinin de üst düğmesini açmıştı. Açık mavi gömleğinin yakası beyaz, lacivert kravatının kırmızı çizgisi elbisesinin çizgilerinden bir ton daha koyuydu. Resnick amirinin çoraplarını göremediğine sevindi.

"Otur, Charlie. Epey yorgun görünüyorsun."

Resnick o sabahın erken saatinde giydiği elbiseyi daha üstünden çıkarmış değildi. Rachel Chaplin'in göstermesi üzerine gömleğinin eteğini pantolonunun içine sokmuştu. Graham Millington kendisine bir kravat vermişti. Donu kaşındırmaya başlayınca bir gece önce yatarken çıkardığını giymiş olduğunu hatırladı. Kedileri beslemeyi bile ihmal etmişti.

"Kahve?"

"Teşekkür ederim."

Resnick, Skelton'un belli bir miktar çekirdek kahveyi öğütme makinesine, oradan da kahve makinesine yerleştirdiği yeni filtreye koymasını izlememeye çalıştı. Skelton kenardaki skalaya bakarak suyunu da koyduktan sonra dipteki düğmeye bastı, kırmızı bir ışık yandı.

"İki dakikaya kadar olur."

Resnick başını salladı. Fişi prizden çektiği gibi makineyi pencereden aşağı atmak gibi çılgınca bir istek vardı içinde.

"Kellogg nasıl?"

"Aşağıda raporunu yazıyor."

"O ekip bu ceset bulma işini âdet haline getirdi artık."

Resnick başmüfettişe baktı ama bir şey söylemedi. Kahve belirli bir tempoda damla damla akıyordu.

Skelton, masasının üzerindeki bir kâğıdı itti. "Paterson'un raporunu okudun mu?"

"Evet."

"Bu işi yapan yalnızca kadını öldürmek istememiş. Bunu yapan..." Skelton sanki cinayeti gözleri önüne getirmek istiyormuş gibi durakladı. "Bunu yapan başka bir şeyin peşindeydi. O darbeler..." Skelton yine duraklayıp rapora baktı. "Sol beyinciği ve sol atardamarı parçalamak için yeterliydi. Medulla oblongata'ya verilen zarar omuriliğin kanal içindeki geçişini kesmişti. Bütün bunlar vücudun geri kalanına ciddi bir hasar vermiş."

"Çok güçlü kuvvetli biri" dedi Resnick.

"Ya da çok öfkeli." Skelton kalkıp kahveyi fincanlara boşalttı.

Resnick elini tam zamanında kaldırıp süt istemediğini belirtti.

"Eğer kadın Shirley Peters olsaydı şaşmazdım. Kıskaç bir erkek, şiddet düşkün, kuvvetli. Öfkelenildiğinde neler yapabileceğini biliyoruz. Kendi yüzü bile bunun yeterli kanıtı." Skelton kahvesini yudumladı, memnun olduğunu gösterircesine başını hafifçe salladı. "Ama o bir kadın eşarby kullanıyor."

Kadın ya da erkek, farkeder mi, diye düşündü Resnick.

"Birini boğarak öldürmek için epey güç gerekir, efendim" dedi Resnick.

"Yine de birinin kafasını parçalamak..."

"Ama eşarp, efendim. Belki de Macliesh için önemliydi."

"Devam et."

"Eğer kendisini öfkelen diren şey kadının başka erkeğe çekici gelmesiye eşarby bunun için seçmiş olamaz mı?" Resnick dile getirdikten sonra fikrinden kendisi de pek hoşnut kalmamıştı.

"Kırmızı mı demek istiyorsun? Renk yani. Kadının kendini başkalarına çekici olarak göstermesi. Elde edilmeye hazır olduğunun işaretini vermesi."

"Öyle bir şey işte."

"Suç psikolojisi okuyorsun galiba, Charlie?"

Alaycı namussuz! diye düşündü Resnick. "Hayır efendim" dedi. Sanırım bir filmde görmüştüm."

"Senin sembolizme düşkün olduğun hiç aklıma gelmezdi." Resnick'in kafasında bir şey yankılanır gibi oldu. Divine ile Naylor'un Macliesh'in Victor'un spor salonunda bulunduğu iddiasıyla ilgili neler öğrendiklerini merak etti. George Despard'la oturup konyağını paylaşmak kendisine yeterli bilgi sağlamış mıydı, yoksa öğrenebilecekleri eksik mi kalmıştı?

"Charlie, sence bir bağlantı var mı? İki bekâr kadın, otuzlu yaşları içinde. İkisi de..." Skelton sözüne devam etmeden bir an durakladı., "...cinsel bakımdan aktif kadınlar. Anlaşıldığı kadar yani."

"Bu bir suç değildir, efendim."

"Öyle olduğunu söylüyor değilim." Skelton biraz acele konuşmuş, sesini de hafifçe yükseltmişti.

"Evet efendim."

"Ben bir bağlantıyı işaret ediyorum."

"Anlıyorum efendim."

"Shirley Peters seks ilişkisi sırasında ya da hemen sonrasında boğuldu..."

"Ya da seksten hemen önce."

Skelton acele bir tavırla devam etti. "Mary Sheppard hakkındaki raporda cinsel ilişkinin hemen hemen cinayetle aynı zamanda olduğu belirtiliyor." Dikkatle Resnick'e baktı. "Bu kere ölümden önce. Cinsel ilişki yukarıda yatak odasında olmuş, cinayet bahçede işlenmiş."

İki kişilik yatağın yanındaki komodinde kâğıt mendile sarılı ve herhalde atılmak üzere oraya konulmuş, kullanılmış bir prezervatif bulunmuştu. Yine kullanılmış mendiller haliya saçılmış, bir tanesi de yatağın altına sokuşturulmuştu. Mary Sheppard'ın baldırlarının iç tarafında meni izleri vardı. Önce mi sonra mı? Ayrıca çarşafda analizde uyumlu olabilecek ya da olmayacak lekeler de bulunmuştu.

"Macliesh'in bize bir örnek vermeye razı edilmesi oldu?"

Resnick başını salladı. "Kan örneğini kendisinden kafasını vurduğu hücre duvarından aldık. Menisini ve bacakarası kıllarını vermekte pek hevesli değil. Avukatının tavsiyesine uyduğunu sanıyorum."

"Şu halde avukat bunun olaya karışmadığını kanıtlayacağına pek inanmıyor?"

"Buna bizim kadar inandığını tahmin ederim."

"O olay saatinde başka yerde olduğu iddiası?"

"Şu anda onu araştırıyorum, efendim. Macliesh'in sözünü ettiği adamlardan birini bulduk sanırım."

"Ya bu Mary Sheppard'ın eski kocası? O da reddedilmiş bir erkek mi?"

Resnick başını salladı. "Şimdilik öyle görünmüyor, efendim."

"Fazla şey ummamak gerek."

"Onu Wirral'de bulduk."

"Dünyada epey yükselmiş desene."

"En azından Batı'ya gitmiş. Şu anda arabayla geliyor, ifadesini alacak."

"Geldiğinde cesedi teşhis edecek mi?"

"Hayır, efendim. Cesedi annesi teşhis etti."

"Kadının yerinden kıpırdayamadığını sanıyordum."

"Güçlülük. Sosyal Hizmetler özel bir araç gönderdi."

"Ben onun bu işi başkasına bırakmak isteyeceğini sanırdım."

"Kadın ısrar etti, efendim. Onun kızı olduğunu ve doğru olanı yapmak istediğini söyledi. Cesedin teşhisini eski kocasına bırakmaktansa sürünerek gitmeye razı olduğu izlenimine kapıldım."

"Araları pek iyi değil şu halde?"

"Adam kadını çocuklarıyla bırakıp gitmiş. O yüzden şimdi gelirse de olurmuş. Yaşlı kadın öyle bir şeyler söyledi. Adamın cenazeye çağırılması bile sürpriz olur doğrusu."

Skelton içini çekti, fincanını ağzına götürdü ama kahvesini çoktan bitirmişti. Resnick, Mary Sheppard'ın o küçük bahçede emekleyerek kaçmaya çalıştığını düşünüyordu. Koşmak isterken ayağı takılıp düşmüş müydü? İlk darbeye yere mi serilmişti? Yoksa kaçmaya çalışmasına rağmen öteki darbeler kendisini kurumakta olan çamurların arasına mı sermişti?

"Bu konuda ifade vermek için kuyruğa giren komşular yok mu, Charlie?"

"Şimdilik hayır, efendim."

"Silah da yok, değil mi?"

Resnick başını salladı. "Henüz yok."

"Son iki saatte emniyet müdürü üç kere telefon etti" dedi Skelton. "Brifing vermiş miydin?"

"Evet efendim."

"Kapı kapı dolaşmak üzere birkaç memur ödünç aldık ama yetmeyecek. Eğer biri kısa zamanda bir sonuç elde edemezse. Bu yalnızca bir aile içi cinayeti değil, Charlie. Yerel gazetelerin manşetleri seks cinayeti diye atıldı. Gün sona ermeden birkaç bin daha fazla satmayı umuyorlar."

Resnick ayağa kalktı. "Belki de o zamana kadar bir ipucu ederiz, efendim."

Skelton da kalktı. "Çok iyi olur."

Resnick ceketi rahatsız etmek istemeyerek başmüfettişin kapısını dikkatle açıp kapattı. Koridorda midesi iki kere, üç kere guruldadı. Son sekiz saattir ağzına lokma girmemişti.

İki detektif ve bir detektif çavuşu daktiloları başında raporlarını yazıyorlardı. Divine ile Naylor henüz Victor'un spor salonundan dönmemişlerdi. Lynn Kellogg gelmiş, raporunu yazmış ve yere yığılmadan yine eve yatmaya gönderilmişti. Millington, cinayet yeri memurunu yanına alıp tekrar Sheppard'ın evine kontrole gitmişti. Patel... sahi, Patel neredeydi?

Patel ikinci kata çıkarken arkasında kalın çerçeveli gözlüklü ve kamburca bir adam gelmişti. Ziyaretçinin koyu elbisesi herhalde Jack Skelton'unkinden daha pahalıya mal olmuştu ama onun kadar gösterişli giyilmemişti. "Bay Sheppard, efendim."

Resnick kendini tanıttı, el sıkıştı, başsağlığı diledi. Sheppard'ın eli terli ve yapışkandı. Resnick kaynatılmış ve süzölmüş ispanağın suyunu eliyle sıkarmış gibi oldu.

Midesi hâlâ guruldayarak, "Detektif Patel ifadenizi aldıktan sonra sizinle konuşmak istiyorum" dedi.

Çavuş telefonun ağızlığını eliyle örterek, "O avukat sizinle konuşmak istiyor, efendim" diye seslendi. "Olds."

"Binada mı?"

"Aşağıda, efendim."

Resnick odasının kapısını kapayıp telefonla köşedeki mezeciden çavdar ekmeğiyle yapılmış mayonezli ve marullu ton balığı sandviçiyle, Jarlberg peynirli, Fransız hardallı bir tavuklu sandviç ismarladı. Yanına da iki yüz elli gram patates salatası ve iki büyük hıyar turşusu istedi.

Telefonu kapadığında Suzanne Olds kapısının dışında yüzünün düz hatları camın ardında bulanıklaşmış bir halde bekliyordu. Üzerinde dizlerinin altına kadar inen kırmızı yün etek, cilalı siyah ayakkabılar vardı. Kareli kalın ceketinin altındaki krem rengi ipekli bluzunun yakasına 50 peni boyunda bir broş iliştilmişti. Eski gibi bir omzunda, diğeri öteki elinde olmak üzere iki çantası vardı yine.

Resnick kapıyı açmak üzere kalktı ama daha oraya varamadan kadın ne yapmak istediğini anlayıp içeri girdi.

"Kapayayım mı?"

"İsterseniz."

Kadın kapıyı sırtını dayayarak kapadı ve orada Resnick'in ne kadar esaslı olduğunu düşünmesini amaçlayarak bir an öylece durakladı.

"Oturun."

Resnick'in yapmaması gereken şey, kadını neden o güne kadar çekici bulmadığını düşünmekti. Bunun hasım olduklarından olduğunu sanmıyordu. Meslek sahibi güçlü kadınlardan yılmazdı. Hayır, bu daha çok Suzanne Olds'un sürekli olarak sunduğu imaj sorunuuydu. Aslında imajında kusurlu bir şey yoktu. Resnick onun içinde kadını asla bulamamıştı.

Kadın telefona doğru bakarak, "Engel olmuyorum ya" dedi.

"Şu an için hayır."

Tamam, kadının olmadığı yer gözleriydi işte. Birden Rachel Chaplin'i, adliye binasının holündeki o yeşil ve mayi gözlerindeki bakışı hatırladı.

"Müvekkilim..."

"Macliesh."

"Onu salıverecek misiniz?"

Resnick kadının omzu üzerinden duvardaki takvime baktı. "Bu soru biraz erken sorulmuş olmuyor mu?"

"Bu koşullar altında mı?"

"Şu anda soruşturmalarımızda ilerleme kaydediyoruz. Mahkeme gözaltı süresinin uzatılmasına karşı çıkmadı."

Suzanne Olds hafif bir naylon hıştırtısıyla bacak bacak üstüne attı. "O önceydi, Müfettiş."

"Neden önce, Bayan Olds?"

"İkinci cinayetten önce."

Resnick birden dışarda yağmur yağdığını farketti, cama çarptığını duyuyordu.

"Bununla ilgili ne iddiada bulunuyorsunuz?"

"Bunun söylenmesine gerek olmayacak kadar aşikâr olduğunu sanıyorum."

Karnı guruldayan Resnick hafifçe midesini sıvazladı. Biraz daha dayan, geliyor. Sandviçler gelmeden görüşme biter miydi yoksa yine öylesine hakettiği yemeği seyirci karşısında mı yiyecekti?

"Bu bana, mahkemede yapılması gereken bir tartışmamış geliyor. Bayan Olds."

"Bu sesi duyduktan sonra bana da ciddi bir hazımsal sorunuz ya da ülseriniz var gibi geliyor."

"Bu ilginiz beni bayağı etkiledi."

"Siz de müvekkilime biraz ilgi gösterseniz ben de etkilenirdim."

"Müvekkiliniz kendi kendine ilgi duysun yeter."

"Müvekkilim ifadesini verdi, bütün sorularınızı yanıtladı. Üstelik hiç de hoş olmayan bir kışkırtmaya maruz kalmış olmasına rağmen."

"Haydi haydi."

"Haydi falan değil. Bunu siz de benim kadar biliyorsunuz. "

"Macleish'in ilk fırsatta saldırıya geçtiğini biliyorum. "

"Adamınızın düşünceli ve sorumlu bir şekilde davrandığı söylüyorsunuz yani?"

"Ben adamımın davranışı hakkında herhangi bir şey oluyor değilim."

"Hiç şaşmadım."

Resnick koltuğuna yaslandı. Divine ile Naylor dış büroya girmişlerdi "Müvekkilimize bizimle işbirliği yapıp istediğimiz örnekleri..."

"Hayır."

"Böyle bir şey bizim için kanıt...."

"Bana yasa maddelerini tekrarlayarak soluğunuzu tüketmeyin, Müfettiş."

"O zaman sabırlı olup soruşturmamızı elimizden geldiğince tamamlamamızı beklemekten başka seçeneğ yok sanırım. Çok daha başka ve ne yazık ki, çok zaman alan yöntemlerle."

Suzanne Olds başını salladı, omuz çantasını açıp sigara paketini çıkardı. "Bir sakıncası var mı?"

Resnick, "Var" deyince kendisi de şaşırıldı.

Sigara kokusunun yemeğini berbat etmesini istemiyordu.

Suzanne Olds alt dudağının iç tarafını hafifçe ısırıp ve paketi gözden kaybetti.

"Sizi kutlarım, Müfettiş."

"Neden?"

"Konuyu saptırdığınız için."

"Öyle mi yaptım?"

"Ben buraya dün geceki cinayeti konuşmaya gelmişim."

"Sizi anlamıyorum. Biri sizi avukatı olarak tuttu ve..."

Kadın bu defa başını şiddetle salladı. "Tony Macliesh bu davada tek müvekkilimdir."

"O halde..."

"Bir söylentiye dayanarak tutuklandı. Elinizde bir delilin olmadığı uygun bir suçlu. Müvekkilimin Peters'in öldürüldüğü yerde ya da yakınında olduğunu hiçbir kanıt yok. Ya da kendisini şiddetin ve cinsel saldırının yer aldığı olaya doğrudan doğruya bağlayacak herhangi bir ipucu. Ve bu saldırıyı birincisinden daha vahşi bir ikincisi izledi ve müvekkilim o sırada polisin elinde, gözaltında olduğu için bunda bir rol oynaması imkânsızdı."

Resnick ayağa kalktı. "Bayan Olds, Macliesh'i Sheppard'ın öldürülmesiyle ilişkilendirilmesi ima bile edilmiş değildir."

"Çok doğru. Dışarda sadist bir katil dolaşüyor, savunmasız kadınları gözüne kestirip öldürüyor ve siz de onun peşine düşeceğiniz yerde yanlış adama sıkı sıkı tutunmuş bekliyorsunuz. "

Resnick, Suzanne Olds'un parfümünden kaçınmayacağı kadar öne eğildi. "Bunu çok açık anlatmaya çalışacağım, önümüzde birbirinden apayrı iki cinayet var. Ölüm şekli, öldürme yöntemleri birbirinden tümüyle farklı. Kurbanlar arasında ikisinin de yalnız yaşayan kadınlar -yani bir erkekle yaşamayan kadınlar- olması dışında hiçbir benzerlik yok." Resnick doğruldu. "İki cinayet, iki ayrı olay, iki soruşturma, iki katil. Bildiğiniz gibi birinci cinayet için birini tutuklamış durumdayız ve dediğiniz gibi kendisinin ikinci cinayeti işlemiş olmasına imkân yoktur."

Resnick oturdu. "Macliesh'in hesabına kendisini savunmak için daha başka şeyler bulacağınızı umarım."

Suzanne Olds kalkıp dışarı çıktı. Bu defa ne poz vermişti, ne de kapıyı kapatmak aklına gelmişti.

"Divine! Naylor!"

Mezecedan kesekâğıdı ile gelmekte olan üniformalı memur ikisinin arasındaydı.

Resnick sandviç paketini masasının üzerine koyarken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Warren'ı bulduk, efendim" dedi Naylor.

"Ve?"

İki detektif bakiştılar. "Orada hem çalışıyor hem de ağırlık falan kaldırıyor, efendim."

"Akşamları da kulüplerde fedailik yapıyor."

Resnick sabırsızlanıyordu, sandviçleri bayatlamaya başlamıştı.

"Sadede gelebilir miyiz, beyler?"

"Efendim, mesele şu ki..."

"Yani..."

"Yalnızca sizinle konuşabilirmiş, efendim."

"Çok iyi" dedi Resnick. "Nerede şimdi?"

Detektifler bir kere daha bakiştılar.

"Spor salonunda, efendim. Victor..."

"O eski ambar binalarından biri..."

"Nerede olduğunu biliyorum? Warren'ı soruyorum ben. Eğer benimle konuşmak istiyorsa ben buradayım.

Neden içeri getirmediniz ki?"

"Söyledik ama..." Naylor huzursuzca kıpırdandı.

"Evet."

"Bu fikirden pek hoşlanmadı, efendim."

Resnick gözlerinin kenarlarını ovuşturarak dikkatini Mark Divine'a yöneltti. "Bunun bir cinayet soruşturması olduğunu söylediniz mi?"

"Evet efendim."

"Yine de işbirliğine yanaşmadı, öyle mi?"

"Tam olarak öyle değil, efendim. Sizinle konuşacağını söyledi. O konuda bir sorun yoktu. Mesele karakola gelmesiydi."

"Meşgul, öyle mi?" dedi Resnick. Suzanne Olds'un parfümü, hardalın kokusunu alabileceği kadar dağılmıştı

artık. "O ağırlıkları beklemekten buraya gelecek vakti yok, öyle mi? "

"Nautilus makinesindeydi, efendim. Ağırlık kaldırıyordu..."

"İkna etme yeteneğine diyecek yok, Divine." Divine kravatının düğümüyle oynuyordu, Naylor ise temel fokstrot adımlarını tamamlamış paso dobleye benzer bir şeye geçmişti

"Çok iriyarı biriydi, efendim."

"Upuzun kolları vardı."

"O vücutçuları görmüşsünüzdür."

"Doğal değildi sanki."

Resnick, "Ayrıca" diye sözlerini kesti. Halısının yenilenmesini en az üç yıl isteyemeyeceğini düşündü. "Onu kızdırmak, aksi bir tanığa dönüştürmek istemediniz. Halka açık bir şiddet olayı başlatmak istemediniz."

"Evet efendim" dedi Divine.

"Hayır efendim" dedi Naylor.

"Bütün öğleden sonra spor salonunda, öyle mi?"

"Saat dörde kadar" dedi Naylor.

Resnick masanın üzerinden uzandı. "Yemek yediniz mi?"

Yememişlerdi.

"Kantinden dönüştürme Liverpool Emniyeti'ni arayın, Macliesh'in sözde öteki suçortağı için verdiği tanımı iletin. Bakalım albümlerinde bir şey bulacaklar mı? Bu Warren'ı de hemen bilgisayarda araştırın."

Telefon çaldığında hiyar tursusunun birincisini yemekteydi. Sirke eline fıskırdı, parmağı ile başparmağı arasından bileğine süzölmeye başladı

"Millington, efendim." Bağlantı sanki her iki Kutup üzerinden geçiyormuş gibiydi.

"Hâlâ Sheppard'ın evinde misin?"

"Evet efendim."

"Ne var?"

"İlginç bir şey buldum sanırım, efendim. Eğer fazla meşgul değilseniz bir uğrarsınız diye düşündüm, efendim."

"Fazla meşgul olan sensin galiba, Graham."

"Özür dilerim, efendim."

"Dileme. Mümkün olduğu kadar çabuk geleceğim." Resnick telefonu bir eliyle kapattı, diğeriyle tavuklu ve peynirli sandviçini ağzına götürdü. Büro dakiklere, "Ben Sheppard'ın evine gidiyorum" dedi. "Patel'e eski kocayı mümkün olduğu kadar oyalamasını söyleyin. Oradan dönüştürme spor salonuna uğramaya çalışacağım."

Sol elindeki kesekâğıdıyla merdivenleri ikişer ikişer indi.

"Ağzın doluyken konuşmak çok ayıp" diye düşündü Naylor. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Evde en son ağzı domuz pizolası ve kızarmış patatesle doluyken konuştuğunda Debbie bir güzel azarlamıştı. İşten koşu koşu eve gelip yemek hazırlıyorsa, Naylor masa örtüsüne saça saça yesin diye değildi.

Tanrım, neden şimdi Debbie'yi hatırlamıştı ki?

O sabah kaşını soru sorarcasına kaldırdığında karısı başını olumsuzca sallamıştı, gözlerinde, sanki hiçbir şey olmadığına seviniyormuş gibi bir ifade vardı. Naylor, ezbere bilmesine rağmen, Divine'in çıplak kadınlı takvimine bakıp günleri bir daha saydı.

15

Rachel Chaplin iki kişilik bir yatak eninden ve boyundan fa,i büyük olmayan bürosunu bir meslektaşıyla paylaşmaktaydı. Gelen mektuplar kutusundan taşan kâğıtlar iki masaya yayılır, önemli yerleri renkli kalemle çizilmiş yazı fotokopileri not kâğıtları karmakarışık bir halde yığıldı. Siz dışardayken... Not kâğıdı için kiraz renginin uygun olacağına kim karar vermişti ki?

Arkadaşı Carole, kalçası kırılmış seksen iki yaşındaki bir adamın hastanenin yaşlılar koğuşundan bir yaşlılarenine nakli ile uğraşırken Rachel de Luke ve Sharon Sheppard'ı, ya yerleştirecekleri bir aile bulmak için çalışıyordu.

"Hayır, oğlan yedi, kız dört yaşında. Hayır hayır, anaokuluna gidiyor. Aynı binada değil ama yakın. Yaya on dakikalık yolda."

"Ne zaman bir boşluk açılacağını söyleyemez misiniz Evet, ona bağlı olduğunu biliyorum. Anladım, dört gün komada ve doktor bir şey söyleyemiyor... Evet, lütfen bana haber verirseniz..."

"Anneanneninin görüşmesinin kısıtlanması iyi bir şey değil bence. Fazla hareket edebilen biri olmadığı için bütün sorun da burada. Aksi takdirde... Bakın, isteksiz görünmek istemiyorum ama sizi tekrar arayabilir miyim? Hayır, söz veriyorum, bugün. Mutlaka."

"Yaşlılar koğuşunun nasıl olduğunu biliyor musunuz? O zaman adamın neden oradan çıkarılması için acele ettiğimi anlayacaksınız."

"Alo, ben merkez bürodan Rachel Chaplin. Evet, teşekkür ederim. Siz mi? Çok iyi. Bakın, kısa süreler için kimsesiz çocukları alan bir kadın vardı. Bir kere bir konferansta karşılaşmıştım. Evet evet, o. Acaba... Nerede? Avustralya'da mı? Eh, teşekkür ederim. İyi günler."

Her iki telefon da belki bir saattir ilk kez aynı anda kapalıydı. Rachel kalkıp arkaya doğru gerindi.

Carole, "Alexander tekniğini denemelisin" dedi.

"Sırtüstü yatıp da kendini çığnetmek mi o dediğin?"

"Pek öyle sayılmaz."

"Ona hep karşı çıkmışımıdır. Bana pek çok ilişkiyi hatırlatır."

"Sen ve Chris, iyi misiniz?"

Rachel arkadaşının yüzüne baktı.

"O öyle biri demek istemedim."

"Çok daha naziktir."

"Neden ona masaj yaptırtmıyorsun?"

"Zamanı olduğunu sanmıyorum."

"Zaman yarat. Sırt ağrısı katlanılır şey değildir. Öyle hafif olarak başlar ama bir de bakarsın ki, malulen emeklilik için başvurmuşsun."

Masasının başına geçip adres defterini karıştırmaya başlayan Rachel güldü. "Çok teşekkür ederim."

"Hâlâ gençsin ama bu işler de gençlikte başlar."

"Çok doğru söyledin."

"Ben bütün gün bunlarla uğraşıyorum. Vücutlarını hiç düşünmeyen insanlar, birden altmış yaşına geliyorlar ve oralarının buralarının neden çalışmadığını merak etmeye başlıyorlar, demek istediğim, bir araba olsaydın hiç de..."

Rachel'in telefonu çalınca Carole sustu.

"Alo, burası... Chris? Bir şey mi var?"

Başını kaldırıp bakınca Carole gülümseyerek bir numara çevirmeye koyuldu.

"Yemek yemeyecektim" dedi Rachel. "Vaktim yok. Ama yanımda sandviç getirmiştım."

Rachel adres defterini karıştırmaya devam ederken alını kırıştı. İstemediği bir şeydi bu."

"Bak Chris" diye erkeğin sözünü kesti. "Seninle kilisede buluşalım. Beş geç. Artık kapamam gerek."

Rachel rehberi kapattı ve dahili hattan bir numara çevirdi.

Çarşaf, yatak örtüsü, hatta şilte bile incelenmek için toplanıp laboratuara götürülmüştü. Resnick karyolanın demiri oturdu. Graham Millington çömelmiş, bir elini yere dayamıştı. Komodinin çekmecesini açık ve boştu. Resnick ile Millington arasındaki halının üzerine mektuplar yayılmıştı.

"Yağmur yağıyor."

Ne kadar garip, diye düşünüyordu Rachel, yaşamım boyunca söylediğimiz sıradan sözler birden ve hiçbir neden yokken sinir bozucu oluveriyor işte.

"Dedim ki..."

"Biliyorum."

"Öylece durup ıslanmak zorunda mıyız?"

"Fikir senden çıkmıştı."

"Buraya gelmek değil."

"Fazla uzağa gitmek istemedim."

"Bir bara girebilirdik. Yarım kadeh bir şey içmek için bile olsa."

Rachel demir parmaklıklı kapıdan geçip malta taşı döşeli avludan güney sundurmasına doğru yürüdü. Kilisenin çoğu gibi burası da yenilenmekte olduğundan iskelelerle kaplıydı.

Rachel ellerini ceplerinden çıkardı, mantosunun üst düğmesini açtı. Chris Phillips de ellerini ıslak saçları arasından geçirerek onu izledi. Ellerinde beyaz Marks and Spencer poşetleri içinde selofan kâğıdına sarılı yemekleri olan iki memur yanlarından geçti.

"Bu kadar acele olan neymiş?"

Chris konuşacak oldu, kendini tuttu, başını yağmurun siyah parmaklıklarla gül fidanları üstünde parladığı yana çevirdi.

"Bu işi kolaylaştırmayacaksın, değil mi?" dedi.

Rachel erkeği işittiyse de belli etmedi.

Sevgili 124 numaralı Kutu,

Tahmin edebileceğin gibi Yalnız Kalpler ilanına yanıt veriyorum. Senin sözünü ettiğin yaşların dışında olduğumu söyleyerek söze başlamak istiyorum. Yakında kırk üç yaşına basacağım. Ama yine de bir deneyeyim dedim. Eninde sonunda bir pul parası, değil mi?

Ciddi konuşmak gerekirse sevecen ve canlı bir insanım. Eğer fırsat verilirse tabii! Bir zamanlar evliydim ve iki haftada bir gördüğüm küçük bir oğlum var. Karım Lincoln'da oturuyor ve şu anda arabam olmadığı için bu yolculuk epey sorun oluyor. Ama benim sıkıntılarımın bu kadar söz etmek yeter. (Sen evli olup olmadığından falan hiç söz etmemişsin, kendin hakkında da fazla konuşmuyorsun: İnce yapılı, çekici, yirmi dokuz yaşında. Eh, bu kadarı da yeter sanırım!)

Bir akşam buluşmaya ne dersin. Bana telefon edemezsin (bu arada telefonum yok) ama bir satır yazıp nerede ve ne zaman buluşabileceğimizi bildirebilirsin.
Bunu yapacağını umuyorum.
Sevgiler,
John Benedict.

"Rach." (Tanrım, Rachel nasıl da nefret ederdi kendisine böyle dediği zaman.) Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Hava soğuk, rüzgâr var ve ben..."

"Yeter, Rachel."

"... bir sandviç yiyorum."

"Yeter dedim, Rachel."

Ona kadar say, diye düşündü Rachel ve bu aksiliği bırak.

"Pekâlâ" dedi. "Özür dilerim. Sabahtan beri annelerinin öldürüldüğü hâlâ kendilerine söylenememiş olan iki küçük çocuğa bakacak birini arıyorum."

Chris kolunu omuzlarına atınca Rachel irkilmemek kendini zorladı.

"Ben de özür dilerim" dedi Chris. "Çok meşgul olduğum farkındayım. Ama ikimiz için de aynı şey söylenebilir." Kadın omzunu hafifçe sıktıktan sonra bir adım geriledi.

"Çok tipik, değil mi?"

"Sen işinden başka bir şey düşünmüyorsun, ki bu da beraber olacağımız zamanın kalmaması demek ve benim beynim bu olanlarla öylesine dolu ki, işimi beş dakikadan fazla düşünmüyorum."

Sevgili Sevecen ve Canlı,

Bu tür ilanlara yanıt verme âdetinde olduğumu düşünmeni istemem. Aslında arada sırada şöyle b atıp eğlendiğimi itiraf ederim. Ama senin mektubunda beni, kalemi elime almaya zorlayan bir şey vardı. Yazarken seni göremiyordum kuşkusuz ama içimde görüyormuşum gibi bir duygu belirdi. Orada ot kahvaltını ederken, bıçağın ucuyla benim mektubumun zarfını açıyorsun.

Bana bir telefon etsene.

Belki de benim senin sözcüklerinden etkilenen gibi sen de benim sesimden etkilenirsin. Bunu denemeden asla bilemeyiz.

Sevgiler,

Sevecen ve Canlı II

"Sana yaklaşmadığımı, seninle konuşmadığımı, yaptığım her şeyin yanlış, söylediğim her şeyin aptalca ve duygusuz olduğunu hissediyorum. "

"Chris..."

"Ciddi söylüyorum. Sana itici geldiğimi hissediyorum."

"Doğru değil bu."

«Değil mi?"

"Hayır-"

"Ben öyle hissediyorum ama."

Rachel yüzünü ellerinin arasına aldı, kilise bildirilerinin yazılı olduğu panoya dayandı: Eski zamanların müziğinden örnekler, kilise restorasyonuna yardım için çağrı.

"Rachel, bana bunları hissettiriyorsun."

Sevgili Bayan Yalnız Kalpler,

İlanınıza pek çok karşılık aldığınızı tahmin ettiğim için sizden bir yanıt bekleme şansımın pek fazla olmadığına inanıyorum. Bu zalim dünyada şöyle ya da böyle bir arkadaş, bir gönül dostu bulmak için benim gibi yıllarca uğraşmışsanız fazla bir beklentiye sahip olamazsınız.

Mektubumda sizde bir duygu uyandırabilecek bir şey bulmanız olasılığına karşılık size biraz kendimi anlatayim. Sizden on yaş daha büyük, otuz dokuz yaşındayım, şimdiye kadar, pek isteyerek değilse de, hep bekâr yaşadım. İyi bir kadınla ne zaman bir yakınlık kurmaya kalkışsam hemen aksilikler başlıyor. Tabii böyle bir şey olunca da, kendi kendime, aptallığı bırak ve bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağına yemin et, diyorum. Ama bu yeminimi uzun süre tutamıyorum. Bir şey, sanırım buna özlem diyecekseniz, beni yine birine uzanmaya zorluyor.

Bana yazacağınızı ve eğer yazarsanız görüşebileceğimizi umuyorum. İçimde bir ses birbirimizle açık yüreklilikle konuşabileceğimizi söylüyor.

Yanıtınızı bekliyorum,

Martin Myers

"O polis yüzünden değil mi? O Resnick yüzünden."

"Ne?"

"Haydi, Rachel! Onunla karşılaştığından bu değiştin. Bana karşı."

"Chris, sen yalnızca iki kere içki içtiğim bir insandan ediyorsun."

"Sen öyle diyorsun."

"O da ne demek oluyor şimdi?"

"Hepsi o kadarsa geceyarıları seni neden arıyor?"

"Bu sabah beni aramasının nedeni..."

"Bir mazeret bulmak istemesiydi."

Rachel şaşırarak güldü. "Demek sabah saat beş buçukta benimle buluşabilmek için gidip uygun bir cinayet ayarladı, öyle mi?"

"Öyle bir şey demek istemediğimi biliyorsun."

"Ama öyle dedin."

"Benim demek istediğim nöbetçi acil ekibine telefon edebilirdi. Onun durumunda olan birinin yapacağı buydu. Değil mi?"

Rachel erkeğin yanından geçerek sundurmanın kenarına kadar yürüdü. İskelelerden akan damlalara rağmen yağmur kesilmiş gibiydi. Karşı damların ötesinde gökyüzünde bir parça görünüyordu.

"Öyle yapmazlar mıydı?"

"Evet."

"Ne?"

"Evet." Rachel erkeğe döndü ve onun gözlerindeki kırgınlık için ondan mı yoksa kendisinden mi daha çok nefret etmesi gerektiğini kestiremedi.

Sevgili 124,

Doğruca konuya girelim. Yirmi altı yaşında, yalnızca çoraplarımla bir yetmiş beş boyunda ve seksen kiloyum. Diğer önemli istatistiklerimi seninkilerle kıyaslayacağım zamana kadar saklayacağım!

Tesisatçiyim, kendi dükkânım, kamyonetim falan var. Çoğunlukla akşamları da çalışırım ama iş kendimin olduğu için seninle gündüz de bir iki saatliğine buluşabilirim. Bir işin olup olmadığını bilmiyorum ama belki de gündüz görüşmemiz sana daha uygun gelir.

Bana bir telefon et. O telesekreterlerden biri çıkacak karşına, onun için fazla konuşmana gerek kalmayacak. Konuşmayı gerçekten görüştüğümüz zamana bırakalım.

Hemen bugün telefon et ve tesisatçılar hakkında söylenenleri hatırla.

Pişman olmayacaksın!

Sevgiler,

Dave

Parmaklıkların arasından avukatların karşıdaki birahaneye girdiklerini görebiliyorlardı. Gökte güneş yumurta beyazı rengindeydi. Duvarın taş bloklarında hafif bir pembelik seçiliyordu.

"Demek bu Resnick senden hoşlanıyor, öyle mi?"

"Bilemiyorum, Chris."

"Biliyorsun elbette. Kadınlar her zaman bilir."

"Bunun önemi var mı?"

"Hoşlanıyor demek."

"Chris..." Rachel erkeğin elini bir anlığına avuçları arasına aldı. "Şu anda bu konuları konuşamam. Zamanı değil."

"Asla zamanı değildir zaten."

Rachel saatine bakıyordu.

"Eve gelecek misin?"

"Elbette... Neler oluyor, Chris?"

"Neler olduğunu ben biliyorum. Ben aptal değilim. Bilmek istediğim bunun nedeni ve buna nasıl engel olabileceğim."

Rachel mantosunun yakasını saçlarının üstüne kaldırdı. Elleri yine ceplerindeydi. "Bu gece konuşuruz, tamam mı!"

"Tamam." Chris içini çekti. "Olur elbette. Acaba zaman..."

"Bilemem." Rachel durakladı. "Chris..."

"Biliyorum. Gitmen gerek."

Chris kadının aşınmış basamaklardan inip taş yoldan geçerken kendisine dönüp bakacağını sanmıyordu ama gözden kaybolana kadar bekledi. Kilisenin önündeki sıralardan birinden suları eliyle silip oturdu sonra.

"Kaç tane, Graham?"

"Kırk üç."

"John Benedict'in yaşı."

"Efendim?"

Resnick yığının en üstündeki mektubu gösterdi.

"Şaşırtıcı, değil mi?" diyen Millington kravatını düzeltti.

"Ne?"

"Bu insanlar. Bu saçmalıkları yaşamaya ihtiyaç duyanlar. " Ayağa kalkıp uyuşmuş olan adalelerini esnetti.

"Bu ilanların ciddiye alınmadığını sanırdım. Bilgisayarla eşleşme. Bunu istemek için insanın ne durumda olması gerekir ki? "

Resnick Millington'un yüzüne baktı. "Yalnız."

"Ama yine de..."

Ancak Resnick sözünü ağzına tıkadı. "Çekmecedem çıkarırken dikkatli davrandın mı?"

"Eldivenliydim."

"Parmak izi bulacağımızı sanmıyorum ama işi güçleştirmenin de anlamı yok. Topla da karakola götürelim."
Yine mektuplara baktı. "Bir iki tanesi hiç beklemedikleri bir yanıt alacaklar. "

Rachel büroya dönünce Carole, "Bir aksilik mi var?" diye sordu.

"Neden?"

"Biraz dalgın görünüyorsun da."

"Sheppard'ın çocuklarını düşünüyordum, belki de onların bir aile yanına yerleştirilmeleri yanlış olur. Belki de en iyisi anneannelerinde bırakmak, evde yer olduğu için bir sorun da yok. Kadının hareketsizliği beni düşündürüyordu ama ona da bir çare bulunabilir sanıyorum. Belirli saatlerde eve uğrayacak biri bulunabilir. Kadın da böylece kendisine yardım edilmesini kabul etmek zorunda kalır. Ve bu, onun için de çocuklar için de en iyi çözüm olabilir. Ne dersin, ha?"

16

Birdenbire güzel bir sonbahar günü başlamış ama Resnick gökkuşağını kaçırmıştı. Gök açık maviydi ve güneş şimdi tuğlaların rengini ortaya çıkaracak kadar güçlüydü. Resnick dört beş katlı, pencereleri gayet dengeli ve orantılı yerleştirilmiş depolar arasındaki dar sokakta yürümekteydi. Çatıların kavisli kemerlerine bakınca insan kendini rahatça başka bir kentte sanabilirdi.

Resnick hırdavatçının, manavın, maya hapları, idrar şişeleri ve atletler için süspansuar satıcısının, kontratlarının bitimini bekleyip oradan göç ettikleri sağdaki sokağa saptı. Yokuş aşağı inerken videolu lokantanın art-deco mobilyalarıyla dolu bir vitrinin, Herbie Hogg, Culture Vulture gibi adlar taşıyana erkek giyim mağazalarının önünden geçti.

Spor salonunun üzerinde mor neondan elyazısıyla Victor'un Spor ve Sağlık Salonu tabelası vardı. Vitrinlerde ağırlıklar, halterler, gözalıcı renklere leotardlar görülmüyordu. Kabul yeri küçük bir bardı: Taze sıkılmış portakal suyu, sebze suyu, espresso. Resepsiyona bakan kadının paslanmaz çelik rengi saçları ve Resnick'in, bir mağazanın asansöründe parfüm bölümünün dört tezgâhtarıyla kaldığı günden bu yana gördüğü en kusursuz makyajı vardı.

Kadın üzerinde eşofman olan kumral, uzun boylu bir adama bakıyordu.

Her ikisi de Resnick'e bakmadılar bile. Binanın içinden boğuk bir disko müziği, bir şeylerin yere çarparken çıkardığı gürültüler geliyordu. Buradaysa kimse kıpırdamıyor, kimse terlemiyordu.

Resnick, "Salona buradan mı gideceğim?" diye sordu.

Kız ona değil de eşofmanlı erkeğe bakmaya devam ederek, "Bunu neden istiyorsunuz?" dedi. Bol pembe bluzunun yakasında plastik bir kılıf içinde neon ışığının harfleriyle mor mürekkeple Jane yazılıydı.

"İnsanlar genelde neden gelirler ki?"

Bir kaş hafifçe kalktı. "Siz üye değilsiniz."

"Hayır."

"Ah! O zaman gönderdiğimiz broşürlerden birini almış olmalısınız. Üç bedava seans. Şu kapıdan geçin öyleyse, tamam mı? "

"Tamam."

Kadın adama döndü. "Victor'a bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemiştim."

Başlarının üstündeki katta biri ya da bir şey gümlenerek düştü.

Kadın Resnick'e döndü. "Broşürü vermeniz gerek. Yoksa seansa katılamazsınız."

Resnick başını salladı. "Broşürü yırttım."

Adam, "Bir kerede mi, yoksa parça parça mı?" dedi.

Jane bunu çok komik bulmuştu. Kahkahalarla gülmeye başladı, gülmemek için kendini zorlayınca da gözleri doldu, boğazından garip sesler çıkmaya başladı. Ya boğulma ya da makyajının bozulması tehlikesi geçiriyordu.

"Ne kadar kolay gülüyor" dedi Resnick.

"Jane, çok şakacı bir kızdır."

Resnick kadının yüzünün ortasında kısırılıp kalmış gözlerindeki giderek artan korkuyu farkederek, "Bir şey yapılması gerekmez mi?" dedi.

Adam omuzlarını silketti, rahat adımlarla barın arkasına geçti, kızın sırtına bir iki hafif yumruk vurdu, Jane'in içinde kalan hava boşandı.

"Warren'ı görmeye geldim" dedi. "Spor salonunda olduğunu söylediler."

"Warren'ı neden görmek istiyorsun ki?" diye sordu adam.

"Bundan size ne?"

"Biz öyle insanların ellerini kollarını sallayarak girmelerinden pek..."

Durum giderek sıkıcı olmaya başlamıştı. Resnick cüzdanını çıkartıp kimliğini gösterdi.

"Gidip getireyim" dedi adam.

Resnick cüzdanını cebine soktu. "Ben onu bulurum."

Bir an için adamın kendisine engel olacağını sandı ama adaleler gevşedi, bir parmak kısa koridoru işaret etti. "Merdivenden yukarı. Sola. Tam karşında."

"Tamam" dedi Resnick. "Gürültüyü izleyeceğim yani."

Ağırlıklar kaldırılıp indirildikçe Resnick'in ayakları altında döşeme titriyordu. İnce kemikli Çinli bir kadın yere sırtüstü uzanmış, bacaklarını havaya kaldırmışken yüz yirmi kiloluk bir antrenör kadının yüküne beş kilo daha ekledi.

"Yapabildiği yalnızca bu değildir." Resnick sesin geldiği sağ tarafa baktı.

"Çalıştığı lokantaya gitmişim bir kere. Güzel yer. Keten peçeteler falan. El yıkamak için küçük taslar. Bir ara meyhaneden iki kişi geldi: Ağzı bozuk, kaba herifler. Bira ismarlayıp öteki müşterileri taciz etmeye başladılar. Herkes önündeki tabağa bakıyor, sanki böyle bir şey olmuyormuş gibi davranıyordu. Kadın herifin yanına gidip ya susmasını ya da çıkıp gitmesini söyledi. Adam küfüre başlayınca da polis çağırmakla tehdit etti Herif kadına el attı, başaramayınca masadan kalkıp bir daha denedi. Kadın sakın bir tavırla döndü ve ayağının birini hayalarına indirdi ve öteki ayağıyla da gözünü çıkardı. Göz sarktı ve hastanede dikmek zorunda kaldılar. Ameliyat tam dört buçuk saat sürdü. Şimdi şaşı kaldı herif." Adam elini uzattı. "Warren

"Detektif Müfettiş Resnick."

"Tahmin etmişim."

Adamın el sıkışı sert ve terliydi. Warren, Resnick'ten beş santim daha kısa boyluydu, yaşı belli olmuyordu, derisi parıl parıldı ve adaleleri ürktücü denecek bir dereceye kadar geliştirilmişti. Üzerinde bol gri bir eşofman altı ve sırtıyla göğsüne yapışan siyah pamuklu bir tişört vardı. Ayakları çıplaktı.

"Şurada konuşabiliriz."

Resnick adamın ardından soyunma odasının yanındaki küçük bir odaya girdi: Bir masa, bir iki iskemle, duvarda çuval bezi kaplı bir tahtaya parlak sarı raptiyelerle tutturulmuş nöbet cetvelleri.

Warren otururken Resnick'e de oturması için işaret etti.

"Georgie Despard'ı tanır mısınız?" diye sordu Warren.

"Biraz."

Warren güldü. Dişleri düzgündü, ortadakinin solundakinin üstüne küçük bir altın yıldız yerleştirilmişti.

"Georgie yıllardır peşinde olduğunu söylüyor."

Resnick başını salladı. "Artık değilim. Onu nereden tanıyorsun?"

"Babamla o Smoke'da birlikteydiler. Yıllar önce. Ailesi buraya taşınmıştı ama bu George'a iyi gelmemişti. O hareket istiyordu. Babam da onun gibi oralarda yetişmişti. George geri döndü. Esaslı günlerdi. Onların parıltılı elbiseler giyip hazırlanmalarını seyrederdim. Haftasonuna Cuma gecesi Flamingo'da başlardı. Georgie Fame ve Mavi Alevler. John Mayall. Kendini metronun altına atan herif -adı neydi? Unuttum artık." Warren arkasına yaslanıp hatırlamanın zevkiyle içini çekti.

"Yalnızca dans etmekle kaldıklarını sanmam."

Warren öne eğildi. "Karakola gelmediğim için özür dilerim." Ürperdi. "O yerlerde bir şey vardır."

"Konuştuğun sürece bir önemi yok."

"Macliesh hakkında mı?"

"Sende başka bir şey varsa..."

"Macliesh."

"Peki."

"O kadını öldürdüğü gerekçesiyle yakaladınız onu."

"Gözaltında yalnızca."

"Uzun sürmeyecek."

"Neden?"

"Yani demek istediğim, isterse orada çürüsün, umurumda bile değil. Şöyle ya da böyle geldiği yere dönecek nasıl olsa. Hep dönerler zaten. O tipler bu dünyada yaşamayı bilmezler, sağlama konusunda bir fikirleri yoktur."

"Beni ilgilendiren zaman dilimi..."

"Pazartesi gecesi, değil mi? Olay saati. Gazetelere bakılıra yani. Öyle olması gerek."

"Gerek mi?"

"Macliesh o saatte cinayet yerinde olmadığını kanıtlamak için beni ortaya atmış."

"Onu Pazartesi gördün mü?"

"Burada buluştuk. Barda. O ve Mottram."

"Mottram mı?"

"Scouser."

"Senin mi arkadaşın yoksa Macliesh'in mi?"

"Macliesh onu daha önce görmüş değildi. Ben onu Birleşik Devletler'den tanırım. Her yıl vücut yarışması, gösteriler, Mr. Universe falan için giderdim."

"Mottram da vücutçu muydu?"

Warren gülümseyince kakmalı dişi ortaya çıktı. "Mottram bir elekte dursa delikten kayar giderdi. Hayır, bir iki boksörle çalışıyordu, iyi bir köşe adamıydı. Sonra parmakları gitti."

"Titremeye mi başladı?" diye sordu Resnick. "Sertleşti mi? "

Warren hâlâ gülümsüyordu. "Eli baltalı bir herifle kavga etti. "

Resnick bir an düşündü. "Burada ne işi vardı?"

"Hiç. Ne iş olursa yapmaya hazırdı. O gün daha önce de gelmişti. Ona Macliesh'i beklemesini, belki ondan bir iş çıkabileceğini söylemişim."

"Anlamadığım bir şey var" dedi Resnick. "Macliesh'in seninle ne ilişkisi vardı? Aranızdaki bağlantıyı göremiyorum."

Warren yerden bir kazak alıp sırtına geçirdi: Teri soğumaya başlamıştı. "Eğer konuşmaya devam edeceksek..." Kapalı kapıya baktı. "... burada kalacak, tamam mı? Burada seni Macliesh dışında ilgilendiren bir şey yok. Oldu mu?"

Resnick başını salladı.

Her ikisi de polisin Warren'in kendisine söylediğini unutmayacağını, aklının bir köşesine yerleştirip ne zaman ve nasıl kullanabileceğini düşüneneğini biliyorlardı. Konuşmalarının bir tanığı olmayacağını da biliyorlardı.

"Zaman zaman biraz kaba kuvvet isteyen bir iş çıktı mı insanlar birbirlerini bana gönderirler" dedi Warren. "Öyle organize bir şey değil, kulüplerde ağızdan ağıza söylenen şeyler. İnsanlar beni sırtımda ısmarlama bir takım elbise, boynumda papyon kravatla kapılarının önünde görürler. Dediğim gibi, insanlar birbirleriyle konuşurlar. Macliesh'in kiminle konuştuğunu bilmiyorum ama sonunda bana geldi işte."

"O Pazartesi mi?"

"Evet."

"Anlat bakalım."

"Sokağın ucundaki İtalyan lokantasına gittik. Sanayi Sitesi'ndeki depoyu anlattı, sanki kötü bir filmdeymişiz kâğıt peçetelere planlar çizdi. Çevrede güvenlik devriyesi dolaştığından arka çıkmamı istiyordu anlayacağını. Bilgisayar aksamı falan filan için elinde hazır pazar varmış gibi bir şeyler söylemişti."

"Bu baştan sona Macliesh'in fikri miydi?"

"Elbette" diye sırttı Warren. "Sen ne sanmıştın ki?"

"Ne oldu peki?"

"Güvenlik gerçekten vardı, bir kamyonette üniformalı biri, herhalde o da zamanında kodeste yatmıştır, yanında bir köpek. Aslında köpekleri pek ayırt edemem ama hepsinden nefret ederim. Tehlikeli vahşi hayvanlardır. Macliesh binada alarm sistemini görünce size bağlı olduğunu düşünüp gerçek bir paniğe kapıldı. Biraz daha dolaştıktan sonra döndük. Sonra yine oraya gittik, yine döndük. Artık malı elden kolayca çıkarabileceğinden de o kadar emin değildi. Mottram bir şişe devirmişti, ben boşa geçen geceme yanıyordum." Warren arkasına yaslandı. "Hepsi bu işte."

Resnick başını salladı. "Macliesh senin yanında ne kadar kaldı?"

"Burada sekiz buçukta buluştuk, ayrıldığımızda bir buçuk iki falan vardı. Boşuna zaman kaybı."

"Bu anlattıklarının altına imzanı atar mısın?"

Warren bir süre polisin yüzüne baktı, sonra içini çekti. "Karakola gitmek gerekecekse hayır ama imzalarım sanırım. "

Resnick ayağa kalktı. "Daha önce gelen iki memuru gönderirim."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

Warren o iri omuzlarını silkti. "Pekâlâ."

Warren merdiven başından, "Georgie'ye selamını söyleyeyim mi?" diye seslendi.

"Zahmet etme."

karışmış özürler gelmişti. Kadın rahatsız bir halde bir tekerlekli iskemlede oturuyordu, buruşuk bir dar pantolonun üzerine mavi çorap terlik giymiş, dizleri üstüne ekose bir battaniye örtmüştü. Bukleleri düzelmiş saçları başına pek uymamış bir perukayı andırıyordu. Kendisine bir kere daha ihanet etmişler gibi ellerinin şişmiş parmak boğumlarına bakıyordu.

"Bayan Barnett, ben..."

"Gücüm yok."

"Zarar yok."

"Yok mu?"

Rachel hafif bir gülümsemeyle kadına doğru yürüdü. "Tekerlekli sandalye gelmiş demek."

"İşe yaramaz."

"Çok iyi görünüyor."

"İşe yaramaz dedim."

Rachel yaşlı kadının arkasına geçip tekerlekli sandalyenin itme kollarını tuttu. "Çabuk alışırsınız."

"Sakatlığa?"

"Onu demek istemedim."

"Sakat değilsem tekerlekli sandalyede ne işim var?"

Rachel koridordan çıkmak isteyerek sandalyeyi çevirdi. İçerdeki bir odadan kesik kesik bir ağlama sesi geliyordu.

"O konuyu konuştuk, Bayan Barnett. Çocukların burada olmalarının sizin için daha iyi olacağı, bütün gün onların ardından koşup yorulmaktan kurtulacağınızı..."

"Onu siz söylediniz."

Rachel sandalyenin tutamaklarına bastırıp arka tekerlekleri üzerinde kaldırarak döndürdü.

"Dikkat!"

"Merak etmeyin."

Ön tekerlekler hafifçe yere değince Vera Barnett inledi.

"Oturma odasına gidelim" dedi Rachel.

"Kapıdan geçmez, kenarlarına takılır."

"Bunu başarabiliriz sanırım."

"Çok büyük."

"Hallederiz."

"Böyle evlere göre değil bu. Bu evler sakatlara ve kötürümlere göre yapılmış değil. Tekerlekler boyayı mahvedecek, her taraf sıyrık sıyrık olacak."

Rachel tekerlekli sandalyeyi elektrikli sobanın yanına getirdi, frenine basıp karşıdaki koltuğa oturdu. "Eğer gerçekten istemiyorsanız sabah büroya telefon edip geri almalarını söylerim." Kadının yüzüne baktı. "Bunu yapmamı ister misiniz?"

Vera Barnett konuşmadı. Elleriyle battaniyenin kenarını yokladı, sobaya baktı. Yaşlı kadının soluması dışında yalnızca Luke'un okulda çekilmiş fotoğrafıyla porselen bir köpeğin arasındaki saatin tıkırtısı duyuluyordu.

"Çocuklar nasıl?"

Vera Barnett gözlerini kapattı. "Nasıl olduklarını tahmin ediyorsunuz?"

Rachel kadına bakmaya devam etti. Ağlama sesi birden sessizliği bozacak kadar artmıştı.

"Annelerini kaybettiler."

"Onlara nasıl..."

"Onlara bir kaza geçirdiğini söyledim. Trafik kazası. " Suçlanmayı bekleyerek Rachel'e suçlarcasına baktı. "Ne söylememi isterdiniz? Bir canavar tarafından öldürüldüğünü mü? İrzına geçildikten sonra. Cinayete kurban gittiğini. Öyle mi söylemeliydim?"

Rachel başını salladı. "Hayır."

Kadının parmakları sandalyenin branda bezinden kenarlarını yokluyordu. "Hiç acı hissetmeden, bir anda."

Rachel kadının uzun zamandır hıçkırıklarını tuttuğuna emindi ve şimdi de ağlamaya başlamıştı. Kadının yanına geldi, elini elleri arasına aldı.

"Özür dilerim" diye tekrarlardı arka arkaya kadın, vücudu sarsılırken. "Özür dilerim, size böyle davranmamam gerekir."

"Önemi yok."

"Bunlar sizi ilgilendirmez."

"Aksine, ilgilendirir."

Luke açık kapının önünde durmuş, odaya girmeye cesaret edemiyordu. Üzerinde pijama altı ve yıkana yıkana rengi solmuş mavili sarılı bir Snoopy resimli tişört vardı.

Rachel güven verircesine gülümsedi oğlana.

Vera Barnett sanki gözyaşlarını durdurmak istemiş gibi gözlerini sınımsız yummuştu. Parmakları Rachel'in parmaklar kavramak istedi, bunu başaramayınca beceriksiz hareketlerle kadının elinin üstünü okşadılar.

Hâlâ, "Özür dilerim, çok özür dilerim" diyordu.

Rachel kadının arkasındaki kapıya bakınca Luke'un gitmiş olduğunu gördü. "Ağlayın" dedi. "Ağlamak iyi gelecek. Elinde olmadan konsolun üzerindeki saate, zamanın yavaşlığına baktı.

"Telefon size, efendim."

Patel kendisine beklentiyle bakarken merdivenin başına yaklaşmakta olan Resnick duraksadı.

«O avukat, efendim."

"Olds mu?"

"Evet efendim."

Resnick kolundaki saate baktı. "Zaten geç kaldım."

"Çok ısrar ediyor, efendim. Son bir saattir dördüncü arayışı. Bürosu sabahtan beri sizi..."

"Ona Emniyet Amiri'yle konuşmasını söyle."

"Emniyet Amiri Skelton gitti, efendim."

Resnick merdivenden inmeye devam etti. "Ben de gittim."

Patel'in yanıtı belirsizdi. Resnick kapıyı açıp dışarı çıkarken genç memurun kimi zaman kendisini onaylamadığını düşündü.

Karşıda, ışıkların altındaki tabelada "KATİL HÂLÂ YAKALANAMADI" diye yazıyordu. Gazeteci, ıslanmamaları için üzerlerine serdiği naylon örtünün altından bir gazete çıkarıp uzattı. Resnick otoparka yürürken gazeteyi okudu.

Polis hâlâ sabahın erken saatlerinde kendi evinin bahçesinde öldürülmüş bulunan genç annenin trajik ve kanlı ölümünü araştırıyor.

Resnick kontak anahtarını çıkardı. Gazete yağmurdan ıslanmıştı. Başını eğerken sular boynundan girip ensesinden aşağı süzüldü.

Soruşturmayı yürüten Emniyet Amiri Jack Skelton bu cinayete geçen gün evinde öldürülmüş olarak bulunan diğer genç kadın arasında bir ilişki bulunmadığını söyledi. Polise bu daha önceki cinayet soruşturmasında bir adamın yardım ettiği sanılmaktadır.

"Dikkatli olun, lütfen dikkatli olun!"

Rachel bir kolunu kadının sırtına, diğerini bacaklarının altına sokup kaldırdı. Banyo tekerlekli sandalyeyi almayacak kadar dar ve tuvalet de öteki uçtaydı. Kendi başına kalan Vera Barnett bir eliyle havluluğa ve duvara tutunarak ağır ağır yürüdü, bir kolunu sifona dayayıp güçlükle oturdu. Oturduktan sonra soluğunun tekrar yerine gelmesini, aynı işi bu kere tersine yapmak için kuvvet toplamayı bekledi. Bu iş bütün gücünü alıp götürüyordu ve bu gece hiç gücü kalmamış gibiydi.

Rachel kadının itirazlarını dinlemeden en son anda eteğini kaldırdı, külotunu dizlerine indirmesine yardım etti.

Hiç tanımadığı ve hatta güvenmediği bir insanın bu mahrem yardımları yapmasına izin vermesi için ne kadar güçsüz olması gerekirdi.

"Pekâlâ, artık gidebilirsiniz" dedi.

"İşiniz bitince haber verin, size yardım edeyim."

"Ben başımın çaresine bakabilirim. Siz buradayken yapacağımı sanıyorsunuz ki?"

Rachel kapıyı kapatırken, "Eğer isterseniz bana seslenirsiniz" dedi.

Sonra gidip çocuklara baktı. Sarah yatağın ayakucunda bir top gibi büzülmüş, örtü üzerinden kaymıştı. Parmağı boğumuna kadar ağzındaydı. Luke duvara yapışmıştı, ağzı açıktı, burnundan soluyordu. Belki de çocukları anneanneleri bırakmak yararlı olmayacaktı, belki de Vera Barnett onlara bakamayacak kadar hastaydı. Rachel birkaç gün, en fazla bir hafta denemeye karar verdi. Vera Barnett çabalamasıyla neler kazanabileceğini görürse belki irade gücü yeterli olabilirdi. Her şeye rağmen dirençli bir kadındı.

Rachel eğilip küçük kızın üstünü örttü. Elinin tersiyle bir çocuğun sıcağına dokundu. Sarah kıpırdandı, soluk temposu değişti ama uyanmadı.

Rachel odadan çıkarken kapıyı iki parmak aralık bıraktı. Vera Barnett banyoda ayağa kalkmış, duvara dayanarak adım atmaya çalışıyordu.

"Zahmet etmeyin" dedi ama Rachel kolunu tutunca da karşı doymak için bir harekette bulunmadı.

Kapı zili çaldığında kadın oturma odasında televizyon izliyor, Rachel de çay demliyordu.

"Kim acaba?" diye Vera Barnett seslendi. "İçeri alma, kimseyle konuşmak istemiyorum."

"Polis olabilir" dedi Rachel.

Islak paltosunu çıkartan Resnick, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Rachel kaşını kaldırdı. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Çocuklar?"

"Uyuyorlar."

"Söyledin mi?"

Rachel oturma odasının açık kapısını işaret etti. "Benden önce davranmış."

Başkasının evinde oldukları için garip bir yakınlıkla fısıldaşarak konuşuyorlardı.

"Sen nasılsın?" diye sordu Resnick. Elini uzatıp kadına dokunmamak için kendini güç tutuyordu.

"İçeri girsek iyi olacak" dedi Rachel.

Resnick, kadının arkasından, "Bir iki soruya yanıt verecek durumda mı?" diye sordu.

"Sanırım. Eğer ille de sorman gerekiyorsa."

Vera koltuğunda biraz daha dik oturuyordu, ellerini kucağındaki battaniye üzerinde birleştirmişti.

"Bu bey Detektif Resnick" dedi Rachel. Erkeğe Charlie dememek için kendini güç tutmuştu.

Charlie, diye düşünüyordu. Adı Charlie.

Onları başbaşa bırakıp mutfağa döndü.

Çay içiyorlardı. Bir tabağa yelpaze gibi dizilmiş olan yarım düzine bisküviye ilgi gösteren olmamıştı. Vera Barnett'in damadı hakkında anlattıklarını, onun, nüfus dairesine ve cenaze kaldırıcısına uğrayacak zaman bulmasına şaşmış olduğunu dinlediler.

Resnick, "Gelen kadın memura kızınızın bir erkekle görüştüğünü söylemişsiniz" dedi.

Tabağının üzerinde titreyen fincan. "Öyle bir şey söylemedim."

Resnick not defterine bakıp okudu. " 'Bir erkekleydi.' "

"Elbette. O şeyleri yapan başka kim olabilirdi?"

"Ama siz biliyordunuz..."

"Hayır."

"Dediniz ki?"

"Başka nerede olabilirdi ki?"

Resnick bir yudum çay daha içti. Vera Barnett'i sorguya çekerken Rachel'in kendisine bakmamak için zorlandığının farkındaydı, kendisini iş başında görmesi hoşuna gidiyordu ama aslında bu hoşuna gitme sorgudan önceydi.

"Bayan Barnett, Mary'nin dün gece kiminle görüştüğünü ne kadar çabuk tespit edersek o kadar iyi olur. Kiminle olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Kızımın bu konuları konuşmazdık."

"Asla mı?"

"O bir şey söylemezdi, ben de sormazdım." Kadının ağız çizgisi büzüldükçe dudakları tümünden kayboldu.

"Canının istediğini yapardı. Benim sözümün bir etkisi olmazdı nasıl olsa. "

"Son altı ayda kiminle görüştüğü hakkında bir fikriniz var mı? Ağızından kaçıracağı bir ad falan?"

"Hayır. "

"Biriyle sürekli olarak görüşüp görüşmediğini de bilmiyorsunuz, öyle mi?"

Baş hafifçe sallandı.

"Eğer biri olsaydı, yani ciddi biri..."

"Biz birbirimize pek yakın değildik... boşanmadan sonra. Kendisini boşandığı için suçladığımı düşünüyor gibiydi. Kızıymış bir hayvan gibi kendisine bakan ilk kadının ardından koşan kocası yerine onun suçluyormuşum gibi. Mary'yi ve o iki güzel çocuğu bırakıp gittiği için o utanmalıydı. Eğer o gitmemiş olsaydı bunların hiçbiri başımıza gelmeyecekti..."

Kadın yine ağlamaya başlamıştı, Rachel gidip fincanla tabağı ellerinden aldı. Gözleri Resnick'e, Resnick'in zaten bildiği şeyi söylüyordu: Ağır ol, çok zorlama.

Resnick, Rachel'in kadının yüzünü bir mendille silip, battaniyesini düzeltmesini bekledi. "Bazı mektuplar bulduk..."

"Ne mektupları?"

"Erkeklerden gelen mektuplar. Mary'nin yerel gazeteye bir ilan verdiği anlaşılıyor."

"Anlamadım."

"Biriyle tanışmak için."

"Tanışmak mı?"

"Özel ilanlar. Yalnız Kalpler diyorlar, insanlarla tanışmak için..." Resnick kadının anlamayan bakışları altında kekelemek üzere olduğunu hissediyordu. "İlişki kurmak isteyen birileriyle tanışmak için."

"Gazeteye mi? Yani günlük gazetelerden mi söz ediyorsunuz? "

Resnick başını salladı. "Evet. Normal bir şeydir çok kimse..."

"Mary böyle mi yapmış?"

"Evet. En azından öyle sanıyoruz."

"Mary?.."

Yağmur sokak ışıklarını bulanıklaştıran çisentiye dönüşmüştü. Gökyüzünde yıldız aramak boşunaydı.

"Bundan sonra bir içki içilir artık" dedi Resnick.

"Özür dilerim ama benim eve dönmem gerek."

"Seni evine kadar da götüremez miyim?"

Rachel başını salladı. "Otomobilim var."

Kadın yine de orada durmaya devam etti, ikisi de. Resnick kapının kilidini açınca yanındaki koltuğa süzüldü.

"Kadına anlatman gerekiyordu herhalde."

"Evet."

"Anlamayacak ama."

"Mektupları bir kere kontrol edelim de, sonra orada geçen adların kendisi için bir anlam taşıyıp taşımadığını sorarız."

"Ama sana söyledim..."

"Biliyorum, yine de bir bakmak gerek."

"Bu haksızlık ama."

"Bunu yapmadığımızı ve sonra da önemli olduğunun ortaya çıktığını düşün. Bugün hatırlayamadığı şeyleri yarın hatırlayabilir."

Resnick motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açtı.

"Ben de anlamıyorum" dedi Rachel. "Gerçekten anlamıyorum."

"Talihlisin. "

"Talihi olduğumu hissetmiyorum." Sözcükler düşünmeden dökülmüştü ağzından.

"Yani bunun ötesinde mi?" diye Resnick evi işaret etti.

Rachel başını salladı. "Evet."

"Chris mi?"

"Kendiliğinden düzelir." Artık erkeğe bakmıyordu. Resnick onun profilinin otomobilin camında yansıdığını gördü. Bir şey söyle, bir şey yap Tanrı aşkına, diye düşündü.

Rachel kapıyı açtı. "Gitmem gerek."

Ayağının birini kaldırıma dayadığı anda Resnick kadının kolunu tuttu. Rachel başını çevirirken elini çekmemeye zorladı kendini. "Kendine iyi bak" dedi.

Kapı kapandı. Resnick'in parmakları tekrar direksiyonu kavradı. Sinyal verip kaldırımdan ayrılırken, Jack Skelton'un ya da emniyet müdürünün, eve girdikten kaç dakika sonra telefon edip soruşturmanın nasıl gittiğini soracağını düşündü.

Lynn Kellogg'un normal vardiyaya dönmesi için Patel gece nöbetine kaydırılmıştı. Peel, öyle insanı rahatsız eden biri değildi, kendisi Daily Mail'ini okurken Patel'in de çavuşluk rütbesine erişebilmek için gerekli derslerini çalışmasına karışmıyordu.

Divine, kantinde Patel'in omzu üzerinden bakarak, "Dereyi görmeden paçaları sıvamışsın, ahbab!" demişti. "Şuna bak hele!" diye sonra Naylor'a seslenmişti. "Ülkenin bütün tütüncüleriyle haber ajanslarına el attıkları yetmezmiş gibi, şimdi de emniyete göz diktiler."

Kendi hesabına (daha doğrusu Debbie için) derslere devam eden Naylor bir şey söylemeden başını sallamıştı.

"Asyalı dostlarımızın neden Roma İmparatorluğu döneminde başarılı olmadıklarını biliyorsun, değil mi?" diye Divine yine yüksek sesle sormuştu.

Naylor ile Patel evet deseler bile yanıtın verileceğini biliyorlardı.

"O dümdüz yolları yapınca köşe başı dükkânlarını koyacak yerleri kalmamıştı da ondan."

Patel şimdi, gecenin güzelliği Mark Divine'in olmaması diye düşünüyordu.

Patel yarım sayfa ancak okumuştu ki, Peel'in kendisine bakmakta olduğunu farketti. Hayır olamaz, şimdi de sen başlama, diye düşündü. Sonra odada bir başkasının olduğunu anladı. Peel'in bütün dikkatini çeken birisinin. Patel L biçimindeki odanın görünmeyen köşesinden çıktı. Grace Kelley detektifin odasının kapısında durmuş içeri bakıyordu. Üzerini kırmızı lamine bir pelerin ve başlık vardı. Siyah deri pantolon ile yüksek topuklu kırmızı ayakkabıları arasında yarım çıplak et bırakmıştı. Kazağı balıkçı yakaydı ve uygun yerine kalp şeklinde bir broş iliştilmişti; kazak beyaz yündendi ve az bir numara küçüktü.

Kadın Patel'e bakıp gülümsedi.

"Detektif Resnick'in mesaisi bitti" dedi Patel.

"Keyfi yerinde desene."

Patel'in arkasındaki Peel kıs kıs gülere bacak bacak üstüne attı.

"Sabah erkenden gelir" dedi Patel. "O zaman bir telefon edersiniz."

"O zaman ben artık uygarlığa dönmüş olacağım." dedi Grace. "Bavullarım otomobilde ve depomu doldurdum. Bir kızın yapabileceği her şeyi yaptım burada."

Patel'e göz kırppı omuzlarının bir hareketiyle pelerinin biraz daha geriye attı. Patel turkuvaz kalbe

bakmamak elinden geleni yapıyorsa da, broş kara gözlerini bir mıknaş gibi çekiyordu.

Grace erkeğe biraz daha yaklaşarak, "İstersen dokunabilirsin" dedi. "Dümdüzdür. Tıpkı bir bebek poposu gibi."

Aslında kadının poposunun öyle olduğunu bilecek kadar bir bebeğe yaklaşmış değildi ve öyle de kalmasını isterdi. Bu ürkek, iri gözlü tavşan yapacağı ilk harekette kaçmaya hazırdı sanki, eh o güne kadar her nasılsa hiçbir Asyalı'yla da yatmış değildi.

"Hayır mı?"

Grace erkeğin kırpılmış kara bıyıklarının arasında ter damlalarının biriktiğini görüyordu. Arkada sırttan o çenesiz yerine bunu tercih ederim, diye düşündü.

"Pekâlâ. O zaman sana bir mesaj bırakabilir miyim?"

"Elbette."

"Belki pek önemli değil ama arkadaşım Shirley, hani...." O sözcüğü söylemek istemeyerek devam etti. "Bir zamanlar bana yakışıklı bir erkekle tanıştığını söylemişti. Ama önemli olan tarafı o değil tabii. Önemli olan, onunla bir ilan aracılığıyla tanışmış olması. Bilirsin hani: Şahane bir sarışın, basit zevkleri olan esaslı bir yat sahibiyile tanışmak istiyor falan." Kahkahası hemen hemen boş olan odada çınladı. "Zavallı Shirley! Zavallı Bayan Yalnız Kalp!"

18

Bu kendi kuşağından gelen, yalnız yaşamaktan gelen bir şey miydi? Resnick raftan iki patates alıp soymaya başlamadan önce yıkadı. Tanıdıklarının çoğu, yaşamlarını birer çift olarak sürdürüyorlardı ve bu hep böyle sürüp gitmekteydi. Diğerleri için acaba birini bulmak mı daha güçtü, yoksa birlikte yaşayabilmek mi? Rachel'i, arabasının kapalı mekânı içinde ikisini düşündü, kadının gözlerindeki o daha önce farketmediği yorgunluğu hatırladı. Dizzy ayaklarının arasında dolaştığı için hayvanı alıp odanın öteki ucunda bir yere oturttu. Söyleyebileceği o kadar şey vardı ki: Kadının kolunun ceketinin kumaşından geçen o sıcaklığı. Kendiliğinden düzelir. Genelde hep öyle olurdu ya.

Resnick rendeyi almak için üst rafa uzandığında Pepper'in en büyük alüminyum tencereye girip kıvrıldığını, yalnız kuyruğunun dışarda kalmış olduğunu gördü.

Annesi Pazartesi akşamları latke yapar ve patatesi sanki hassas bir aletle çalışıyormuş gibi incecik rendelerdi. Daha küçük olan soğan yığını tavada hazır durur, yumurta kırılmış, fırın ısınıyor olurdu. Geçen haftanın etinden kalan etsuyu unla yoğunlaştırılmış olarak bir tavada beklerdi.

Resnick şimdi geçmişi düşününce annesinin bir kere evlendikten sonra başka bir seçeneği olmadığını düşündü. Patates köfteleri gibi yatağını da düzenli olarak yapardı ve bunu bir kere yaptıktan sonra içine girip yatmaktan başka ya bir şey yoktu.

Resnick bir kere daha karıştırdıktan sonra büyük tavanın dibini yağladı. Buzdolabında bir iki parça Polonya jambonu iki kaşık krema kalmıştı.

"Dizzy, sonunda ayağımın altında ezilirsen beni suçlama, tamam mı."

Spatulayı en yakın latke'nin altına sokup çevirmek üzereyken telefon çaldı. Köftenin dışı kızarmış ama yanmamıştı, kaldırdığı zaman ufalanmıyordu.

"Dizzy! "

Kedi masanın altına çekilip kötü kötü baktı sahibine.

"Seni uyarmadığımı söyleme sakın."

Jack Skelton'un hâlâ kendisini aramamasına şaşan Resnick Amiri'nin sesini duymayı beklerken eli telefona değince bunun Rachel olacağını düşündü. Konuşma ihtiyacında olan, sıkıntılar içindeki Rachel.

"Alo?"

Arayan Patel' di. Resnick o çok dikkatle konuşan sesi hemen tanıdı. Bir süre dinledikten sonra, "Ne zaman?" diye sordu. "Hâlâ orada mı? Emin miydi?"

Resnick telefonu kapatmadan parmağıyla bağlantıyı kesti. Skelton'u kendisi arayacaktı şimdi.

"Şimdi farklı bir oyun, Charlie. Ve de farklı kurallar."

Saat daha yedi buçuk değildi ama onlar karakolun dışındaki merdivenlerdeydiler. Skelton'un üzerinde lacivert takım elbisesinin olması nedensiz değildi. Ayakkabıları ekstradan cilalanmıştı. Gözlerinin parlaklığını gören Resnick onun boş zamanlarda vaizlik yapıp yapmadığını merak etti.

"Teknolojiyi iş başında göreceğiz artık."

"Evet efendim."

"Haydi, gül biraz, Charlie. Bu destekle nerelere varacağını bir düşün."

Kafam karışacak, bütün olacağı bu işte, diye düşündü Resnick.

Skelton köşedeki otoparkı işaret ederek, "Gel seni götürüyüm" dedi.

Normalde soruşturmayı Cinayet Masası'nın Amiri yürütürse de, Skelton, radyoaktifli koyunların satışıyla ilgili sözde bir komployu araştırmak üzere Cumbria'ya gidiyordu. Böylece Len Lawrence karakolun başına geçecek, Skelton ise aile fotoğrafları ve diğer öteberisiyle Radford Yolu Karakolu'na yerleşecekti. Bugün her zamankinden daha neşeli görünüyor olmasına hiç şaşmamak gerekirdi.

Birbiri ardından gelen iki otobüs yüzünden ikinci vitese düştüklerinde Resnick, "Kimler var amirim?" diye sordu.

"Dış ekibin başında Tom Parker var, bu senin için haber. İçeriye koordine etmek için de Howard Colwin geliyor.

"Kötü haber bu mu?"

"Bu senin bakış açına bağlı. Colwin çok disiplinli çalışacaktır, bundan emin olabiliriz. Verimli bir düzen kuracağından eminim."

Resnick gülümsedi. Skelton'u oldukça düzenli olarak kabul ederdi ama Colwin'ın masasına gelen her şey tarihli dosyalanmış olur, her telefon kaydedilirdi, hatta kıstırğaçları boylarına ve renklerine göre ayırıyor olmasına bile şaşmamak gerekirdi. Howard Colwin makat sıkışması teriminin icat edildiği insandı: Odaya girerken bile kalçalarını sıkıştırıp büzerdi.

Tom Parker ise çok farklıydı. Resnick çoğu sabah onunla telefonda konuşur, olanlar hakkında bilgi verirdi. Parter'le bir anlaşma yapılabilir sanıyordu.

"Bütün bunlardan nefret ediyorsun, değil mi, Charlie? "

Ormanın kenarından, yerel inşaat şirketlerinden birinin apartmanlara dönüştürmekte olduğu Victoria döneminden kalma üç katlı evlerin önünden geçiyorlardı. Sağda Kaz Panayırı, çayırı köpeklerini gezdiren birkaç kişi dışında bomboştu.

Resnick sözcüklerini seçerek, "Kimi zaman insana olur" dedi.

"Yani gerçek polis çalışmasına demek istiyorsun?"

"Yanıtı."

Skelton dikiz aynasına baktı, işaret verdi, yavaşladı, aynaya bir daha bakıp boş bir park yerine girdi. Tam kitaplarda yazıldığı gibi.

Otomobilden çıkarken, "Henüz doğru olan soruyu bildiğimize pek emin değilim" dedi.

Resnick otomobilin üzerinden amirine baktı.

"Bir katil mi, yoksa iki mi?"

Skelton kapıyı kilitledi, Resnick arkasından kapıdaki görevli genç memurun önünden geçti.

Skelton sesini alçaltarak, "Eğer Parker'le bir anlaşmaya varırsan itiraz etmem" dedi. Yüzünde pek seyrek rastlanan bir gülümsemeyle baktı Resnick'e. "Bilgisayar çağında bile inisiyatife yer vardır. Her şey floppy disk ve modül değildir, değil mi? "

Hızlı adımlarla yürüyüp giderken arkasında düşünceli bir Resnick bırakmıştı.

Brifing odasına bir karatahta, iki harita, iki video monitörü, bir bilgisayar ekranı ve yazıcısı yerleştirilmişti. Kent haritalarında cinayetlerin yerleri belirtilmişti. Siyah beyaz ve renkli fotoğraflar duvarlardan birine iliştilmişti. Resnick'in bakışları herhangi biri üzerinde durmayı reddederek hepsinin üzerinde teker teker dolıştı.

Jack Skelton bir masanın ardındaydı. Sağında kolunun birini iskemlesinin arkasına atmış olan Başdetektif Parker vardı: Elli yaşlarında, saçları seyrelmeye yüz tutmuş, hafif göbekli. Üzerinde koyu renkli spor ceket, açık renk pantolon vardı. Skelton Başdetektifin söze başlamasını beklerken bir sigara yakarak Resnick'e göz kırptı.

Karşısında öteki Başdetektif Howard Colwin dimdik oturuyor ve önüne bakıyordu. Saçları Tom Parker'inkilerden azdı ve kalanlar da kafatası üzerinde ince bir çizgi oluşturana kadar yağlanıp fırçalanmıştı. Elbisesi ince çizgili kahverengi kumaşlandı ama ayakkabıları siyahtı.

Skelton öksürdü, saatine baktı. Resnick odadakileri şöyle bir gözden geçirdi. Kendinden başka iki detektif vardı: Andy Hunt ve Bernard Grafton. Paddy Fitzgerald üniformalıların başıydı.

Skelton ellerini kavuşturup parmaklarını çıtırdattı. "Başlayalım."

Colin Rich koridorda biriyle konuşmasını bitirerek içeri girdi. Kahverengi deri ceketini modaya uygun olarak boldu, geniş kemeri açıktı ve aşağı sarkıyordu. Kalın yeşil kadife pantolon koyu kahve çöl botları giymişti. Skelton'un kendisine baktığı görünce, "Efendim" diyerek bir iskemleye yürüdü.

Skelton, "Ağır Suçlar Ekibi bize katılmaktan vazgeç diye düşünüyordum" dedi.

"Öyle bir şey düşünmedik değil, patron ama bizi özleyeceğinden emindik."

"Bizi kaçırmadığına dua et."

"Efendim?"

"Belki de zaman konusunda yanlış bilgilendirilmiştin."

Rich başını salladı. "Hayır efendim, ekibimi görevlendiriyordum."

Skelton başını salladı. "Seni kim görevlendiriyor, Detektif? "

Rich diğerlerine baktı, alnına düşen kumral saç geriye iterek sırttı. "Bilmiyorum efendim."

"Bir daha düşün öyleyse."

"Özür dilerim efendim ama pek..."

"Seni kim görevlendiriyor, Detektif?" diye Skelton ikinci defa sordu.

Colin sözün nereye gittiğini anlamayacak kadar kendisiyle meşgul değildi. Oturduğu yerde doğruldu. "Siz,

efendim."

Stelton önündeki listelerden birine baktı. "Kaç kişi?"

"Üç efendim."

Skelton kâğıda baktı, kaşlarını çattı ama bir şey söyleye diğer iki detektifin ekipleri beşer kişiydi.

Resnick'in çavuşu Millington dışında Naylor ve Divine, Lynn Kellogg ile Patel vardı. Ayrıca ihtiyaca göre on, on iki tane üniformalı memur olabilirdi. Rutin kontrol işleri, kapı kapı dolaşmak bunlara düşecekti. Her şey buradan ve bilgisayar odasından geçecekti. Bilgisayarların başında bir iki üniformalı memur varsa da, işin büyük bir kısmını eğitim görmüş siviller ve uzmanlar yapmaktaydı. Çok yararlı olmayacağı bilirse de her bilgi kırıntısı toplanıp dev Holmes bilgisayarına yüklenirdi. Eğer günler haftalara uzarsa olası ipuçları da o nispette artar, yeni yeni memurlar alınsa bile her şeyi kontrol etmek, giderek daha az mümkün olurdu.

"Tesadüf olabilir de olmayabilir de" diyordu Jack Skelton. "Bu cinayetlerin ikisi de Detektif Resnick'in ekibi tarafından ortaya çıkarıldı, o yüzden kendisinin bu konuda hepimizden daha ileride olduğunu söylemek haksızlık sayılmaz. Cinayet yerinin film ve fotoğraflarına bakarken detektif Resnick'ten bize bilgi vermesini isteyeceğim. Sizin de o aşamada sormak isteyeceğiniz şeyler olduğunu tahmin ederim."

"Öyle tabii" diye Colin Rich mırıldandı. "Örneğin kahve nerede kaldı? Buradan ne zaman kurtulup bir içki içeceğiz? Barlar on birde açılıyor."

19

"Evet, Detektif Resnick?"

Resnick'in hiç istemediği şeydi o gayet ustalıkla sırtıma. Suzanne Olds ayağa kalkarken bej rengi elbisesinin eteği dizlerine kadar indi. Kadın Resnick'in ardından odaya girdi ve davet edilmeyi beklemeden oturdu.

Resnick'in masasında bir dirseğini dayayacak kadar yer açmasına baktı sonra.

"Ben dememiş miydim..' demek haksızlık olur." Kadın gülümsedi, elini saçlarına götürürken kolunda incecik bir altın parıltısı belirdi. "Ama buna direnmek de imkânsız."

Liverpool Emniyeti sonunda Mottram'ı bulmuş, Millington da adamı görmeye gitmişti. Kafası cilalı cevizi andıran, elleri bir meleğinkine benzeyen ufak tefek, kıpır kıpır bir adamdı. Mesleğini Wallasey'de, eski bir sinema salonunda icra ediyordu ve bu kere bingo oyunları yerine konserler ve boks maçları düzenlemekteydi. Seyirciler de, tepkileri de hep aynıydı. Mottram o sırada şaşkınlıklı bir genci dövüştürmekteydi. Genç beşinci raundda havlu atınca kalabalık çılgına dönmüştü. Genci soyunma odasına, bozukluk para ve tükürük yağmuru arasında güçlükle götürmüştü.

Mottram'ın iğnesi genç boksörün bir parçası sarkan yarılmış gözkapağını dikerken, Millington başını çevirmek zorunda kalmıştı. Mottram dikkatini hiç kaybetmeden, hiç titremeyen ellerle çalışırken bir yandan da konuşuyordu.

"Bunun budalaca bir şey olduğunu biliyorum." Sesi hiç beklenmedik bir biçimde yumuşaktı, ta gerilerde bir Gal aksanı seziliyordu. "Ama kimi zaman kolay para kazanmaya boş veremiyorsun işte... hep eski hikâye sanırım. Bir gece çalışacaksın ve sonunda zengin olacaksın." İpliği makasla kesti. "Oradaydım elbette, dostum MacIesh ve o iriyarı herif, Warren." Boksörün koluna hafifçe vurdu. "Oldu işte."

Millington'a döndü sonra. "O Warren ringe bir çıksa..."

"İfade verecek misin?"

"Sen yaz ben imzalarım."

İfadesi Resnick'in masasında bir yerdedi.

Suzanne Olds pek hoşlanmış gibi, "Bu masada aradığınızı nasıl bulursunuz?" diye sordu.

"Ben bir detektifim."

"Bu yeni cinayette bir ilerleme var mı?"

"Soruşturmaya devam ediyoruz."

"Bir öncekinden daha verimli olacağını umarım."

Resnick kapıya doğru baktı. "Neden aşağıda gözaltı çavuşuyla konuşmuyorsunuz?"

"Sizinle konuşmak çok daha hoş."

"Bence gözaltı çavuşu..."

Suzanne Olds ayağa kalktı. "Kimi zaman yenilgiyi nezaketle kabul etmek güçtür."

"Bu yenilgi mi oluyor?"

Kadın soğuk bir tavırla Resnick'e baktı. "O sorgulama odasında müvekkilimi çileden çıkardığınızda durumunuzu çok sağlam görüyordunuz."

"Ben yalnızca görevimi yapıyordum."

"Tanrım!" diye güldü kadın. "Bunu söylediğinize inanamıyorum!"

"Siz kendi görevinizi yapsanız artık."

Kadın kapıdan, "Polisle işbirliği" dedi. "İşin bir parçasıdır."

"Yeniden eğitime başlamak için asla geç değildir derler."

"İyi günler, Detektif Resnick."

"Bayan Olds."

Resnick masasının arkasındaki nöbet cetveline döndüğü sırada kadın odaya bir daha daldı.

"Bu iki kadının kendilerine saldıranlarla ilan aracı tanıştıkları doğru mu?"

Resnick yanıt vermeden duraksadı. "Mümkündür. "

Suzanne Olds kaşlarını çatarak başını salladı. "Aynı adam mı?"

"Bilmiyoruz."

"Aman Tanrım!"

"Ne oldu?"

"Benim büromda çalışan bir arkadaşım var. İki üç ayda huzursuzluğa kapılıp yeni bir deneme yapmaya karar verir. En son olarak öğle yemeğinde şarap içerken bir ilan yazmıştık."

"Ona durumu bildirin" dedi Resnick.

Suzanne Olds dalgın bir tavırla başını salladı.

"Ve belki de bana arkadaşınızın adını söylemeniz iyi olur. "

Cenaze günüydü. Lynn Kellogg yüksek kubbeli kilisenin arkasında oturmuş, rahibin aceleyle yazdığı notlardan Shirley Peters'i hatırlamasını dinliyordu. Taşlar da, sıraların dümdüz ahşabı da soğuktu ve ilahinin üçüncü dizesi başlamadan sesler hemen hemen kaybolmuştu.

Olive Peters'in koluna girilerek mezarlar arasında kazılmış çukura gitmesine yardım edildi. Bu soğukta kazmak epey güç olmalıydı. Kadının sarı saçları bir akrabasının aceleyle yanlış numara seçtiği siyah şapkanın kenarlarından sarkıyordu. Akrabalar da pek azdı: Bir kız kardeş ya da kuzen, bastona dayanarak yürüyen kır saçlı bir adam, durmadan gözlerini kurulayan kırmızı yanaklı tombul bir kız, Shirley'in çalıştığı bürodan saatine bakmak için sürekli kalın siyah paltosunun kolunu çekiştiren bir müdür yardımcısı. Grace Kelley'nin yolladığı celenk, zambak ve Noel güllerinden oluşmaktaydı ve notu her kimse adını yanlış yazmıştı.

Sıranın en sonunda olan Lynn mezara doğru giderken duraksadı. Mutfakta ateşin başında çalışırken kapının açıldığını duyunca gülümsemeye hazır olarak dönen kendi annesini hatırladı. Bir avuç soğuk toprak alıp çukura attı ve çıkan boğuk şaşırıldı.

"O herifi MI5'in başına getirmeliler. Herif söz sahibi olsaydı televizyonda Casus Avcısı dizisini bile oynatmazdı." Graham Millington, Cinayet Masası odasında bir masanın köşesine ilişmişti- Odadaki altı kişiden kendisini yalnızca Resnick dinliyordu. "Sanki Resmi Sırlar Yasasıymış! İlle de emniyet müdürle konuşacaktım!"

"Ama istediğimizi elde ettin."

Millington içini çekerken sigara paketi için ceplerini yokladı. "Son iki aydır Yalnız Kalpler'e ilan verenlerin adları ve adresleri."

"Hem kadın hem erkek mi?"

"Evet."

"Ya ilanlara gelen yanıtlar?"

Çavuş paketi açıp bir sigara çekti. "Güç."

"Güç mü?"

"İmkânsız."

Odanın iki ayrı yerinde aynı anda iki telefon çaldı.

"Sigarayı bıraktığını sanıyordum" dedi Resnick.

"İçmiyorum." Millington sigarayı üst cebine soktu.

"Size efendim" diye memurlardan biri seslendi.

"Kim?"

"Başdetektif Parker, efendim. "

"Kendisini beş dakika sonra arayacağımı söyle." Resnick çavuşuna döndü. "Neden imkânsız?"

"Bekleyecekmiş, efendim" dedi telefondaki memur.

"Peki."

"Mektuplar kapalı geliyor" diye Millington anlattı. Kimi zaman bir tane, kimi zaman beş altı tane. Zarfın yalnızca ilanın kutu numarası var. Gazete mektupları biriktirip haftada iki kere gönderiyor. Nereden geldiklerini bilmeye imkân yok."

"Bir yol var" dedi Resnick.

Millington sırtarak başını salladı. "Şimdiye kadar gelmiş yanıtlarla ilgili bize bir yararı olmaz, efendim. O namussuz her kimse, Shirley Peters'e de yazdı, Mary Sheppard'a da."

Resnick telefona doğru yürüdü. "Bir daha deneyecektir. Bunu hem umuyor hem de istemiyordu.

"Mahkemedem emir çıkartmadan olmaz, efendim. Mahremiyetlerine pek düşkünler. Üstelik çalıştığı yer de gazete. Baş sayfaya çıkaracak bir şey bulmak için insanın kışına periskop bile sokarlar oysa."

Resnick telefonu aldı. Tom Parker'ı bir süre dinledikten sonra, "Mahkemedem emir çıkartmamız efendim" dedi.

"Bayan Peters..."

"Rahatsız edilmek istemiyor."

"Bayan Peters..."

"Rahatsız edilmek istemediğini görmüyor musunuz?"

"Bayan Peters, eğer..."

"Bakın! Daha kaç kere...?"

"İyi ki geldiniz." Olive Peters'in sesi bir fısıltıydı ama Lynn Kellogg da artık çömelmiş kendisini dinliyor değildi. Oda yedi kişiyle bile kalabalıktı ve adam Lynn'i kapıya doğru gerilemeye zorlarken rahip oturduğu koltuktan merakla bakmaktaydı.

"Bu bastonu kafanda kırarım!" diye bağırdı adam.

"Kıramazsın."

Rahip sandviçi tabağına bıraktı. "Bu çok uygunsuz bir davranış."

"Burada işiniz yok sizin."

"Doğru değil bu, beyefendi."

"Bu işi yapanın peşinde olmalısınız, buraya gelip kadını kaygıdan öldürmeye değil. Burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz şimdi?"

"Eğer beni dinlerseniz..." dedi rahip.

"Sen bu işe burnunu sokma!"

"Ben yalnızca..."

"Bugün palavralarını yeteri kadar dinledik zaten!"

Lynn iki adamın arasına girmeye çalışarak, "Sakin olun" dedi.

Odanın öteki ucunda kırmızı yanaklı tombul kız dışarı çıkmak için bir kapı açtı ve dolaptan düşen sırık süpürgesi yüzüne çarptı.

Olive Peters kızının çerçeveli fotoğrafını göğsüne bastırıyordu.

"Daha iyi bir yere gittiğine sevinmeliymişiz! Toprağın altına girdi, gittiği yer orası işte!" Adam bastonunu tavana doğru kaldırdı. "Sen hepimizi geri zekâlı sanıyorsun galiba."

"O bastonu bana verin!" dedi Lynn Kellogg.

"Asla."

"Vereceksiniz" dedi Lynn.

Gözlerini adamın gözlerinden ayırmadan elini uzattı ve adam bastonu parmaklarının arasına koyana kadar da çekmedi.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Graham" dedi Resnick,

Akşam trafiğinin ilk sıkışıklığı içinde kriz odasına gidiyorlardı. Millington karısının akşam yemeği için ne yaptığını ve yemeğe kurumadan ya da soğumadan yetişme şansının ne olduğunu merak ediyordu.

"Len Lawrence bu işin sonu gelene kadar ayaklarını Emniyet Amiri'nin masasının altında tutacak. Neden sana da aynı şekilde davranılmadı diye düşünüyorsun? Meslekte geçirdiğin yıllara bakılırsa sen de kıdemli bir çavuş olarak benim büromda olmalı, yerleşmeye çalışmalısın. Bunu mu düşünüyordun?"

"Onun gibi şeyler işte, efendim."

"Buna bir de başka bir yandan bakabilirsin" diye Resnick devam etti.

"Her zaman öyle değil midir? diye düşündü Millington.

"Eğer iyi bir sonuç alırsak..."

"Biz ve herkes" dedi Millington.

"... o zaman sicilinde, bu yaptığın, masamdaki kâğıtları oradan oraya aktarmaktan daha etkileyici görünür." Olmayabilir de diye düşündü Millington. Başarılı olmayabiliriz de.

Önüne kaykay tahtasıyla bir çocuk çıkınca Resnick bir fren yaptı. Her iki adam da emniyet kemerlerinin izin verdiği kadar öne savrulurken motor durdu.

Aynı anda arkalarından kornalar çalınmaya başladı.

Lynn sonunda şimdi sağ gözü üzerine bir parça flaster yapıştırılmış olan tombul yanaklı kızı kente götürmeyi teklif etti. Kız büroya dönemeyecek kadar geç kalmıştı ve zaten Pazar Meydanında Pizzaland'de erkek arkadaşıyla buluşacaktı.

Lynn önünde kahve ile otururken kız Diet Pepsi içiyor ve kilo veremediğinden yakmıyordu.

"Darren akşamları burada yemekten hoşlanır ama ben yalnızca vejetaryen pizza yerim. İnce ve gevrek. Ve salata, Darren pizzanın yanında çift porsiyon sarımsaklı ekmek de yer gram bile almaz." Kız gencin bir an önce gelmesini istemiş gibi kapıya baktı. "Bir iki ay aerobik de yaptım ama nefes darlığı çekmekten başka bir işe yaramadı."

"Merak etme" dedi Lynn. "Biz kadınların kilo vermesi erkeklerin vermesinden daha güçtür."

"Ama bu kadar iri olmamayı istemez miydin?" diye kız Lynn'e daha iyi bakmak için arkasına yaslanarak sordu. "Bahse girerim, isterdin."

Lynn başını salladı. "Benim işimde böylesi daha yararlıdır."

"Hiç anlamıyorum" dedi kız düşünceli bir tavırla.

"Neyi?"

"Kilo vermek istememeni."

"Aklıma bile gelmez."

"Ya sevgilin? Herhalde bir sevgilin vardır, değil mi?"

"O da aldırış etmiyor sanırım." Kendi tüy siklet bisikletini üşünmekten vakti kalmıyor da ondan herhalde, diye düşündü Lynn.

"Talihlisin. Ben Darren'le tanışalı beri.."

"Onunla nasıl tanıştın?"

"Hiç tahmin edemezsin." Kızın yanakları daha da kızarmıştı. "Gazete ilanı aracılığıyla. Fikir Shirley'den çıkmıştı. Gazeteye ilan verdik: İki kız kendilerini eğlendirecek iki erkek arıyor. Shirley bunu hep yapardı."

Rachel günlüğüne son bir not düşüp gözlerini kapattı. Yalnız bir anlığına. Arkadaşı ancak omzuna dokunduğunda uyuyakalmış olduğunu farketti.

"İyi misin?"

"İyiyim." Rachel esnerken hafifçe gülümsedi. "Bir iki gün iyi bir uykunun düzeltemeyeceği bir şeyim yok."

"Eve git artık öyleyse. Saat zaten geç oldu."

"Hep öyle değil midir?"

"İşin gereği, ne yaparsın."

Rachel kalktı, gerindi, eşyalarını toplamaya başladı. Birden, "Carole?" dedi.

"Efendim?"

"Evinde o fazla oda var ya?"

"Evet?"

"Hâlâ boş mu?"

20

Sabah brifinginin başlıca konusu adli tiptan gelen rapordu: Her iki olay yerinde bulunan meni analizi olumlu bir kıyaslamaya imkân vermekteydi. Shirley Peters'in vücudunda ve Mary Sheppard'ın yatağında bulunan erkek kasık kılları aynı tipti. Shirley Peters'in tırnaklarının altından alınan deri örnekleri Mary Sheppard'inkilerden alınanlarla tam uyumlu değildi. Shirley Peters'in odasının halısından ve koltuğundan alınan yün elyaf örnekleri Mary Sheppard'a ilişkin herhangi bir şeye uymamıştı.

Skelton, "Şu halde her iki cinayetin de aynı kişi tarafından işlendiği varsayımına göre hareket ediyoruz" dedi.

Colin Rich belli birini hedef almadan, "Çok parlak!" dedi.

Grafton, "Peki farklı cinayet yöntemleri?" diye sordu.

"Adli tıp bulguları ve gazetede ilanlarla olan bağlantı daha önemli görünüyor. Ama kesin değil tabii."

Tom Parker, "Belirli bir görüş benimsemenin tehlikelerinin farkında olduğumuz sürece tutacağımız yol budur" dedi. "Bir tek kişi arıyoruz."

Gazeteye ilan veren kadınların ad ve adresleri bilgisayara giriliyordu ve herbiri ile bağlantı kurulacak, sonra da mümkün olabildiği ölçüde kendilerine yanıt verenlerin listesi yapıp bunlarla ilişkiye girilecekti. Bu adlar eldeki sabıka dosyalarında aranacak, sabıkası olanlarla ve tanıştıkları kadınlarda şu ya da bu nedenle kuşku uyandırmış olanlarla görüşmeye öncelik verilecekti.

Andy Hunt kalemini defterinin hemen hemen dolu olan sayfasına bırakarak, "Ya mektuplar, efendim?" diye sordu.

"Mektuplarla ilgili ne var?"

"Charlie'nin Sheppard'ın evinde bulduklarının kopyalarını hepimiz gördük..." dedi.

Colin Rich sakın bir horgörüyle, "Aferin Charlie'ye!" dedi.

"... bunlardan bazılarının diğerlerinden daha çok olası olduğunu kabul ederiz sanırım."

"Cinayet işleyenler her zaman öyle açık konuşanlar değildir" dedi Tom Parker.

"O sızlayıp duran biri vardı" dedi Grafton. "Adı neydi? Minors mu?"

"Myers" diye düzeltti Resnick.

"Ben onun üzerine bahse girebilirim."

Colin Rich üniformalı detektifin üzerinden eğildi, üniversitede bir haftasonu seminerine katılınca kendisini Sigmund Freud sanıyor."

"Politeknik'in psikoloji bölümünden Profesör Ramusen'le anlaştık, mektupları inceleyip bir anormallik ya da sapıklık izi arayacak." Skelton sanki yorum beklemiş gibi durakladı, "Bu sabah Scotland Yard ile temasa geçip bir elyazısı uzmanı istedim."

Bundan sonra işler kolaylıkla toplandı. Üniformalı memurlar her iki olay yerinde kapı kapı dolaşmaya devam edeceklerdi. Ağır Suçlar ekibi bilgisayardan önceden kayıtları girilmiş kişileri toplamaya başlayacaklardı. Grafton ve Hunt kalanları aralarında bölüşecekler, ilk olarak birden fazla verenler üzerinde duracaklardı. Graham Millington'un Sheppard'ın yatak odasında bulunduğu mektuplarla Lynn Kellogg'un Shirley Peters'in cenazesinden sonra elde ettiği ipucunu kovalamak da Resnick ile ekibine düşmüştü.

Bir mahkeme kararıyla o sabah ilk postadan başlayarak ilanlara yanıt verenlerin kimliklerini alacaklardı, ancak o gün saat on birde yapılacak Skelton'un basın toplantısından sonra hem yanıtların hem de yeni ilanların sayısında bir düşüş olması bekleniyordu. Ne var ki, bu, başlangıçta daha çok koşuşturma, daha çok rapor yazma ve daha çok zaman demekti.

"Gelecek hafta bu vakit boğazımıza kadar falcılara batacağız!" Kahve makinesinin yanındaki duvara yaslanmış olan Colin Rich kahveye yüzünü buruşturarak bakan Resnick'i izliyordu.

"Hele bir tat da yüzünü sonra buruşturursun, Charlie."

Resnick kahve makinesinin kapağını açıp fincanındakini geri boşalttı.

"Yakında şampanyaya başlarsan hiç şaşmam."

"O da nereden çıktı?"

"Bu gösterinin yıldızı değil misin?"

Resnick omuzlarını silkerek döndü. Karakola ne kadar çabuk dönerse ekip o kadar çabuk işe başlayabilirdi.

"Daha şimdiden bizleri küçük görmeye mi başladın, Charlie?" Rich yanında durmasına rağmen diğerlerine duyuracak kadar yüksek sesle konuşuyordu.

Resnick yürümeye devam etti.

"Tamam, işte öyle, Charlie. Yürü de kışından parlayan güneşi hepimiz görelim!"

"Tesisatçılar hakkında ne diyorlar?"

Bir yenileme işiydi. Bahçesinde çam ağaçları olan büyük kir eski evi alırsın, ortadaki büyük merdiven ve yük taşıyan duvarlar dışında hepsini yıkarsın, çürümüş yerleri çıkarır, küfe karşı ilaçlar, yeni mutfak banyo yaparsın. Kent merkezine yakın, gözde bir mahallede müşterisi çok daireler. Her an görülebilir şahane manzaralı çatı katları.

Dave Beatty başını çöp öğütme makinesinin ardına sokmuştu, vücudunun yarısı lavabonun altında kaybolan küçük bir transistör radyo iyi ayar edilmemiş yerel istasyonda parazitli ve çok gürültülü. Divine uzanıp radyoyu kapattı.

"Hey!"

Ses boştu. Divine cilalı siyah ayakkabısının burnuyla Dave Beatty'nin epey eski Adidas spor ayakkabısının tabanına vurdu. Hafifçe.

"Sen kendini ne..."

"Çık oradan."

"Sen?.."

"Bir mola ver hele."

Beatty lavabonun altından çıkıp ayağa kalktı. Sol elinde bir İngiliz anahtarı vardı. Divine adama baktı, umursamaz bir tavırla anahtara baktı, sonra çaydanlığı kaldırıp ağırlığını yokladı.

"Elektrik var mı?"

"Evet. Ne oluyor?"

Divine çaydanlığı ocağa koyup altını yaktı, kahve kutusunu aldı, sonra hemen bıraktı. "Çay yok mu?"

Dave Beatty anahtarı öteki eline aktardı, bir dolak kapağını açtı, rafta büyük bir paket poşet çayla şeker vardı. Divine'nın kendisine tartar gibi baktığını hissetti.

"Bir altmış beş" dedi Divine.

"Bak..."

"Yaklaşık altmış beş kilo."

"Saçmalık bu."

Mark Divine yavaşça uzanıp adamın elinden anahtarı aldı. "Ben tesisatçılar hakkında ne söylediklerini hâlâ bilmiyorum."

"Eğer biri seni beni kontrole yolladıysa boşuna zahmet ettiğini söylersin. Hafta sonunda dedim, iş hafta sonunda bitecektir."

Divine gülümseyerek elektrikli ocağın düğmesini kapattı. "Servisi sen mi yapacaksın, ben mi yapayım?"

Dave Beatty yerinden kıpırdamadı.

"Pekâlâ." Divine temiz bir kupaya bir poşet atıp başka bir kupa alıp yıkamak için musluğa yürüdü.

"Yapma" dedi Beatty.

"Sen istemiyor musun?"

"Musluğu açarsan su yere akar."

Divine omuzlarını silketti. "Nasıl istersen." Çay poşetini kirli kupaya koydu, ikisine de su doldurdu. "Ne yaptığını biliyorsun sanırım."

Beatty neşesizce güldü. "Çöp öğütme makinesi takıyorum ama senin burada ne aradığını bilemem."

Mark Divine çayı karıştırdı, süt ekledi, kirli olan kupayı Beatty'ye doğru itti. "Şekerini sen kendin at."

Divine yine gülümsedi. Bu iş pek eğlenceliydi doğrusu. Pek keyif alıyordu. Beatty'nin İngiliz anahtarıyla üzerine atılmaya karar verdiği takdirde eğleneceği kadar.

"Neden aksilediğini anlamıyorum. Gündüzün araya bir saat sıkıştırabileceğini söylediğini sanıyordum."

"Söylemiş miyim?"

"Daha doğrusunu istersen, yazmışsın."

Beatty'nin sağ gözü kapandı, hemen yanında küçük bir sinir atmaya başladı, yüzünün rengi de kaçmıştı. Kendisinden çok Divine'a yakın duran anahtara baktı. .

"Hatırladın mı?" "Bak, onların hepsi..."

"Evet?"

"O yazdıklarım..."

"Evet?"

"Eğlenmek içindi..."

"Bir şaka yani?"

"Eh, öyle tabii. Yani bir maksadım yoktu..."

"Hemen iş tutacaktın, öyle mi?"

"Ne?"

"Yapmak istediğin o değil miydi? Önceden oyun falan istemez, sok çıkar, teşekkür ederim hanımefendi, öteki tesisat işi neydi?"

"Ben yalnızca bir mektup yazdım."

"Yalnızca mı?"

"Elbette! Kendisine sorabilirsin! Biraz gönül eğlendirme işte. Bilirsin hani..."

Beatty her an biraz daha ufak tefek, biraz daha genç görünüyordu: Köyden yeni gelip bir mesleğe başlayan bir genç. Yaşı hakkında yalan söylemiş olmalı, diye düşündü Divine. Herhalde kadını olgunluğuna, görmüş geçirmişliğine inandırmak için.

Divine adama, meyhanenin kapanış saatinden sonra saldırgan bir sarhoşa baktığı gibi bakıyordu.

"Çayın."

"Ne?"

"Soğutma."

"Ne?"

"Esaslı bir çay demleyip de sonra soğutulduğunu görmekten berbat bir şey olamaz."

Beatty kupayı ağzına doğru yaklaştırırken Divine hamle yaptı. Kalın kupanın kenarı Beatty'nin dişlerine çarptı, kupa parmakları arasından kaymaya başladı.

"Sakin ol! "

Divine bir damla bile dökülmeden kupayı tuttu, tesisatçının parmaklarını sıcak kupanın çevresine sıkıca bastırdı.

"Doğru mu?"

Dave Beatty biraz hızlı soluk alınca boğulur gibi oldu ama Divine parmaklarını sıkı elini çekmedi. Artık yalnızca beklemesi gerektiğini biliyordu.

"Pekâlâ, yalnızca bir kere gittim evine. İnan ki doğru söylüyorum. Biraz oynastık işte, bilirsin ya: Ama çocuk yanında olduğundan bir şey yapamadık... o mektupları o zaman yazdım. Onları ciddiye alacağı aklıma bile gelmemişti. Ta ki bana telefon edene kadar. Bir gece bir işten dönmüştüm, acil bir iş, herifin banyo odası bir karış su dolmuş, lağım sokağa kadar taşmıştı. Kadın telesekretere mesaj bırakmıştı. Benimle nerede buluşacağını. Kamyonette. Yalnızca o bir kereydi, yemin ederim."

Divine adamın gözünün kenarındaki damar kısa zamanda sakinleşmediği takdirde patlayıp yeni cilalanmış parkeleri kana boyayacak diye düşündü.

"Orada mı yaptın? Kamyonette?" Divine sahneyi gözlerinin önünde canlandırdı.

Beatty konuşmadan başını yana eğip salladı.

"Bir daha söyle."

"Evet."

"Kadını kamyonette mi becerdin?"

"Öyle dedim ya."

"Bir daha söyle."

"Evet." Beatty içini çekti. "Kamyonette."

"Bir arka sokakta park etmiştin, öyle mi?"

"Tanrım! Ne farkeder ki?"

"Öğrenmek istiyorum!"

"Tamam. Raleigh fabrikasının arkasında, meyhaneden çıkınca sağdaki kestirme. Daha fazla ayrıntı istiyorsan kadına sor. "

"Kadına mı sorayım?"

"Senin karın değil mi?"

"Karım mı?"

"Ve çenesini tutamadı sanırım, yoksa şimdi burada olmazdın."

"Benim karım mı?"

"Beni başka nasıl bulabilirdin ki? Sarı Sayfalar'a ilan vermem ben."

"Benim karım yok."

"Onu başından attın mı yoksa? İyi olmuş! Herhalde şimdi de boşanmak için beni kullanacaksın."

"Benim hiç karım olmadı."

"Haydi haydi, palavraya gerek yok."

Divine adamın irkileceği, bütün dikkatini kendisine vereceği kadar elini Beatty'nin yüzüne yaklaştırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu Beatty.

"Bunu sen bana söyleyeceksin."

"Ama eğer kocası değilsen..."

Mark Divine iç cebinden kimliğini çıkartıp Beatty'ye uzattı. Çayından bir yudum aldıktan sonra kimliği yerine tükenmez kalemle not defterini aldı.

"Oynaştığın bu kadının adı ne?"

"Melissa."

"Mary değil mi?"

"Melissa."

"Emin misin?"

«Elbette.

Divine bir beklenti havasıyla sırıttı. "Pekâlâ, bakalım neler hatırlayacaksın. Sonra yine Sarı Sayfalar'da olmayan başka bir ilan türüne duyduğun ilgiyi konuşuruz."

Martin Myers, İngiltere Kilisesi'nin yoksul erkeklere çorba dağıttığı, elden düşme giysiler ve geçici barınak sağlayan bir yardım kuruluşunda gönüllü olarak çalışmaktaydı. Haftada üç öğleden sonra, iki öğle saati ve iki haftada bir gece sabaha kadar. Bir süre sabahları doğal yiyecekler satılan bir dükkânda çalışmış ama kollektifin tam gün üyeleriyle tartışmaya girince işten çıkarılmıştı. Annesi sağken ihtiyaçları daha fazlaydı... ama şimdi azla kanaat ediyordu ve kütüphanenin üstünde bir kafeterya açıldıktan sonra çoğu sabahları orada bir şeyler yediğinde bütün gününü idare edebiliyordu.

"Annem öldükten sonra iyi ve anlayışlı biriyle konuşmak istedim. Bizi ilgilendiren, konuşacak o kadar şey vardı ki, annemle benim aramda yani ve son anına kadar akli başındaydı. Ama şimdi..."

Patel, müdahale etmeye ya da dürtüklemeye gerek duymadan bütün hikâyeyi yazıyordu.

"... onunla bir ilişki kurmak istedim ama o mektubuma yanıt vermedi."

Kapı aralığındaki adam kokuyordu. Üstübaşı paramparçaydı, orasına burasına sarılı kumaşlar, arada bir giysi parçası seçiliyordu -bacağının üst kısmı yırtık bir pantolon, bir koyunun karnı gibi keçeleşmiş bir kazak. Adam Graham Millington'u görünce gülümsedi.

"Haydi evine" dedi çavuş.

Adam gayet uysal bir yüz ifadesiyle, "Bir fincan çay parası lütfen" dedi.

Millington adamın üzerinden atlayıp dükkâna girdi. Her ikisi de adamın savaşın sona erdiği günden beri bir dada çay içmediğini biliyordu. Ayrıca gidecek evi de yoktu.

Millington basın gürültüsü karşısında kaşların, sözcükler cam kırıkları üzerinden yürümekten farksızdı. Karısının istediği o Julio Iglesias CD'sini almayı hatırlasaydı bari. Ama buradan almazdı.

Tezgâhın ardındaki kıza, "Buna neden katlanıyorsun , diye sordu. "Ses engelini aşabilen müşterileri bile kaçırıcaksın."

"Ne?" diye kız yüzünün bir yanını Millington'a çevirdi Kulağının çevresinde herbiri bir öncekinden daha küçük yıldızlar sıralanmıştı.

"Kapıdaki herifi neden oradan kaldırtmıyorsunuz?"

"Maurice'i mi? O bizim gayri resmi kapıcımızdır. Sonbahardan ilkbaharın birinci gününe kadar."

"Yazları güneşe mi gidiyor?"

"Eastbourne'a gider."

"Kamu sağlığına tehlike o herif." Millington sesini duyurabilmek için bağırıyordu. "Karakola bir telefon et de dezenfekte ettirsinler."

Kızın kaşları çatılmıştı. Millington'la konuşurken küçük bir kutudan CD'leri çıkarıp önündeki listeden kontrol ediyordu. "Polis geleceğine onu tercih ederim" dedi.

Millington cüzdanını çıkarıp kimliğini gösterdi. Sert bir sesle, "Darren Jilkes" dedi.

"Aşağıda."

Bodrum katının duvarlarında posterler asılıydı. Tezgâhtarlardan Smiths tişörtü giymiş olanı parmaklarıyla tezgâh üzerinde trampet çalıyor, vurgulamak istediği yerlerde küçük parmağındaki yüzüğü kullanıyordu. Kısa kesilmiş kumral saçları, hakketiğinden fazla ergenlik sivilcesi vardı ve ışığın loş olmasına rağmen koyu renk gözlük takmıştı. Yere yakın bir rafta bir rafta bir şeyler arayan arkadaşı ise ötekisinin zayıflığının aksine

şişmandı. Kafası kabaktı ama arkadan uzattığı bir tutam saçın ucuna siyah bir kurdele bağlamıştı.

"Adın Darren mi?"

Yanıt yok.

Millington uzanıp pikabın kolunu kaldırdı.

İkinci tezgâhtar doğrulunca yalnızca şişman değil aynı zamanda uzun boylu olduğu ortaya çıktı.

"The Fall'u beğenmiyorsun galiba?" dedi.

"Seni gördüm" dedi Millington. "Heanor Belediye Salonu'nda maçta. Geçen kış. Oblivion Kardeşler. Bir kolun çıkmış, burnun kırılmıştı. Antrenörün burnunu yerine oturtmaya çalıştığında üstüm başım kan ve sümük olmuştu."

"Ön sırada mıydın?"

"Üçüncü sıradaydım."

"Hayret. Genelde kadınlar önde otururlar. O ter ve inlemeler karşısında kendilerinden geçip çantalarını bacaklarının arasına iter dururlar."

"Güreşi bıraktın mı, yoksa yalnızca dinleniyor musun?"

"Artık daha yüksek şeylerle uğraşıyorum. Hayatta seks ve şiddetten başka şeyler de olmalı, değil mi?"

"O yüzden mi buradasın? Daha yüksek şeyleri mi arıyorsun?"

"Müzik. Her zaman da öyleydi. Değil mi, Darren?"

Öyle bile olsa, Darren bir şey söylemeye niyetli değildi.

"Gerçek adın ne senin peki?" diye Millington sordu. "Oblivion değil herhalde."

"Sloman. Geoff."

Millington başını salladı. "Sen de Darren Jilkes misin? "

"Ne istiyorsun?" diye sordu Jilkes.

"Tabii istediğin plak değil herhalde" dedi Sloman

"Bir meslektaşım dün gece Darren'in kız arkadaşıyla konuşuyormuş. Kız bir başka arkadaşıyla Darren ve onun bir arkadaşıyla buluştuklarını söylemiş."

"Eee?" Sloman'ın sesinde hafif bir kavgaya hazırlık vardı.

"Kızın arkadaşının adı Shirley Peters'miş. Ve kız da bugün onun cenazesinden dönüyormuş."

Darren iki adım geriledi, dizleri tutmuyormuş gibi sendeledi. Eğer Sloman elini sırtına dayamasaydı belki de düşecekti.

"Darren o kızlarla buluştuğunda arkadaşın kimdi?"

Yalnızca gözlerinde bir parıltı; ama o kadarı da yeterdi.

Millington Sloman'a döndü. "Belki bugün erken paydos edip Darren'le karakola gelmek istersin, tabii, daha önemli bir işin yoksa."

Ve eski güreşçinin fazla gürültü çıkarmadan gelmemesi olasılığına karşılık cebinden telsizini çıkarıp yardım istedi.

21

YALNIZ KALPLER KATİLİ ARAMIZDA

Irz Düşmanı, Kenti Dehşete Verdi

Skelton'un basın toplantısı bir fırtınadan farksız geçmişti. Soruşturmanın başladığını bildiren kısa bir paragrafın dışında gerisi varsayım ve uyarılar. Jack Skelton'un o sabah çekilmiş bir fotoğrafı çağdaş polis yönetiminin tam bir örneği. Eğer Emniyet özelleştirilecek olsaydı, broşürde böyle birkaç resim, halkı kumbaralarını boşaltmaya koştururdu.

Kurbanların resimleri de vardı: Beyaz elbise ve küçük bir tül peçeli şapka giymiş olan Mary Sheppard bir vaftiz töreninde çocuklardan birini omzuna dayamış tutuyordu. Sanki birinin kendisine seslendiğini duymuş da fotoğraf makinesinden dönmüş olan Shirley Peters.

Resnick haberi kendi adının geçtiği yere kadar okuduktan sonra bir kenara itip masasına gelmeye başlamış olan raporlara döndü.

John Benedict, boynunda bir doğum lekesi olan üzgün yüzlü bir adamdı. Ayakkabıları mektup kutularına parlak broşürler atmak için sokakları arşınlamaktan iyice aşınmıştı. Bir alerjiye tutulup da geceleri sucuk fabrikasından ayrıldığından bu yana bundan başka bir iş bulmuş değildi.

Üç haftada üç ilana yanıt vermiş ve kendisine yazan yalnızca Shirley Peters olmuştu. Aslında yazdığı bir mektup değil bir nottu, kendisiyle buluşamayacağını ama başka biriyle talihinin yaver gideceğini umduğunu belirtmişti. Mektubundan iyi bir insan olduğun anlaşılıyor diye yazmıştı. Düşünceli bir kadındı. Çoğu insan bunları düşünme zahmetine bile girmez. O kadar iyi ve düşünceliydi ki, gazetede okuyunca...

Benedict'in gözleri dolmuş, Naylor cebindeki mendilin adama uzatacak kadar temiz olup olmadığını düşünmüştü. Ancak gözyaşları akmamış, Naylor da bir daha sefere yanına kâğıt mendil almaya karar vermişti.

"Yalnızca bu üçüne mi yazdınız?" diye sormuştu Naylor.

Benedict başını sallamıştı. Başkaları da vardı: On sekiz ayda yirmi dört tane.

Naylor kalemini cebine sokarken, "Hâlâ saklarım" demişti.

"Efendim?"

"İlanları. Yanıt verdiklerimi. Yani, eğer görmek isterseniz. Bilmem ki..."

Naylor her biri iki santim yüksekliğinde olup bir deftere seloteyle yapıştırılmış iki düzine gazete kesiğine bakmıştı.

"Bunu saklayacak mısınız?" diye sormuştu. "Bir daha bakmak isteyebiliriz de."

"Elbette" demişti John Benedict. "Böyle kayıtlar tutmayı severim."

"Sevecen ve Canlı II" ondan ancak bu kadar farklı olabilirdi. Lynn Kellogg adamı et ve meze bölümü şefi olarak bir süpermarkette buldu. Müdür yardımcısı Peter Geraghty. Lynn yanına vardığında salam kesiyor, ince et parçaları birbiri üstüne yığılıyordu.

"İnsanlar bunları gerçekte alıyorlar mı?"

"Yetiştiremiyoruz bile."

Adam baş ve işaret parmakları arasına aldığı bir dilimi Lynn'e uzatmıştı. Lynn ürpermiş, Geraghty de çevresine şöyle bir baktıktan sonra parçayı ağzına atmıştı. Bir an sonra da dudakları arasından plastik kaplı derisini sıyrıp çöp sepetine attı.

Lynn midesinin bulandığını hissetti: Bu görüntü bile kendisini vejetaryen yapmaya yeterliydi. Peter Geraghty'ye gazete ilanlarına olan ilgisini sorunca adam kendisini mektup yazdığı kadın sanmıştı.

"Beni nasıl buldunuz?" diye sordu. "Mektuba yalnızca telefon numaramı yazmıştım."

"Bu benim işim" demişti Lynn.

Adam bıçağı kaldırmış, salamın son kısmını çıkarmıştı. "Bu işten para kazanıldığını bilmiyorum" demişti sonra. "Hey, yoksa bu o masaj promosyon dalaverası mı? Burada soyunup yatarsam beni kilo kilo almak için millet birbirini çiğner."

"Ben ciddiym" demişti Lynn.

"Ben de."

"Hiç sanmıyorum."

Adamı müdürün odasında sorguya çekmişti. Geraghty dinleyici kitlesi olan tezgâhtar kadınlardan uzaklaşınca daha sakin, daha ciddi bir insan oluvermişti. Cuma akşamları arkadaşlarıyla birahaneleri dolaşır, sonra bir diskoya falan giderlerdi. Cumartesi sinemaya, Pazar öğleden sonraları da bowling'e. Salı geceleri de kursa devam ediyordu.

Lynn satıcılık ya da araba bakımı gibi bir şey bekleyerek, "Ne kursu?" diye sormuştu.

"Rusça."

Lynn'in şaşkınlığı kaçınılmazdı. "Ben aptal değilim" demişti adam.

"Öyle bir şey söylemedim ki."

"Bir kere başladınız mı hiç de kötü değil. Ayrıca buna ihtiyaç olacak. Ruslar nasıl olsa dünyayı ele geçirecekler."

Lynn başını salladı: Bir arkadaşı o turlardan birine katılmıştı, on günde üç Rus kenti, yemekler berbattı.

Çocuk tacizi davasında jüri bir karara varmak için odasına çekilmişti. Cinayet soruşturması o kadar yoğun bir biçimde gidiyordu ki, Resnick davayı unutmuştu bile. Günün sonunda bir karar verilecekti. Mahkemeye gitmek, jüri başkanı kararı bildirirken, yargıç cezayı verirken orada olmak, o adamın, o babanın yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu.

İnsanlar bunun için mi evlenirlerdi? Bunun için mi çocuk sahibi olurlardı?

Telefonu ikinci çalışmada açtı.

"Charlie?"

"Buyrun efendim?"

Yemekten dönen Skelton'du arayan. Kriz odasındaki yazıcı bilgisayar çıktılarını ucuz ambalaj kâğıdıymış gibi kasmaya başlamadan birini bulurlarsa iyi olacaktı.

"Plakçı dükkanındaki gençler...?"

"Şu anda sorgulanıyorlar, efendim."

"Sen kendin sorgulamıyor musun?"

"Önce Çavuş Millington başlasın dedim, az sonra işi devralacağım."

"Sakin gevşetme, Charlie."

"Başüstüne efendim."

"Biri güreşçi, değil mi?"

"Eskiden güreşirmiş galiba."

"İriyari biri öyleyse?"

"Evet, efendim."

Hattın öteki ucunda çok kısa bir duraklama oldu. Sheppard'ın başına indirilen darbeler, Charlie. Epey

birinin işi."

"Evet, efendim."

"Beni habersiz bırakma."

"Başüstüne efendim."

Resnick telefonu kapatacağı sırada Lynn Kellogg kapıyı vurdu, Resnick de girmesi için işaret etti.

"Darren'le arkadaşını bir görmek istersiniz diye düşündüm efendim."

İki arkadaş kriz masasına götürülmemişlerdi: Şu aşamada sıkıntıdan patlayan birkaç gazeteciye göstermenin bir yararı olmazdı. Özellikle de onlara.

"Ben de gelebilir miyim diye soracaktım."

Resnick ceketine uzanırken başını salladı. "Bir bildiğin mi var yoksa?"

"Umarım öyledir, efendim. Ben de..."

Lynn o küçük bahçenin karanlığına adım atışını, yüzünü ve ellerini dalayan soğuğu, kuru toprak üzerinde koyulaşarak kuruyan kanı hatırladı.

"Gidelim öyleyse."

Tam odadan çıkmışlardı ki telefon çaldı.

"Boşver" dedi Resnick. "Bütün gününü telefona cevap vererek geçersen bile bir yere varamazsın." Kapıyı açtı. "Üstelik iyi bir haber geleceğini hiç sanmam."

Graham Millington güreşçiyi almış, Patel se öteki odada arkadaşını sorguya çekmekteydi. Üniformalı bir memur bir köşede durmuş, sorularla yanıtları izlemeye çalışırken kan ter içinde kalmıştı. Çavuşa kaygıyla bakıyor, Tanrı aşkına biraz daha ağır ol, diye düşünüyordu.

Geoff Sloman ise bu işten büyük keyif alır gibiydi. Ağırlığını iskemlenin arkasına vermiş soruları, yaşamı boyunca tek isteği Tesco ya da Sainsbury'nin dışında milleti durdurup sorular soran anketör kadınlardan biriyle karşılaşmış gibi yanıtlıyordu.

İki kadınla ilk buluştuklarında bir iki birahane dolaştıktan sonra pizzacıya gitmişlerdi. Shirley biraz yaşlıydı ama kendisi aldırmamıştı ve zaten Darren'le tuvalette kadınları öyle paylaşmaya karar vermişlerdi. Sonra hep birlikte taksiye binmişler, ilk inen Shirley olmuştu. Sloman kadınla veda için inip de eve girmeyi denemeyi düşünmüş ama sonra evine kadar yürümesi gerekeceği aklına gelince vazgeçmişti. Üstelik tekrar görüşmek için randevulaşmışlardı.

Beş gece sonra dördü yine önce bira içmişler, sonra Astoria'ya gitmişlerdi. Shirley müzikten hoşlanmamış, içeri girip de balkonda oturunca sanki dişi ağrıyormuş gibi suratın buruşturmuştu. Sloman, Darren'le konuşmuş ve doğru olan yapıp kadını oradan çıkarmıştı. Köşe başındaki lokantaya gidip köri yemişlerdi.

Kadın pek memnun kalmıştı.

Millington'un canı bir sigara çekiyordu. Bıyığının titremeye başlayan uçlarını baş ve işaret parmaklarıyla üst dudağından kaldırdı.

"Anlat."

Sloman güçlü omuzlarını silkti. "Beni bir kahve içmek için eve çağırdı, koca bir bardak viski verdi, Frank Sinatra çaldı." Millington'a baktı. "İşte aşağı yukarı bu kadar."

"Hangisi?"

"Ne?"

"Aşağı mı yukarı mı?"

"Ayın kötü günündeymişiz."

"Demek aşağı."

"Kesinlikle."

"Emin misin?"

"Elbette!"

Millington başını sallayarak ayağa kalktı. Odanın içinde dolaşırken iriyarı gencin sanki minderdeymiş gibi kendisini seyretmesine izin verdi. Kendisinin seyrettiği maçta rakibinin burnunu kıran Sloman olmuştu.

"Çok içerlemiş olmalısın."

Sloman kolunu iskemlenin arkasına attı. "Hayır, hiç içerlemedim."

"Kadın müzikten hoşlanmadı diye gecen berbat oldu. Köriden de miden ekşimiştir herhalde. Sonra seni kanepeye yatırıp viskiye boğuyor, sonra da özür diliyor. Çok içerlemiş-sindir. "

Sloman kolunu çekti. "Ben kanepede değildim."

"Bu önemli mi?"

"Sen önemli görüyor gibisin."

"Kanepe, yer..."

"Ben koltukta oturuyordum, arkası kumaş kaplı, kol dayayacak yerleri ahşap. O mutfakla stereo arasında gidip gelmediği zamanlar kanepede oturuyordu. Ya. da kucağımda olmadığı zamanlar."

"Dilini kulağına mı sokuyordu?"

"Ağzıma."

"Şehvetten kudurmadın mı?"

"Belki."

"Düşkırıklığı?"

Sloman omuzlarını silkti.

"Haydi, Sloman. Kadın seni evine çağırıyor, azdırmak için her şeyi yapıyor, sonra gözlerinin içine bakıp mönüde başka bir "yok, diyor. Ve sen de teşekkür ederim deyip gidiyorsun, öyle

Sloman güldü. "Bak, ben bunlara alıştım. Her türlü kıskırtmaya. Sen. O kadın. Minderdekiler. Aksi takdirde üç yıl güreşebilir miydim? Güreşte kötü dövüşenler vardır, bir hareket yapacak gibi olurlar, sonra iyi görünmek için çekilirler ve üstüne geldiklerinde bacak arana tekme indirip gülerken gözünün içine tükürürler. Eğer kendini tutamazsan orada işin yoktur. Kızmak, sinirlenmek, düşkırıklığına uğramak senin zararındır. Eğer sinirlenir de gerçekten kendini kaybedersen..." Millington'a göz kırıp pazularını sıktı. "... o zaman karşındaki her kimse, ölü. Değil mi?"

Graham Millington sanki minderden çıkmış gibiydi. çıkarmış, gömleğinin kollarını rastgele sıvamıştı. Çizgil, pamuklu kumaş, etine yapışmıştı artık. Bir elinde bir kupa. diğerinde bir sigara vardı ve sek bir viski özlemi çekiyordu.

"Sorun mu var?" diye sordu Resnick.

Lynn Kellogg o anda orada olup olmaması gerektiğın, karar verememiş bir halde kapıda duruyordu.

"Kurnaz domuz!" diye Millington tükürür gibi söylendi.

Resnick üstü lekeli masanın kenarına ilişip yanmayan sigarayı çavuşunun parmakları arasından aldı. "Anlat bakalım

"Kadınla bir kere çıkmış, Darren'le ve bir iki kere de yalnızca ikisi. Esaslı kadınmış ama o daha gençlerden hoşlanırmış. Kızmadan, pişmanlık duymadan, kadının kapısı önünde el sıkışarak ayrılmışlar."

Resnick gülümsedi: Omzu üzerinden arkasına bakmadı Lynn'in de gülümsediğini biliyordu. Çavuşunu hiçbir şey kötü adamların Blue Peter programındaki sunucular gibi davranmaları kadar kızdıramazdı. Hele yüz yirmi kilo çekiyorsa ve bir Çin hippisi kadar saçsızsa..

"Sence doğru mu konuşuyor?"

"Ağzından başka bir şey alamadım ki?"

"Ya arkadaşı?"

"Bana sorarsan ikisi de belalı."

"Onu sormamıştım."

"Hayır. Arkadaşı da diş dokunur bir şey söylemedi."

"Belki de anlatacak bir şeyleri yoktur."

Millington kupayı masanın üstüne çarparak bıraktı, ayağa kalkıp ellerini pantolon ceplerine soktu. Lynn Kellogg'a baktı kadın gözlerini kaçırıp yerinden kıpırdamadı. Millington öfkeyle, "Oysa tam bu işin adamı!" dedi. "Kadınla ilanlar aracılığıyla tanışmış, iriyarı, gücünü ve onu nasıl kullanacağını biliyor. Mary Sheppard'ın kafasına bir iki yumruk indirse kadın tıpkı öyle domates konservesine benzerdi."

"Tanrım!" diye Lynn alçak sesle söylendi.

"Sakin ol, Graham" dedi Resnick. "Söylediklerine bakılırsa bence aradığımız o değil."

"Ama ben dedim ki..."

"Sana göre vücudunu neye karşı kullanacağını ve neye karşı kullanamayacağını bilen iriyarı bir adam var elimizde. Ve kendine hâkim olabilen biri, öyle değil mi?"

Millington yerde detektifle kendisi arasında bir noktaya bakıyordu.

"Graham?" diye Resnick sakın bir biçimde ısrar etti.

"Sanırım öyle, efendim. Yalnızca..."

Lynn Kellogg ileri doğru yürüdü. "Efendim, Mary Sheppard'ı öldüren her kimse hakimiyetini tamamen kaybetmiş olmalı."

Millington öfkeden parlayan gözlerle baktı kadına.

"Lynn haklı, Graham. Bırak peşini. En azından şimdilik. Zaten sen onları gözaltında tutacak bir şey olmadığını itiraf ediyorsun."

Çavuş başını salladı.

"Hazır buraya geldiğime göre ben de bir konuşayım" diyen Resnick kapıya yürüdü. "İkisiyle de."

"Onları, en azından güreşçiyi, gözden kaçırmamalıyız, bence."

"Olur" dedi Resnick. "Onu yapabiliriz."

Millington, ödünç aldığı kupanın dibindeki bir parmak kupanın iç kenarlarını turuncuya boyayana kadar orada kaldı. Resnick'in kararında haklı olduğunu biliyor ve onun yanılmış olduğunun çıkacağını ummaktan kendini alamıyordu. Detektif bu işin sonunda, karakolda kalıp, masa işlerine bakmaktan daha iyi bir konumda olabilirsin, demişti. Onun haklı çıkacağını umuyordu.

Graham Millington pek çok şey umuyordu.

Ve beklediklerinin neden olmadığını ya da en azından neden olması gerektiği gibi olmadığını anlamıyordu. Er geç eve, canının sıkıldığını anlayacak ve nedenini sormakta acele etmeyecek olan karısına dönecekti. Kadın zarif bir biçimde gayet mantıklı bir tavırla soracaktı bunu. Ve Millington da elinden geldiği kadar yumuşak ve mantıklı bir biçimde anlatacaktı. Karısı karşısında oturacak, kendisini dinleyecek, başını sallayacak, zaman zaman uzanıp elini tutacak, parmaklarını yüzünde gezdirecekti. Evet, doğrusu çok yazık ama sonunda her şey düzelecek diyecekti. Sonra bir fincan çay yapmayı teklif edecek ya da gerçekten çok sıkılmışsa bir kadeh viski getirecekti.

Ve bu arada Millington hepsini, bir şeye vurmak, birinin canını acıtmak, hasar vermek isteyen bir yumruk gibi içinde sınımsız bastırılmış tutacaktı.

Telefon düşüncelerini yarıda kesti.

"Müfettiş Resnick mi? Hayır, burada değil. Nerede bulabileceğinizi bilemiyorum. Özür dilerim."

Yapılacak şey değildi bu ama o anda Graham Millington'un yapabileceği başka bir şey de yoktu.

22

Billie Holliday aşağıda "Ghost of a Chance"ı söylüyordu. Resnick plağı Pikaba koymuş ama kadının sesini duyduğu anda dinleyemeyeceğini anlamıştı. Yukarda evin arkasında ses ancak eskilerden hatırlanan bir şeyden fazla değildi. Resnick pencereye yaklaştı, Bud'ın başı boynuna yaslanmıştı, parmaklarıyla hayvanın karnını okşarken kulağının dibindeki mırıltı da giderek artıyordu. Düşünceleri dışında her şeyi örtecek kadar.

Sosyal Danışman bebekleri ilk gösterdiğinde Sharon Taylor gülümsemişti. Daha öyle açık açık güvenmemesine rağmen şimdiden o kadarını öğrenmişti. Ama bebekleri eline alırken yine de gülümsemişti. Yedi yaşındaydı. Resnick yine odaya döndü. Duvar kâğıdının üstüne iki kat boya çekmişti ama hala orada burada hâlâ alttaki resimler belli oluyordu: Bir palyaçunun kolları ve bol giysisi; sırtında, ayakta bir dansöz olan bir at, bir ayının yüzü.

Sharon, bana gösterebilir misin?..

Kız hiç duraklamadan öteki bebeği, kız bebeği göstermişti ve parmağının ucu oraya dokununca duyduğu acıyı hatırlayarak irkilmmişti.

Resnick'in yüzü, arkasından seyrettiği camın soğukluğuna çarpmıştı.

Yalancı küçük orospu! Babasının sanık bölmesinde bir duygu belirtisi gösterdiği tek sefer... yalnızca lanet bir çocuk!

Bud kıpırdanmaya başlayınca Resnick eğilip hayvanı yere bıraktı, sonra da sessizce odadan çıkışını izledi. Bir tomar eski gazeteyi iterek yatağın üzerine oturdu. Konsolun beyaz ahşabını boyamış, üzerine boya kalemle süsler yapmıştı. Konsolun kenarında kimbilir içleri ne tür gereksiz eşyayla dolu poşetler duruyordu. Konsolun alt kısmı silme toz bağlamıştı. Resnick ayağa kalktı. En iyisi birisini tutup hepsini temizletip vermektir.

Tekrar evlenmelisin, Charlie.

Jack Skelton'un kendisine yelekli takım elbiseler gibi kusursuzca uyan mutlu yaşantısını, masasının üstündeki çerçevesiz aile fotoğrafını düşündü. Çocukları şimdi neredeydiler? Kolejde mi? Üniversitede mi? Babalarının kravatları kadar uymuşlar mıydı çevrelerine?

Resnick o akşam kahvesini hazırlarken haberleri açmıştı. Kuzeydoğu'da bir adam on yaşındaki bir kıza tecavüzden yakalanmıştı. Daha küçük bir kıza da tecavüze yeltenmişti. Bunlar tek tek vakalar değildi: Polis ve Sosyal Hizmetler daha başka yetişkinlerin ve en az elli çocuğun da bu işlere karıştığını ve bunlardan en küçüğünün Sharon Taylor'un yaşında olduğuna inanıyorlardı. Aynı haberde bir çocuk seks çetesinin ortaya çıkarılmasından sonra özel bir telefon hattı kurulduğunu, buradan taciz kurbanlarına öğüt verilip sığınak sağlandığı da bildirilmişti. Şimdiye kadar yüz kırk kişiyle görüşülmüştü: Yüz kırk.

Yoksul çevrelerden gelen çocuklar kendilerinin başlatmadığı bir girdaba düşmüşlerdi. Yoksullukları nedeniyle seçilmişler ve tacize uğramışlardı.

Resnick yine çevresindeki küçülmüş odaya baktı.

Evet, canımı acıttı.

Telefonun çaldığını duyunca aşağıya koştu.

"Charlie, ağlıyor musun?"

"Ne biçim soru bu?"

"Evet mi?"

"Elbette ki hayır."

"O zaman üşütmüşsün."

"Olabilir."

"C vitamini almalısın. Alıyorsun değil mi?"

Resnick kadının soluklarını ısıtmemesi için telefon almacını ağızından uzaklaştırdı.

"Orada mısın?"

"Artık insanları kollamaktan bıktığımı tahmin ederdim."

"Bıktım."

"Yeteri kadar uyuyor muyum, yeteri kadar portakal yiyor muyum?"

"Yalnızca portakal yetmez, vitamin tableti de almalısın."

"Rachel..."

"Tamam tamam." Resnick kadının sesindeki gülümsemeyi farkettili. "Kusura bakma. Can çıkar, huy çıkmazmış derler. Bunun eğitimini gördüm, geçimimi bundan sağlıyorum. Kimi zaman kendimi tutamıyorum işte. Chris diyor ki..." Ama sözünü yarıda bıraktı, Chris'in ne söylediğinin hiç önemi yoktu.

"Charlie, sabahdan beri seni arıyorum. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu."

"Bu soruşturmada insan oradan oraya kaydırılıyor."

"Belki... belki konuşmak istersin diye düşündüm."

"Konuşmak mı?"

"Evet."

Resnick odanın öteki ucuna baktı. Işığı yakmadığı için stereonun kırmızı ışığı parlıyordu. Onun dışında tek ses, sepetinde kıpırdanıp duran kedilerden birinden gelmekteydi.

"Kendini nasıl hissedeceğine bilemedim."

"Doğru."

"Kusura bakma, aslında..."

"Ben de ne hissettiğimi bilmiyorum." Hattın öteki ucunda bir iç çekışı duyuldu. "Telefon etmemeliydim."

"Hayır hayır, ettiğine sevindim."

Bir süre ikisi de konuşmadılar.

"Pekâlâ" dedi Rachel. "Belki de haftaya."

"Olur" dedi Resnick. "Elbette."

Yine kısa bir sessizlik oldu.

"Eğer beni ararsan işe telefon et" dedi Rachel. Sonra telefonu kapadı.

Gazete masanın üzerinde, spor sayfasına katlanmış duruyordu. Resnick raftan viski şişesini aldı, sonra yerine bıraktı; buzdolabında Çekoslovak Budweiser birası vardı. Birayı uzun. kadehe doldurdu. Çifte cinayet hâlâ baş sayfadaydı ama artık sol alt köşeye inmişti. Taylor'un omuz ve başını gösteren tam, boy fotoğrafının yanında beş santimlik bir manşet vardı: SUÇLU! Yargıcın iki saatlik özeti sonunda jüri kararını yirmi yedi dakikada vermişti. Taylor üç yıl hapis cezasını duyunca gülümsemişti.

Resnick, Taylor'un o umursamaz ve sıkılmışçasına küstah tavrını bir daha hatırlayarak yazıyı bir daha okudu. Ve en sonunda gülümsemişti.

Seyirciler arasından bir kadın, "Hadım edin namussuzu! diye bağırılmış, polis de kadını ite kaka dışarı çıkarmıştı.

Bir gazeteci Bayan Taylor'a kararı duyunca neler hissettiğini sormuştu.

"Sharon'un o kadar sıkıntıyı boşuna çekmediğime sevindim."

"Ya ceza?"

"Şaşırdım. Sersemledim."

Hafifliğine mi? Ağırılığına mı? Gülümsemeye mi?

"Bayan Taylor, kocanız çıkınca onunla yaşamınıza edebilecek misiniz?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Asla demeyeceğim, ama şimdiden... Kızım ve ben yaşamımızı sürdürmek zorundayız."

Üç yıl diye düşündü Resnick ve iki yıl sonra şartlı salıverme ile çıkar. Borcunu ödemiş olup yeniden topluma kazandırılır. Bir de evine dönüyor olması. Sharon on yaşında, hemen büyük bir kız artık. Hepsı birden penceresiz bir odada bir saatlik tedavi seansları. "Ben demiyorum ki..." Resnick ne istiyordu. Hadım edin namussuzu! Cezaevinde kendisi kadar karasız olmayanlar vardı: Onlar onun yüzündeki o gülümsemeyi silmesini bilirlerdi.

Evet, canımı acıttı.

Resnick gazeteyi bir kenara atıp ayağa kalktı. Göze göz diş diş. istediği bu muydu? Taylor'a tutuklanmasından sonra yaklaşmış olsa, onunla yalnız kalmış olsa suratına bir tokat aşketmemek ne kadar güç olacaktı? Mahkemede bile yakasına sarılıp yaptığının ne olduğunu anlatması için adamı sarsmak istemişti. Resnick, Taylor'un yaptığının gerçek anlamını bildiğine inanmıyordu, ancak Rachel'e dediği gibi bu kendisinin de anlayışı dışındaydı. Hepsı de. O kız...

Carole'un oğlu sırtında bir çanta, elinde babasının epey yıpranmış Kerouac romanı, dünyayı dolaşmaya çıkmıştı. Ancak nereye giderse gitsin sonbaharda dönüp tıp öğrenimine başlayacaktı. Carole, "Bu aradan sonra daha iyi bir doktor olacağına inanıyorum" demişti. "Annesiyim, tabii ki kaygılanıyorum ama çocuğunun bütün yaşamı boyunca da tasalanıp duramazsın ya. Sağlam bir kafası var... ve de kredi kartı."

Rachel, Kerouac'ın otostop yaparken blucinin arka cebinde kredi kartı olduğunu hiç sanmıyordu.

Duvardaki posterlerinden birinde James Dean vardı, diğerinde ise Dünyayı Ben Yönettım yazıyordu. Bir köşede, pencerenin karşısında ve tek kişilik yatağın başında duran anatomi modelinde, vücudun yarısı

açılmış, plastik bağırsaklar ve plastik bir kalbin içi görünüyordu.

Rachel o yana bakmamaya çalışırken halı kaplı merdivenlerde ayak sesleri duyunca hemen yanındaki dosyayı açıp kalemini aldı.

Kapı hafifçe vuruldu.

"Rachel?"

"Efendim?"

"Girebilir miyim?"

Kapı açılıyordu.

"Tanrı aşkına, Carole! Ev senin."

"Şartlı refleks. Mark ortaokula başladığı gün bana kapıyı vurdurttu ve gel diyene kadar dışarda bekletti."

"Bunu pek çok anababa yapmaz sanırım." "Yapmaları gerek bence. Sen ne diyorsun?" "Hepimizin kendi mekânımıza ihtiyacımız vardır." Carole omzu üzerinden geriye baktı. "Seni görmek isteyen biri var."

Chris Phillips oturma odasında ayakta bekliyordu. Gözlerinin kenarındaki çizgiler derin ve koyu, yüzü bembeyazdı. "Carole burada konuşabileceğimizi söyledi."

"Konuşmak mı?"

Rachel'in arkasından geçen Carole, "Ben kahve yapayım." dedi.

Rachel henüz içeri girmeyerek kapıda duruyordu. "Köpek arabada" dedi Chris Phillips.

Girişin dört mezüründe trompet çok hafif çalıyor, piyanist arkada sakın sakın akorları sıralıyordu: Aynı şey tersine tekrarlanırken son nota tempoya uyarak solar gibi kayboldu Charlie'nin sesi.

Aşkına öyle ihtiyacım var ki.

Son sözcük saksofonun soğuk sarmallarıyla kırılıyor, birbirine değmeden çevresinde dolanıyorlar.

Seni çalınca seviyorum.

On yaşındayken üvey babasının cinsel tacizine uğramıştı, ondan çok geçmeden evinden kaçmış, cinselliğini sokakta satmaya başlamıştı. Şarkıyı 1954'te okuyordu, kırkına gelmişti ama önünde fazla bir zamanı kalmamıştı. Polisin kapısında beklediği bir hastane odasında öldüğünde bir sonraki eroin parası cansız bacağına bağlı bulunacaktı.

Ama senin karşında

Hiç mi hiç şansım yok.

23

Mary Sheppard ile Shirley Peters'in fotoğrafları kent merkezinin bir mil çevresindeki bütün kulüplerde, birahanelerde lokantalarda dolaştırılmış, sinemalardan dördüyle tiyatroların ikisine gidilmişti. Bir tiyatro yer göstericisi, üç bar garsonu, Madison'daki DJ yardımcısı ve Odeon sinemasının yöneticiliğini yapan kadın, Mary Sheppard'ı öldürüldüğü gece gördüklerine emindiler. Evet, çok kalabalık vardı ve çok yorulmuşum. Sorguları sürdürüldükten sonra iki bar garsonu hala sinemadaki kadın ifadelerinde direnmekteydi. Bunlara göre Mary'nin yanındaki erkek uzun boylu, uzun saçlı, koyu renkli kısa paltolu; orta boylu, seyrek saçlı, gri spor ceketli ve blucini ve kendisinden biraz yaşlı, yerel aksanlı ve sakallıydı.

Kimse Shirley Peters'i öldürüldüğü gece gördüğünü hatırlamıyordu; evinden çıkıp bir taksiye bindikten sonra, onu Pizzaland'ın önünde indirdiğini söyleyen taksi sürücüsü dışında bir tek gören bile olmamıştı. Pizzacıda o akşam nöbette olanlar orada yemek yemediğinden emindi. Birkaç kişi Shirley'i fotoğrafından tanımıştı ama söz konusu tarihte görüp görmediklerini hatırlamıyorlardı.

Buraya kiminle gelmişti?

"Kalabalık bir kadın grubuyla."

"Ya erkek?"

"Erkek de. Hangi erkek mi? Erkek işte, hangisi olacak Ama hiç aynı erkek değildi sanki. Çok yazık oldu, neşeli bir kadındı. Çok neşeli."

Shirley Peters'in fotoğrafına olumlu yaklaşanlardan biri de Warren'di. Resnick spor salonuna gittiğinde adamı ağır torbayı yumruklarken buldu.

"Dövüşe mi hazırlanıyorsun?" diye sordu.

"Eğlence işte." Warren doğrulup başını Resnick'e çevirirken ortalığa ter damlaları saçtı.

"Sen hâlâ o Macliesh işinin peşinde misin?"

Resnick başını salladı. "Bu kere Shirley Peters."

"Shirley mi?"

"Onu teşhis ettin mi?"

"Evet." Warren başını bir havluyla kuruladı. "Kapısında durduğum birkaç yerde görmüştüm. Bir iki kere gördüm, yani yalnızca yüzünü hatırlayacak kadar başka bir şey değil. Senin adamına da söylediğim gibi ne adını biliyordum ne de hakkında herhangi bir şey."

"Kiminle birlikteydi?"

Warren havluyu omuzlarına attı, başını salladı. "Bir tek herif değildi. En azından ben öyle sanıyorum." Bacaklarında parıldayan terleri silmeye koyuldu.

"Onun Grace Kelley'nin arkadaşı olduğunu biliyor muydun?"

Warren anlamamış gibi bakıyordu.

"Londra'lı. Shirley'i görmeye geldi ama geç kalmıştı. Ortak bir dostumuzun konukseverliğinden yararlanacak kadar kaldı buralarda."

"Georgie Despard mı?" diye sırıttı Warren.

"Tam üstüne bastın."

Warren hâlâ sırtarak, "Dünya küçüktür" dedi.

Resnick başını salladı. "Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

"Zamandan bol şeyim yok nasıl olsa." Warren çeşitli spor aletleriyle dolu salona baktı. "Gelip bir saat çalışmak istersen..."

"Teşekkür ederim. Düşünürüm..." Resnick'in aklına bir şey gelmişti. "Peki, Geoff Sloman adında birini tanır mısın?"

Warren bir an düşündükten sonra başını salladı.

"Güreşçiydi. Oblivion Kardeşler."

"Her ikisi de o muydu?"

Resnick gülümsedi. "Bunun için yeteri kadar iri."

"Hayır tanımıyorum. Öyleleri buraya gelmez. Onların daha çok oyunculuk kursları, makyaj kursları falandır. Ama istersen bir soruştururum. Gücünü yanlış yerlerde mi gösteriyormuş yoksa?"

"Sanmam. Ama yine de bir şey duyarsan..."

"Seni ararım."

Yerel gazeteyle ilan verenlerle hâlâ görüşülmekteydi. Genç delikanlı diye kendilerini tanıtanlar otobüslerde yaşlı pasoları kullanıyorlardı; Anneler Derneği'nin sekreteri, "seksi kız saçlı ateşini söndürecek bir erkek arıyor" diye verdiği ilana gelen yanıtları İncil'inin sayfaları arasında saklamaktaydı. Kocalar karılarının, kadınlar da kocalarının önünde yüzleştiklerinde kıpkırmızı kesiliyorlardı. Evli bir çift kendilerine yeni biter arkadaş edinmek için gazeteyle aynı gün ilan vermişlerdi.

İlanlara yanıt veren erkekler yavaş yavaş tespit edilip sorguya çekiliyorlardı. Skelton ile soruşturma ekibi olayın! parmakları arasından kayıp gittiğinin farkındaydılar. (M aradıkları daha pozitif, üzerine yüklenebilecekleri bir kişiyi yönelen ipuçlarıydı. Bu da ancak Mary Sheppard'ın çıktığı güreşçi olmuş, çok kısa bir süre adamı ideal bir sanık olarak görmüşlerdi.

Skelton, "Charlie, Sloman raporunu bir kere daha okudum" dedi. "Sence peşini çabuk bırakmadık mı?"

"Gözümüz hâlâ üzerinde, efendim."

"Onu karakola çağırdık, kendi isteğiyle geldi, suçlama, ne de avukat, yalnızca sohbet için. Sonra da teşekkür edip uğurladık."

"Ya üzerine yüklenecektik ya da konuşmayacaktı, efendim"

"Başka biri sorgulamış olsa daha fazla bir şey elde eder miydi?"

"Millington çıktıktan sonra ben girseydim ve sorgulamaya edip yine aynı şeylerden söz etseydim yine de bir yere varamazdık."

"Bir Macliesh daha istemedin sanırım?"

"Kısmen öyle, efendim."

"Ya kısmen?"

Resnick omuzlarını silkti. "Bana pek doğru gelmedi."

"Yakında kahve falına bakacaksın, Charlie."

"Eğer onu yeniden sorguya almamı isterseniz..."

"Ben öyle bir şey demedim. Ama çavuşun aynı fikirde değil."

"Millington mu? Yani doğrudan doğruya size mi çıktı, efendim?"

Skelton, Resnick'i yatıştırmak istercesine ellerini iki yana açtı. "Senin arkandan bir şey yapmış değil, Charlie. Öyle bir şey yok. Koridorda geçerken karşılaştık. Ben bir şey sordum, o da bir karşılık verdi. Ondan fazlasını normal yollardan isterdim zaten."

"Anladım, efendim."

"Biraz eski kafalica eğilim gösteriyor ama aslında kötü bir polis sayılmaz."

Resnick başını salladı.

"O siviller ve yazdıkları dışında bizlerin ikinci aşamaya seçmek zorunda kalmayacağımızı umarım."

"Beyler, ikinci aşama soruşturmanın genişletilmesidir."

"Ve herkese mide ülseri verecek kadar çok bilgisayar çıktısı" dedi odanın arkasındaki Colin Rich.

"Bir anlamda bütün evlendirme ve eş bulma kurumunu denetlemek demektir. İlk olarak bu kentle başlayıp

gerekirse bütün ülkeye yayılacağız. Ülke çapında dosyaları bilgisayarlaştırılmış kurumlar, gerekli mahkeme emirler çıkardıktan sonra ad ve adresler için bunlara girmemiz verecekler."

Skelton dışlerinin arasına sıkışmış bir şeyi itelemek için dilini oynattı.

"O küçücük göt kılları her yere girer" diye Rich mırıldandı.

Resnick "Ameliyatla beynini belinden yukarı bir yerlere naklettirebilirsin herhalde" dedi.

"İkinci ve daha dolambaçlı yol, dergilerle ilişki diye Skelton devam etti. "Kentte bunlardan çok sayıda var Bunlardan bir kısmı yalnızca seks partneri arayanlara hitap eder, bazen da kadın dergilerinin bu iş için ayrılmış sayfaları vardır. Soruşturmayı bu alanda genişletirsek... Size ekiplerinize işin gücünü de, dikkatli, metodik ve kesin çalışmanın önemini de belirtmenizi hatırlatmama gerek yok."

Dışarda açık mavi gökyüzünde fren izi gibi bulut parçaları vardı. O sabah bahçeleri ve damları örten don daha tümüyle kaybolmuş değildi. Bir iki saate kadar ışık da kaybolmaya yüz tutacaktı. Lynn Kellogg solgun dudakları arasında sigarasının sönmüş izmaritini tutan babasının kümeslerde tavuklarla uğraşmasını hatırladı. İçerde annesi Gözde Aile Şarkıları'dan pek de iyi hatırlamadığı "Oh, Bella Margareta", "Shrimp are a-Coming", "Buttermilk Sky" parçalarını okur, kazanın altındaki dolapta ekmek kabarıyor, ocağın üzerinde çorba fokurdamaya başlıyor olurdu. Karbolik asitli sabun ve tavuk kokusu.

Lynn çayıyla, peynirli ve soğanlı sandviçini alıp kara kaplı küçük ajandasına not düşerken çifte yumurtalı ometini yemekte olan Kevin Naylor'un yanına gitti.

"Sana katılabilir miyim? "

"Elbette. Gel." Naylor tabağını masanın ucuna itip arasına Bic kalemini koyduğu not defterini kapattı.

Lynn defterde iki sıra rakam görmüştü. "Ay sonunu getirmeye mi çalışıyorsun?"

Naylor başını salladı. "Bu sabah gelirken radyo dinliyordum. Kraliyet Hemşirelik Koleji'nden bir kadın polislere kıyasla çok az aylık aldıklarından şikâyet ediyordu."

"Ne diyorsun sen?"

"Duymaktan bıktım artık."

"Hemşirelerden fazla mı?"

"Öyleymiş. Bu da bizi sanki bir servet kazanıyormuş gibi gösterme nedeni olamaz."

"Onlardan çok kazandığımız doğru. En azından başlangıçta iki katına yakın."

"Konu çok farklı." Naylor fazla yüksek sesle konuştuğundan kaygılanarak çevresine bakındı. "Debbie halkın bizim gereğinden fazla para aldığımızı düşündüğünü söylüyor, oysa gerçek olan hemşirelerin aylıklarının gereğinden az olması."

"Doğru" dedi Lynn. Peyniri sandviçe koymadan neden rendeliyorlardı ki? Sonunda hepsi masaya dökülüyordu işte.

"Aslında peşlerine düşmeleri gereken Londra'dakiler, bizler değil."

"Haydi haydi, Kevin. Kimsenin aldığımız parada gözü yok."

"Yılda altmış bin sterlin kazanan o yuppi'ler..."

"Biz de gayet iyi para alıyoruz ve herkes de aynısını almalı."

"Bir yıl öncesine kadar yuppi'nin ne olduğunu bilmezdim. Sen bilir miydin yani?"

Lynn karşıda gördüğü birini eliyle selamladı. Genelde Kevin'le otururken ağzından on sözcük bile almak bir marifetti.

"Her neyse bence fazla bir şey almıyoruz" dedi Kevin. "Hele yeni evi aldıktan sonra..."

"İkiniz de çalıştığınıza göre epey kazanıyor olmalısınız."

Naylor anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı.

"Hem yaz tatili hem İtalya'da kayak. Yoksa Avusturya mıydı?"

"O fikir Debbie'den çıktı, benden değil."

"Yine de gidecek paran vardı ya."

"İyi ki gitmişiz."

"Bu ne demek oluyor şimdi?"

"Gidebildiğimiz zaman gittik yani."

"Yoksa Debbie işten mi çıkarıldı?"

Kevin kalemiyle oynadı, not defterini masanın üzerini sağa sola itti. Kadına bakmayarak, "Hapı yutan ben oldun demek daha doğru."

"Ne diyorsun sen? Kavga mı ettiniz yoksa? Ayrıldınız mı? Sen..." Lynn uzanıp erkeğin kolunu tuttu. "Debbie hamile mi yoksa?"

Naylor telaşla çevresine bakınıp alçak sesle konuşması için elini salladı. "Tamam, herkese söyle şimdi."

"Neden olmasın? Sevinmedin mi? Gurur duyuyor olmalısın. Ne kadardır biliyorsun?"

"Yalnızca... yani düşündük ki, Debbie düşündü anlarsın ya... kesin değildi, yalnızca birkaç gün."

"Çok sevindim! İkiniz için de. Debbie nasıl? Çok sevinmiştir."

"Hasta."

"Kusuyor. Her sabah. Sabahın dört buçuğunda doğruca tuvalete koşuyor."

"Ama bu durum yakında düzelir."

"Umarım."

"Kevin, kusan sen değilsin."

"Kimi zaman benmişim gibi geliyor."

"Yeter, Kevin! Bir felaketmiş gibi sözediyorsun. Karın ölümcül bir hastalığa tutulmadı ya, yalnızca bebek bekliyor."

"Bağırma."

"Hiçbir şey anlamıyorum" diye güldü Lynn. "Gurur duymalısın. Önüne gelen herkese söylemelisin. Duvarlara yazmalısın. Ben olsaydım öyle yapardım."

"Tabii, sen oturup gelecek yılın bütçesini dengelemeye çalışmıyorsun."

"Doğru. Ben radyasyon düzeyleri, bir sonraki buzul çağının ne zaman başlayacağı ya da sokağa çıktığımda otobüs altında kalıp kalmayacağım konusunda da kaygılanmıyorum."

"Haklısın sanırım. Eh, tam kendimizi toplamaya, bir iki kuruş biriktirmeye başlamıştık ki..."

"Kevin, Kevin!" diye Lynn başını salladı.

"Ne oldu şimdi?"

"Şu ağızından çıkanları kulağın duysun. Çocukluğumdaki anababam gibi konuşuyorsun: Tutumlu olup her kuruşu ya yatağın altındaki kutuya acil durumlar ya da eski bir reçel kavanozunda Noel için biriktirmek. Yılbaşında başlarsan Noel'e kadar hediyeler ve bir şişe konyağa yetecek kadar biriktirebilirsin."

Naylor ciddi bir bakışla kadına döndü. "Bunda alay edilecek bir şey görmüyorum."

Lynn esefle gülümseyerek iskemlesini geri itti. "Ben üniversiteye birini görmeye gidiyorum."

"Ben de yoluma gitsem iyi olacak."

"Tamam. Ama Lynn...."

"Efendim?"

"Şimdilik haberi yayma, olmaz mı? Divine bir duyarsa ondan sonra neler yumurtlar bilirsin."

Lynn erkeğe doğru eğildi. "Mark Divine'in söyleyeceklerinin bir fırtınada osuruk sesi kadar değeri olamaz. Onun kafasında iki fikir vardır ve ikisi de birbirinin eşidir. Eğer onun gibilerinin hayatına hâkim olmasına izin vereksen düşündüğümde de aptalmışsın demektir."

Patel o gün yaptığı görüşmelerin raporlarını yazıyordu: Bir manav cinsel birleşmede ritm yönteminin düzensizliğinden ve yedi çocuğundan yakınıyordu, Kolombiya'dan gelen bir göçmen sinemalarda dil dersleri verilmesini istiyordu ve bir muhasebeci de, bilgisayarları arka arkaya üç kere uyumsuz bir kadın çıkardığı için bir eş bulma acentesini dava etmeyi düşünmekteydi.

Diğer iki memur çevrelerinde zaman zaman telefonlar çalıp dururken not defterleri üzerine eğilmişlerdi.

Lynn Kellogg hızlı adımlarla içeri girdi, doğrudan Mark Divine'in pencerenin yanındaki masasına gitti, Bayan Kasım gösteren takvimi asılı olduğu yerden alıp yırttı. Sonra tatmin olmuş bir tavırla kâğıt parçalarını en yakındaki madeni sepetine atıp odadan çıktı.

O yürürken arkasındaki telefonlar bile sessizdi.

Üniversite kampüsüne giden dar yol hem yokuş, hem de çok virajlıydı. Lynn bir park yeri bulmak için beş dakika boşuna dolaştıktan sonra arabayı gölün kenarında çimenlerin üzerinde bırakıp taş merdivenlerden çıkarak en yakın kapıya yöneldi

Bir kafes ve masa ardındaki lacivert üniformalı bir memur elindeki telsizle konuşuyordu, "Profesör Doria" dedi Lynn.

Sesi parazit gürültüsü içinde kayboldu. "Lanet alet!"

"Profesör Doria'yla randevum var."

"Tam tam davullarıyla konuşmak çok daha iyi olur."

"Saat üçü çeyrek geçe."

"Mülakat mı?"

"Öyle bir şey."

"Bugünlerde pek çok olgun öğrenci geliyor. Nedenini anlamadım doğrusu. O yaşa gelmiş insanların kafalarının çalışması gerek aslında."

Lynn adamın yüzünde şaka yaptığını gösteren bir işaret arandı.

"Yan bina" dedi memur. "Dışarı çıkıp sağa dönün, otoparktan ve kemerin altından geçin. Soldaki kapı."

Lynn öğrencilerden ya da başka canlılardan yoksun bir koridordan geçerek aradığı adı buldu: Profesör W. J. Doria. Kapının buzlu camı altındaki koyu renk bir ahşap parçası üzerinde beyaz harfler.

Kapıyı vurup dinledi, tam bir daha vuracaktı ki, kapı ardına kadar açıldı, Lynn dağınık kara saçlar, irice bir burun, kendisini içeri davet eden iki kol gördü.

"Profesör Doria siz misiniz?" Binanın dışındaki saat çeyreği çaldı.

24

Rachel bir daha telefon etmedi. Aradan günler geçmişti. Resnick, Sosyal Hizmetler'in numarasına bir iki kete

rehberden baktı ama daha ileri gitmedi. Küçük hırsızlıktan sabıkalı Gelding'li bir domuz kasabının iki kere daha büyük işlere kalkışması Başdetektif'in canını sıkıyordu. Adam sorgulanmak üzere karakola alındığında yerel gazetede resmi çıkmış sokakta götürülürken orta yaşlı kadınlar kafasına pislik fırlatmışlardı. Suzanne Olds bayram yapmış, haksız tutuklama ve taciz davası açmaktan sözeder olmuştu. Pepper'in midesi balon gibi şişmiş, halının üzerinde patlayıp ortalığı berbat etmeden Resnick veterinerine güçlkle yetiştirebilmişti. Debbie'nin kusmaları sona ermişti. Mark Divine, Lynn'in arkasından ağır küfürler etmiş ama kadın odaya girdiğinde suratını asıp homurdanmakla yetinmişti. Graham Millington plakçı dükkânına uğrayıp Geoff Sloman'la bir saat konuşmuş ve bu süre sonunda elde ettiği tek şey bir kere çalıp sonra unuttuğu yeni bir Sandy Shaw plağı olmuştu. Jack Skelton saat altıda iş başında olmadan beş mil koşmak için sabahları dört buçukta kalkmaya başlamıştı.

Lynn neden kriz odasına gidip bilgisayar çıktısının bir kopyasını aldığını kendisi de bilemiyordu. Günler ve haftalar sonra bu kadar uzun süre beklediği için kendi kendine söylenecekti. İşindeki yavaşlığını kafasının içine yerleşerek dönüp duran bebek hayallerine veriyordu.

Bunu anlaması çok daha kolaydı.

Kevin Naylor'la konuşması, adamın kabul etmek ve sevinmekteki isteksizliği. Gurur duymalısın. Önüne gelen hem söylemelisin. Duvarlara yazmalısın. Ben olsaydım öyle yapardım. Naylor normalde pek konuşkan değilse de, Lynn'in Dennis'i ile kıyaslandığında gevezenin biri sayılabilirdi. Dennis yaşamını Demir Maskeli Adam'ın yüz ifadesi ve konuşkanlığıyla sürdürmekteydi. Lynn en son beş hafta önce televizyonda East-Enders dizisi bittikten ve Dennis de meyhanenin arka odasında Osprey Wheelers'le resmi olmayan bir toplantıya gitmeden önce seviştiklerini tahmin ediyordu.

Dennis yalnızca bir bisikletçi değildi, diğer hobisi kuşçuluk olan bir bisikletçiydi.

Lynn onda bir heyecan uyandırmanın tek yolunun kendi sırtına bir yarış bisikleti oturağı ile bir çift gidon yerleştirmek olduğunu düşünmemiş değildi.

"Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü? Seninle ben. Birlikte-"

Dennis uyuyor ve rüyasında Tour de France'ın son ayağını kazanırken bir kartavuşuna rastladığını görüyordu.

"Efendim?"

Lynn kapıyı vurup başını içeri uzattı. Resnick hiçbir şey anlamadan okuduğu bir raporu üçüncü kez okumaktaydı. Masasının üstü onlarca raporla doluydu. Durum giderek imkânsızlaşıyordu: Personelin, bilgisayarın sürekli ürettiği raporlara yetişmesi mümkün değildi.

"Bir dakikanız var mı?"

Resnick güldü. "Su kaynadı mı dersin?"

"Kaynamış olabilir, efendim."

"Al." Resnick alt çekmecedeki bir kavanoz çıkardı. "Yalnızca sana ve bana, kavanoz sonra yerine girecek."

Lynn gülümsüyordu ama yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Nescafe Cap Colombie. Tesco süpermarketine gittiğinde kavanozu sık ellerdi ama o güne kadar arabasına atmış değildi. O tür fiyatlar Kevin ve Debbie Naylor'un midelerini ekşitirdi. Doğrusu tadı güzeldi, acı olmayıp denediği pek çok kahveden daha lezzetliydi. Resnick gibi bir erkekten de önceliklerini bir sıraya dizmesi beklenirdi. Giyim kuşamına pek dikkat etmese de en önce midesini düşünen bir insan olduğu kesindi

"Yaptığım bir ziyaret, efendim. O günden beri nedenini bilemediğim bir biçimde kafama takıldı." Bilgisayar çıktısını uzattı. "Belki de önemli değildir, yalnızca zaman kaybı da olabilir."

Resnick katlanmış kâğıdı açtı. "Beni sinirlendirenler içlerindeki o küçük sesleri dinlemeyen detektiflerdir. "

Resnick kâğıdı okudu, bir iki satır geriye gitti, tek okudu. "Bana bu Profesör Doria'dan söz et bakalım."

"Dokuz yıldır üniversitede, efendim. Ondan önce Hull'daymış. Üç yıl önce... Dil ve Kritik Kuram kürsüsü verilmiş..

Resnick başını sallıyordu ve Lynn Kellogg'un sesi kesilene kadar sallamaya devam etti.

"Devam et Lynn."

"Efendim?"

"Bana onu anlatmanı istiyorum. Üniversite broşürü ve Kim Kimdir'in bilgilerini istemiyorum. Herhangi bir kürsüye sahip diye geceleri uykun kaçmadı herhalde."

Lynn kahve kupasını iki avcunun arasına aldı. Bazı şeyler sözle nasıl anlatılırdı ki?

"Bence... aynı anda hem aşırı yakın hem çok uzak. Yani demek istediğim beni oturttu, cereyanda falan kalmamam için özen gösterdi. Hiç rastlamadım ama televizyondan gördüğüm kadarıyla biliyorum, o Oxford ya da Cambridge'in tavanlara kitap dolu rafları arasında yaşayan öğretmenlerini andırıyordu."

"Burnu açık sandaletler ve bir koltuğun üzerinde bir sayfası açılmış Wittgenstein" dedi Resnick.

"Ama bütün bunların ardında o insan değildi, Hiç değildi."

"Ve seri şişesi?"

"Masasının üstünde."

"Tatlı mı, sek mi?"

Lynn gülümseyerek başını salladı. "İçmedim, efendim."

"Ama o içti, değil mi?"

"Öğleden sonraları saat dörtte bir kadeh... kendi deyimiyle 'alırımış' efendim."

"Saat dört müydü?"

Lynn yine başını salladı. "Ziyaretimin şerefine bir istisna yapacağını söyledi. Cinayet masasının bir üyesi." Hatırlayınca yüzü kızarmıştı. "Demek istediğim de bu işte, efendim. Sürekli böyleydi."

"Öyle bir insandan kuşkulanmak için yeterli değil. Onun çevresinde buna herhalde nezaket derler."

"Nazikti. Ve yardımcı. Bundan fazlası düşünülemez. Zaman zaman Yalnız Kalpler ilanlarına mektup yazdığını söyledi, elimizdeki adları doğruladı ve her nasılsa gözden kaçırdığımız ad verdi."

"Bakıldı mı?"

"Sisteme girdi. Bir sonuç çıkıp çıkmadığını bilmiyorum."

Resnick kahvesini bitirdi. "İşte sana azgın bir akademisyen, tavırlarını beğenmemenin bir nedeni, ama bu kadarı yeterli değil, ha, Lynn? Hepsi bu kadar değil."

Lynn yere baktı. Resnick'in sol ayakkabısının bağcığı çözülmüştü. Bir an eğilip bağlamak istedi.

"Üzerime öyle düşmesi, gösterişli tavırları, söylediğimden vazgeçecek değilim. Ama sanırım aynı zamanda heyecanlıydı

"Heyecanlı mı?"

"Tam aradığım sözcük değil belki ama başka türlü tanımlayamıyorum."

"Onu heyecanlandıran neydi?"

"Benim..." Lynn başını çevirip kapıya baktı, sonra amirine döndü. "Benim orada olmamdan."

"Bu öğretmenler odalarında genç kadınlar alışkın olmalıdır."

"Daha fazla bir şeydi."

"Yine de kısmen buydu, öyle mi?" Resnick fikrin ucunu bırakmak istemiyordu.

"Evet. Ama daha çok orada bulunmamın nedeninden sanırım."

"Soruşturma mı?"

"Sanırım."

"Soruşturmayla mı ilgilendi?"

Lynn alt dudağını hafifçe ısırıldı. "Belki biraz salaklık gelecek ama benim Emniyet'te olmamla ilgili bir şeydi."

"Polis memuru olmanla mı? "

"Evet."

"Onu heyecanlandıran bu muydu?"

Lynn içini çekti. "Sanki kelepçeler ve üniformalar saplantısı varmış gibi."

"Ama sen üniformalı değildin?"

"Hayır."

"Ve herifin suratına kelepçe de uzatmadın herhalde

Lynn güldü. "Hayır."

Resnick yine önündeki kâğıda, sonra kadına baktı. "Devam et."

"Konuşurken, bana bilmek istediklerimi ve istemediklerimi söylerken, uzun cümleler kurup beş on kelimesinden birini anlamadığım sözcükler kullanırken... sanki odanın baş köşesinden kendi sesini dinlemiş gibiydi. Kendisini çok akıllı buluyormuş gibi."

"Kendine hayrandı yani?"

"Evet, efendim. Ve..."

"Ben defterim dizlerimin üstünde not alıyordum, beklemediği bir anda bir iki kere başımı kaldırıp baktım... beni gözetliyordu.. Sanki bir maske ardından bakıyordu gözleri." Kadın canı sıkılmışçasına Resnick'e baktı. "Bir maskenin ardından bana bakıyor gibiydi."

Tom Parker, "Denize düşen yılanı sarılır, öyle mi?" dedi.

"Fazla bir şey yok, efendim" dedi Resnick.

"Çok doğru."

"Onu araştırmaya başladın herhalde?" diye sordu Skelton.

Resnick başını salladı.

"Kızın olaya aşırı tepki gösteriyor olması tehlikesi var mı?" dedi Parker.

Üçü de temiz hava alma fırsatı bulduklarına sevinerek Orman'da yürüyorlardı. Üçü de paltolarını giymişler, Resnick boynuna mavi atkısını sarmış, ellerini ceplerine sokmuştu. Jack Skelton ve Tom Parker şapkalı, Resnick'in başı açıktı. Sol taraftaki yamaçta okulda olmaları gereken iki çocuk ağaçlar arasında koşmaca oynamaktaydı. Az ilerde, yola yakın bir yerde orta yaşlı bir adam uçurtma uçurtmaya çalışıyor ama aksi yönden esmekte olan rüzgâr yüzünden başaramıyordu. Bulvarın her iki şeridinden de arabalar ve kamyonlar hızla akıp gitmekteydiler.

"O akıllı başında bir kadın" dedi Resnick. "Cüppeli bir herif dizlerine baktı diye kendinden geçecek biri değildir."

"Cüppesi mi varmış?" diye şaştı Parker.

"Herhalde yoktu."

Elli adım yürüdükten sonra Skelton, "Garip olan o mektuplara yanıt verme zahmetine girmesi. Yani demek istediğim diğer öğretmenler bir yana, üniversite genç kadınlarla dolu olmalı ve duyduğum kadarıyla artık bu tür ilişkilere kötü gözle bakılmıyormuş."

Resnick, Skelton'a bakıp kızının bir gün eve öğretmenlerinden biriyle ilişki kurduğunu söylediği takdirde tepki göstereceğini merak etti.

"Belki de sorun burada" dedi Parker. "Bir deyim vardır hani: Kendi eşiğine süt dökme falan."

"Öyle bir şeydi."

"Öğrencileriyle al takke ver külah olacağına daha ötelere bakıyor."

Skelton hiç de mutlu görünmüyordu. "Yine de mantıklı bir kuşku için bir neden yok."

"Ben yalnızca biraz araştırmak için izin istiyorum, efendim."

"Charlie, elimizdeki kırtasiye işleri başımızı aşmış durumda."

"Bütün ekibi kullanmayacağım" dedi Resnick. "Elbette kullanmayacaksınız!"

Skelton kollarını göğsüne vurarak, "Sen önsezilerini izlemenin tam da adamısın!" dedi. "Özellikle seninkiler değilse."

"Lynn iyi bir polistir" dedi Resnick. "Bunu haketti sanırım."

"Yalnızca bir iki memur, Charlie." Skelton yine adımlarını sıklaştırmış, ötekileri geride bırakmıştı. "Daha fazla veremeyiz. Vermemeliyiz."

"Evet, efendim."

"Ve bir şey çıkmayacağı anlaşıldığında hemen peşini bırakacaksınız."

"Elbette, efendim."

Karakola döndüklerinde kar da serpiştirmeye başlamıştı.

Jack Skelton içeri girerken, "Kellogg'un raporu bir yana, kanını hızlandıracak başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Pek var denemez, efendim."

Skelton yüzüne çarpan kar tanelerine aldırmadan durup bekledi.

Listemizdeki adlardan biri" dedi Resnick. "Profesörün tanıştığını kabul ettiği kadın... onu tanıyorum."

25

Beyaz ve kırmızı yatay çizgileriyle Polonya bayrağı yüzü sokağa gelmek üzere pencereye gerilmişti. Kuleleri ve kemerleriyle Viktoryen bir yapı olan ev yoldan yirmi metre kadar geride hemen hemen köklerine kadar budanmış gül fidanlarını ve koyu renkli taflanların arkasındaydı. Verandanın solunda üste üç vitraydan yapılmış ve mavi ve yeşil renklerin hakim olduğu dar bir pencere yükseliyordu. Çatlamış ahşap kapının üzerindeki daha geniş ve dörtgen biçimindeki camda İncil'den bir sahne yer almaktaydı. Sararmaya yüz tutmuş kalın dantelli perdeler içersini gözlerden saklıyordu.

Resnick beyaz dairesi içindeki zile bastı ve sesinin uzaklarda yankılandığını duydu.

Marian Witczak'la iki yıldan uzun bir süredir konuştuğunu sanmıyordu ve herhalde en az on sekiz aydır da görmüş değildi. Resnick'in karısı evlilik günlerinde Polonya cemaatinin her Cumartesi gecesi düzenlediği danslardan zevk almış gibi yapmayı becermişti. Resnick yalnız kaldığı zamanlarsa bir kolları hep bara doğru uzanan o erkekler arasına karışmaktan ya da tütsülenmiş jambon ve Pieroqi yemekten ve kiliseye devamdan hiç geri kalmayan kadınların evde kalmış kızlarına kendisini göstermelerini görmezlikten başka ne yapabiliirdi? Ayrıca pek çok şey değişmişti artık: Şimdi danslar madenciler ya da British Legion gecelerinden olduğundan pek farklı değildi.

Bir anahtar çevrildi, yukardan ve aşağıdan sürgüler çekildi, son olarak bir zincir çıkarıldı. Marian şaşkınlık ve sevinçle baktı erkeğin yüzüne.

"Seni müzayede evinden geldi sanmıştım. Beklediğim...ama hayır, gelen sensin."

Resnick biraz çekingenlikle gülümsedi. Marian ile aynı yaşıydılar, aralarında yalnızca birkaç ay vardı, ama yine de kadının önünde kendisini halıları dövmeye, yaprakları süpürmeye gelmiş küçük bir oğlan gibi hissedirdi.

"Gazeteyi okumam ama senin resmini gördüm. Hep berbat biri için tanıklık ettikten sonra merdivenlerden inerken çekiyorlar. Her seferinde öyle öfkeli ve üzgün görünüyorsun ki."

"Fotoğrafın çekilmesinden hoşlanmıyorum."

"Ya işin... onu seviyor musun?"

"Çok iyi kahve yaptığını hatırlıyorum, Marian."

"O yüzden mi böyle aniden çıkageldin?"

Resnick başını sallayarak gülümsedi. "Hayır."

"Tabii." Kadının yüz adaleleri kasıldı. "Kapının vurulması. Unutmadım."

"Marian, bir Kasım sabahı İngiltere'deyiz. Ben de Gestapo değilim."

"Evet." Kadın Resnick'in girmesi için geriledi. "İngiliz usulü. Ne diyorlar adına? Müfettiş Ziyareti mi? "

"O çok uzun zaman önceydi."

Marian erkeğin arkasından kapıyı kapattı. "Evet" derken anahtarı çevirdi. "Şimdi tabancaların var." Resnick dönüp baktı. "Marian, sanırım silahımız hep vardı."

Şömine iki metre eninde ve hemen hemen bir o kadar yükseklikte olup pembe ve beyaz damarlı siyah mermerdendi. Ortası çiniyle kaplanmış, içinde ellili yıllardan kalma bir gaz sobası yanmaktaydı. Üç koltuk ve bir divan, koyu renk çiçekli brokar kumaş kaplıydı. Bir sehpa üzerindeki cam vazonun içine kurumuş çiçeklerden bir aranjman yapılmıştı. Duvarlara yaslı eski meşe kitaplıklarda meşin ciltli kitaplar ve eski turuncu Penguin cep kitapları karışık bir şekilde diziliydi. Bunların üzerinde fotoğraflar vardı: General Sikorski, Kardinal Wysznski, Mazurian Gölü'ne bakan bir villa, Wlanow Sarayı'nın önündeki çimenlikte piknik yapan bir aile.

Resnick'in odanın arkasında duran piyanoya gidip, açık duran notaya bakmasına gerek yoktu: Muhakkak Chopindı, bir polonezdi ve herhalde tek bildiği do majördü.

Marian titizlikle parlatılmış, çatlak bir emaye kap içinde getirdi kahveyi. Tepsiye küçük beyaz fincanlar, bir tabak şeker ve şeker maşası yerleştirilmişti. Kadının üzerinde beli kemerli yeşil bir elbise, ayaklarında yumuşak yeşil deriden topuksuz ayakkabılar vardı. Saçlarını aceleyle arkaya taramış beyaz bir kurdeleyle bağlamıştı. Gözleri siyah, elmacık kemikleri çıkıktı. Bir zamanlar alımlı denilebilecek bir kadındı ve belki kendi çevresinde hâlâ öyle deniliyordu.

"Savaştan sonra değişen bir tek şey oldu" dedi kadın "Gece gelip seni yatağından kaldıranlar artık Alman değildi,"

"Marian, o kırk yıl önceydi."

"Sen ve ben doğduğumuz zaman."

"Nasıl oluyor da hatırladığını söyleyebiliyorsun?"

Marian bir an duvarlara baktı. "Bu şeyleri ailelerimizin, insanlarımızın başlarına geldikleri için biliyoruz, Charles."Hoşgörüyü gülümsedi erkeğe, "İlle de kendi gözünün kendi kulağının mı olması gerek?"

Resnick fincanın içinde simsiyah duran kahveye "Evet, bence öyle olması gerek."

"Senin adını Thomas koymalılardı."

Resnick'in söyleyeceği bir şey yoktu. Havari detektif Thomas: Bana kanıt göster, hani nerede kanıt? Cesetsiz ölüm olur mu?

Marian parlak gümüş kaşıkla kahvesine şeker koydu.

"Ama senin ailen bu ülkeye gelmek üzere yola çıkmıştı Charles ve sen de kusursuz bir uyum sağlamış bulunuyorsun."

Fincanın tabağı bir elinde dengeleyip ötekiyle kahveyi karıştırdı. "Polonya Kilisesi'nde ayine katılmıyorsun, sosyal olaylara ve danslara katılmıyorsun. Aksansız konuşuyorsun. Şimdi senden adını değiştirmeni bekliyoruz artık."

Resnick pekmez gibi koyu olan kahveden bir yudum aldı. Evin içinde bir yerde bir saat çaldı, birkaç saniye sonra bir tane daha, bir daha.

"Burayı satıp gidiyor musun?"

"Bunu hiç yapabilir miyim?"

"Müzayedeye ilgili birini beklediğini söylemiştin."

"Bir iki parça yalnızca. Yukardaki odalar o kadar az kullanılıyor ki. İnsanlar gelip kalırlardı eskiden. Burası çok büyük kir ev, ben yalnızım ve masrafa yetişemiyorum." Erkeğin yüzüne baktı. "Bunun ne demek olduğunu bilirsin."

Resnick başını salladı. "Buraya geliş nedenim..."

"Biliyorum."

Resnick arkasına yaslanıp bekledi.

"Dediğim gibi, gazeteyi ben okumuyorum ama okuyan bir arkadaşım benim gibileri, kalbi yalnız olanları sorguya çektiğini söyledi."

"Senin adını bir listede gördüm..."

"Liste mi?" Kadının sesinde korku vardı.

"Gazeteye ilan veren, ilanlara cevap veren herkesi denetliyoruz... Sana yabancı birinin gelmesini istemedim."

"Çok iyisin."

"Şaşırdım..."

"Böyle bir şey yaptığım için mi?"

"Cemaatin dışında aradığın için."

Kadın hafifçe gülümseyince Resnick onun güzel olabileceğini bir kere daha farketti. "Charles, benim ne kadar tanıdığımı bilirsin... Benim bir erkeğe yaklaşmam... " Resnick'in yüzüne anlamlı bir biçimde baktı. "... birine bağlı olmayan bir erkek yani, çok güç bir şey. Gelene geleneklerine uymayan insanlar arasında iyi tanınmışım. Karıları odadan çıktığında elleriyle ağızlarını örtüp bana birşeyler söyleyen erkekler olmuştur tabii ama hiçbiri teklif değildi."

Marian fincanını bıraktı ve hiç kıpırdamadan oturdu. Resnick gözlemeye ve bekleme devam etti.

"Bir yıl kadar önceydi, belki sen de tahmin edersin, öylesine yalnızlık hissediyordum ki, ağızdan çıkan soluğumun sesine bile artık inanmıyordum. Haftalarca eve kapanıyordum. Anavatanımda bir çocuk olduğumdan bu yana eski mektupları, günceleri okudum. Eski fotoğraftaki yüzlere sanki benmişim gibi tanıyacak kadar çok baktım. Son beş gün yemek de yemedim, sudan başka bir şey içmedim. Telefon çalmış olabilir ama ben işitmedim."

Kadın erkeğin eline doğru uzandı, Resnick onun parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı. Parmakları nasıl bu kadar soğuk olabilirdi?

"Bir sabah aynada gördüğüm bir yüz beni ürküttü. Onu daha önce de görmüştüm, etleri döküldükten sonraki yüzler. Yalnız gözleri canlı gibi duran yüzler. Bunları nerede gördüğümü biliyorsun."

Bir süre sonra elini çekti, sırtını dikleştirdi. "Biraz daha kahve ister misin?"

"Lütfen."

Kahveyi doldurduktan sonra sözüne devam etti. "Gönderdiğim ilanda yalan yoktu. Yaşımı söyledim, nasıl bir arkadaş istediğimi belirttim: Kültürlü bir centilmen. 'İnce zevki entelektüel uğraşları olan biri' diye yazdım." İçini çekti. "Aldığım bir iki yanıtı inanmazsın... ama belki de artık inanırsın. İçlerinde karşılık vermeye değer bir tane vardı: Üniversiteli bir profesör, Doria." Gülümseyerek başını pencereden giren ışığa doğru eğdi. "Bir Rönesans insanı. Gerçekten de öyledir."

"Onunla tanıştın demek?"

"Ama hemen değil. Şunu anlaman gerek, artık yaptığım şey konusunda kararsızdım. Mektupları ne kadar kibar, ne kadar bilgili olsa da bu adamla tanışmak istiyor muydum? Kendimi inmeye hazır hissediyordum ve ben buna alışkın değilim. O yüzden bir süre yalnızca yazıştık."

"O bununla tatmin oluyor muydu?"

"Hem de nasıl."

"Ama sonunda onunla buluştun?"

"Akıllı bir insandı, artık nelere ilgi duyduğumu öğrenmişti Burada kentte konser verecek Polonya Milli Senfoni Orkestrası'na iki biletim var diye yazdı. Chopin tabii. Eisner. Lutoslawski. Tanıdığım herkes oradaydı. Sahneye çiçekler atılıyor. Seyirciler ayakta alkışlıyorlar. Müthiş bir şeydi. Üç kere bis çaldılar. Doria bana küçük bir çiçek getirmişti. Arkadaşlarıma gülümsedi, ellerini sıktı, biraz arkamda ve kenarda durdu. Aradan sonra yerimize dönerken bir an için kolumu tuttu. Konserden sonra yemeğe gittik. Bir iki kadeh şarap." Hatırlayarak güldü. "Votka!"

"Başarılı oldun demek?"

"Eh."

"İnce zevkli bir adam bulmuşsun."

"Orası öyle."

Marian kalkıp piyanoya doğru yürüdü.

"Onu bir daha gördün mü?"

"Ertesi gün ve ondan sonraki gün telefon hiç durmadan çaldı. O kadar yalnız olduğum dönemde beni unutan bütün dostlarım. Ne esaslı bir erkek, ne zarif bir insan, kim o, onu nerede buldun, seni talihli kadın!" Marian kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ama işin içinde bir bityeniği vardı: Bütün o telefonlar içinde ondan bir ses yoktu. Ne de bir mektup. Evet sabah bir kart gelmişti. Bana iyi bir arkadaş olduğum teşekkür ediyor, belki uygun bir gece yine bir konsere gidebileceğimizi ima ediyordu." Kadın durakladı. "Ama anlaşılan bir daha uygun bir gece olmadı."

Resnick bir süre sonra, "Onunla bir daha ilişkin olmadı mı?"

Marian başını salladı.

"Ve tabii bir ilişki kurmak için de bir girişimde bulunmadın."

"Elbette ki, hayır."

"Bunu yapmazsın da?"

"Hayır."

"Ama o telefon etseydi, yine görüşecek miydin?"

"Sanırım. Ne de olsa, dediğin gibi, aradığım erkek değil miydi?"

"Gerçekten öyle mi?" Resnick koltuğunda öne eğildi.

"Ne demek istiyorsun?"

"O zarafet, o bilgi... bunları gerçek sandın, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla."

"Samimi mi?"

"Kesinlikle."

"Ama sana ne yazdı ne de telefon etti. Bu samimiyeti hakkında bir kuşku uyandırmaz mı?"

"Charles, bu adam bana dürüst davrandı. Ben öyle düşünüyorum yani. Kadınlarla böyle tanıştığını benden gizlemedi. Hem de pek çok kadınla. Biriyle ilk kez tanışmanın, onu bu biçimde tanımanın heyecanından hoşlandığını söyledi. Daha kalıcı bir şey aramıyordu."

Resnick ayağa kalktı. "Anlattıkların için teşekkür ederim, Marian. Kahve için de."

"Bu korkunç cinayetleri onun işlediğini mi düşünüyorsun?"

"Sanmam."

Resnick paltosunu kadının elinden aldı, atkısını boynuna sardı. "Onu çekici buldun mu?"

Kadının yüzünden bir şey geçer gibi oldu.

"Charles, şundan emin ol, gerçekten çekici bir erkekti. Kadınlar açısından yani."

"Yakışıklı mı?"

"İnsanı dinliyor, sana önemli bir kişi olduğunu hissettiriyor."

Resnick duraksadı, kadına aralarında cinsel bir ilişki olup olmadığını sormak isterdi. Ama o sanki bir mürebbiye gibi durmuş eldivenlerini giymesine bakıyordu. Bunu soramazdı.

Resnick dışarı çıktığında kadın, "Charles, gecenin sonunda elimi öptü. Bir an, hissedebildiğim kadar kısa bir an. Hepsi buydu."

Resnick başını sallarken yüzünün kızarıp kızarmadığını merak etti.

"Hoşça kal, Marian."

"Bir daha yalnızca kahve için gel" diye arkasından seslendi kadın.

Resnick bahçe kapısında elini salladı, kadını bayrağın yanı başında öylece bırakarak yürüyüp gözden kayboldu.

26

Rachel çayından iri bir yudum aldı, tereyağını sürmek için bıçağı dokundurduğunda ekmek diliminin dağılması üzerine küfür salladı. Arkasındaki rafta Radyo Dört hava tahminden haber özetlerine geçmişti. Banyodaki Radyo Üç'te Sabah Konseri sona ermek üzereydi. Dosyalar, günlüğü, postalanacak mektuplar. Ekmek kırıntılarını masanın üzerinden avcuna doldurup plastik çöp kutusuna attı.

"Neden biraz beklemiyorsun? Seni arabayla bıraktırdım"

"Teşekkür ederim, Carole ama imkânsız. Sheppard'ın çocuklarına sabah erkenden bakacağıma söz vermiştim."

"Bir sorun yok ya?"

"Sanmıyorum. Ama benim yüzümü görürse anneanneleri evdeki yardımcı kadın yerine öfkesini benden çıkarır."

"Gece gelecek misin?"

"Bilemem. Ama sonra büroda görüşürüz."

"Benim bütün öğleden sonrayı alacak bir toplantım var."

"Carole, seni özlersem telefon ederim."

"Yalnızca ne kadar makarna yapmam gerektiğini bilmek istemiştim."

"Hoşçakal!"

Rachel kapıyı çarparak kapattı. Arabası otuz metre ilerdeydi ve tam kapısını açıp girerken Chris Phillips arabasından indi.

Rachel çantasını arabanın üstüne koyup öfkeyle adama döndü.

"Seni başka ne zaman görebilme fırsatım var ki?" dedi Chris.

"Zaten bu işin amacı buydu."

"O kadar zamandır birlikte yaşıyorduk. Bir hafta önce uzaklaşıp birlikte bir yer almayı konuşurken şimdi..."

"Onları söyleyen sendin."

"... ve ertesi hafta..."

"Onları söyleyen sendin dedim."

"Pekâlâ, ben bir yere varmaktan söz ediyordum ve sonra konuşmaz olduk."

"Geçen gece davetsiz geldiğinde konuştuk, unuttun mu? Yalnızca konuşmadık hem de köpeği gezdirdik."

"Bunu nasıl söy?.. O köpeği severdin."

"Hâlâ da seviyorum."

"Beni sevdiğini söyledin."

"Ne istiyorsun, Chris? Geç kaldım zaten."

"Tanrım!"

Rachel otomobilin kapısını açtı, çantasını yandaki koltuğun üstüne fırlattı.

"Seni bir süredir görmediğime göre, bir yemeğe çıkarız diye düşünmüştüm."

"Bizim yemeğe çıkma âdetimiz yoktur."

"Sanki bizim yaptığımız hiçbir şey yoktu."

Rachel başını salladı. "Doğru."

Chris arabanın kapısına yaklaştı. "Rachel, bunun geçici bir şey olduğunu, düşünüp kafanı bir düzene sokmak istediğini söylemiştin."

"Kafamı seninle birlikte düzene sokmak isteseydim bunu birlikteyken de yapabilirdim, Chris."

"Gel de benimle konuş, Tanrı aşkına."

"Seninle konuşamam."

"Saçma."

"Öyle mi?"

"Saçmanın sunturlusu!"

Rachel parmaklarıyla kapı kolunu sıkarak erkeğe baktı.

"Benimle konuşabileceğini biliyorsun. Sen herkesle konuşabilirsin. Bu konuda hiçbir sorunun yoktur."

"Pekâlâ, öyleyse. Seninle konuşmak istemiyorum."

"Harika!"

"Seninle konuşmak istemiyorum ve nedeni de bu işte. Duymak istediklerine uymayan bir şey söylemeye kalkıştığım da hoşlanmazsın."

"Sen hoşlanır mısın? Herhangi biri hoşlanır mı?"

"Aynı fikirde olmamakla birinin söylediğini dinlemeyi reddetmek arasında fark vardır."

"Seni dinliyorum işte."

"Dinliyorsun ama kabul etmiyorsun. Kabul etmiyorsun ve bildiğini okuyorsun, işini nasıl yapıyorsun hiç anlamıyorum doğrusu."

"İşim gayet iyi. Aradaki fark orada olduğum ve olmadığım zamanları, birinin ne zaman başlayıp ötekinin ne zaman bittiğini biliyor olmamdır."

"Yani ben bilmiyorum muyum?"

"Yani sana başka türlü tepki gösteriyorsam bunun nedeni duygularımın işe karışıyor olmasıdır."

"Ve duyguların işinde, müşterilerinin karşısında devreye girmiyor demek?"

"Hayır! Böyle değil elbette!"

Rachel saatine baktı. Kapıyı açtı, içeri girdi, arkasından sıkıca kapattı. Anahtarı çevirdi, jikleyle çektirdi, motoru vitesine geçirdi.

Chris cama doğru eğildi. "Fikrini değiştirmeyecek misin?"

Rachel kaldırımdan ayrılmakta olduğunu işaret etti.

"Bir lokma bir şey yemeye..."

Chris yolun ortasında durup arabanın trafikte uzaklaşmasını seyretti.

"Debbie nasıl?" diye sordu Lynn Kellogg.

Naylor biraz telaşla, "iyi" dedi.

"Doktora gitti mi?"

"Bir şeyi yok ki. Bu sabah midesi bulanmadı bile. Yani hasta değildi. Yalnızca..."

Resnick çavdarlı dilim üzerine bir parça jambon ve hardal, çeyrek patates, soğan ve amerikan salatası koymuştu. Ama çatalı yoktu. Kendi başına yiyor olsa parmaklarını kullanmakta hiç duraksamazdı, ama astları önünde örnek olmak zorundaydı. Salatayı sonraya saklayacaktı.

Sandviçi ısırırken öteki elinin baş ve işaret parmaklarıyla bir zarfı kaldırıp salladı, zarfın içinden bir fotoğrafın üç kopyası masaya düştü.

"William James Doria, bu mahallenin akademisyeni."

Lynn Kellogg'un zaten kırmızı olan yanakları biraz daha kızardı. Demek adamı ciddiye almıştı.

Resnick, "Bunun önemli mi önemsiz mi olacağını bilmiyorum" diyordu. "Ama Emniyet Amiri'yle konuştum, biraz araştırma fena olmaz dedi. Üç gün sonra bir şey bulamazsak peşini bırakıp öteki araştırmacılara katılacağız. Tamam mı?"

Her iki detektif başlarını salladılar.

"Şu anda bir sorusu olan var mı?"

"Onu nasıl bulduk, efendim?" diye sordu Naylor.

"Lynn normal bir görüşme yaptı. Gazete ilanlarına mektup yazanlardan biriydi. Lynn adamda bir gariplik o düşünüyor."

"O kadar mı?" diye Naylor şaşırarak sordu.

Lynn, "Göründüğü kişi değildi" dedi.

"Neydi o halde?"

"İnsana ürküntü veren bir tipti."

Resnick, "Detektiflerin sezgilerine boş verecek kadar bol zanlı yok elimizde" dedi. Naylor'un daha fazla heyecan eksikliği göstermesini istemiyordu. "Özellikle geçmişte pek çok kere haklı çıktığını düşünürsek."

Teşekkür ederim diye düşündü Lynn Kellogg. Bunu söylediğin için binlerce teşekkür.

Resnick, belki de Naylor Divine'la fazla beraber oldu diye düşünüyordu. Ya da o yeni ipotek ve o kadar yaşam sigortası bunalıttı adamı.

"Bu herif üniversitede mi yoksa politeknikte mi, efendim?"

"Üniversite. Dil ve Eleştiri Kuramı."

"O neymiş, efendim?"

"Doğrusu ben de bilmiyorum ama bildiğim bir şey var: Siz ortalığı araştırırken Patel bunu öğrenecektir."

Patel aklına gelince Resnick yediği çavdarlı ekmeğin Bradford'dan kamyonla gönderilen malzemeden olup

olmadığını merak etti.

"Nasıl bir yaklaşımda bulunmamızı istiyorsunuz, efendim?" diye Lynn sordu. Bir yanıyla Doria'yı bir daha sorguya çekmek, o ilk izlenimlerinin doğrulanıp doğrulanmayacağını öğrenmek istiyordu ama bir yanıyla da adamlarla o odada başbaşa yirmi dakika geçirmek istediği en son şeydi.

Resnick, "Kevin" dedi. "Lynn, Doria'dan bu ilanlar aracılığıyla tanıştığını iddia ettiği bütün kadınların listesini aldı. İki yıl geriye gidiyor ve on altı ad var."

"Buna zaman bulduğuna şaşırırım" dedi Naylor.

"Öyle mi? Yaptığı o işle haftada on altı kadını idare eder bence."

Resnick cinsiyet ayrımcı bir şey söylemiş olacağından kaygılanarak Lynn'e baktı ama kadının yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Divine'in çıplak kadını takvimini yırtanın o olup olmadığını merak etti. Bugünlerde bunu ona sormak zorundaydı.

"Her neyse" dedi Resnick. "Kevin, gidip onlarla konuşmanı istiyorum. Ama çok nazik. Adamı hatırlıyorlar mı? Birlikte nereye gitmişlerdi, nasıl bir izlenim edinmişlerdi. Ve bir kereden fazla mı görüşmüşlerdi."

"Tamam efendim." Naylor not alıyordu.

"İki yıl uzun bir süredir" diye devam etti Resnick. "Şimdilik kimbilir hangi ilişkinin içindedirler ve o günleri hatırlamak istemeyebilirler. Sen artık yumuşak davranıp onları idare edersin."

Naylor gözlerini kırıştırdı. "Şey, efendim... aradığım tam olarak nedir?"

Kadınları eşarplarıyla boğmaya mı çalıştı yoksa arka bahçelerinde kafalarını mı parçaladı diye kendi kendine söylendi Resnick.

"Bir" dedi. "İçlerinden biri Doria'nın yanında Lynn'inkilere benzeyen bir duygu hissettiler mi? Yani bir gariplik falan. Ve seks açısından olanları, eğer olmuşsa tabii, öğrenmek de yararlı olabilir."

Resnick uzanıp listedeki adlardan birini gösterdi.

"Marian Witczak. Onu tanırım. Bu sabah görüştüm. Bir rapor yazıp diğerlerinin yanına bırakırım, ancak kadın adamı hiç de garip bulmamış. Fred Astaire kadar zarif diyor."

"Ben onu da garip bulurdum" dedi Lynn.

"Fred Astair'i mi?" diye Naylor'la Resnick hemen hemen aynı anda sordular.

"Evet, öyle yapış yapış bir şey işte."

"Onu bir de Ginger Rogers'e sor" dedi Resnick

Lynn oturduğu yerde öne eğildi. "Birlikte o kadar dans ettiler ama perde dışında bir kere bile öpüşmediler. Kadının ondan hoşlandığını sanmıyorum."

Resnick sandviçini bitirdi. "Lynn, sen kampüste kafeterya ve bara git. Öğrencilerle konuş, onun dersine katılan, kendisi için araştırma falan yapan birini bulmaya çalış. Yani onunla yalnız kalabilecek durumda olan birini."

Lynn başını salladı. "Doria ile bir daha konuşmamı istemiyor musunuz, efendim?"

"Hayır. Şimdilik istemiyorum."

Resnick birbirlerinin kurşun ve karbon monoksidini koklayarak otomobillerinde tek başlarına oturan insanlar arasında evinin yolunu yarılarken birden eksik bıraktığı şey aklına geldi. Sormadığı şey. Kendi budalalığına kızarak hemen sinyali ve uzak farlarını yakıp kornasına basarak trafiğin arasından çıktı. Karşı yönden gelenler bağırıp yumruklarını salladılar ama yine de kenara çekildiler. Resnick ara sokakları dalarak o sabah ziyaret ettiği mahalleye girdi.

"Charles!" Marian Witczak zincirini çıkarmadığı kapının aralığından baktı. "Bir aksilik mi var?" Zinciri çekmek için kapıyı kapattı. "Buyur."

Kadın yeşil elbisesi üzerine geçirdiği önlüğe ellerini silerek heyecanla adama baktı. O yumuşak deri ayakkabılar yerine şimdi ayaklarında kalın renkli çoraplar vardı.

"Bir şey unuttuğum..."

"Doria hakkında mı?" Ama sana her şeyi..."

"Hayır, mektupları. Sana yazdığı mektuplar."

"Ee?"

"Onları saklamış olabilir misin?"

Marian elini erkeğin koluna dayadı. "Tabii, sana...ipucu verirlerdi. Siz polislerin aradığı hep budur. Bir tel sarı saç, bir ceketten kopmuş bir düğme, bir ayak izi... gördün mü ne kadar çok polisiye roman okumuşum."

"Mektupları okuduktan sonra..." Resnick ellerini iki yana açtı.

Marian hatırlamış bir tavırla gülümsedi. "Onları sakladım Charles."

"Sakladın mı?"

"Yirmi yılda aldığım ilk aşk mektupları. Hemen hemen yirmi yıl sonra. Ve onlara aşk mektupları diyerek kendimi aldatıyor değilim sanırım. Eski modaya uygun olarak yaptığı bana aşkını ilan etmekte, güven verici ve akıllı sözcükleriyle eğer razı geldiğim takdirde paylaşacağımız oyunlar, sergiler, deneyimler, okuduğu kitaplar... Bu sabahki ziyaretinden sonra o kusursuz akşamdan sonra beni neden bir daha görmek istemediğini anladım." Kadın Resnick'e değil de kapının yanındaki duvarda bir noktaya bakarak elini yüzünden indirdi.

"Buna gerek kalmadığını hissettiğini sanıyorum. Bu bir zekâ oyunuydu ve o da oyunu kazanmıştı. Benim onunla konsere gitmekten memnun olacağımı bildiren mektubumu aldığı anda zaferi elde etmişti. Tabii, ayrılırken beni bir daha görmek istediğinde hemen evet diyeceğimi bilmek için geceyi gösterişle sürdürmek zorundaydı." Kadının yüzünden hafif bir pişmanlık gülümsemesi geçti. "Doria için bu kadarı yeterliydi."

"Ama senin için değil, öyle mi?" diye Resnick yumuşak sesle sordu.

Gülümseme kadının yüzüne yayıldı, değişti, soldu. "Evet. Hayır. Öğrendiğim her şey bana, buna yanıtımın evet olması gerektiğini, benim için de yeterli olduğunu söylüyor."

"Ama?"

"Eğer zili çalan onun parmağı olsaydı, kapıyı açtığımda onun yüzünü görseydim..." Kadın hafifçe omuzlarını silkti.

"Mektuplar için üzgünüm. Üç ay kadar önce sorsaydın çekmeceyi açıp hepsini gösterirdim.

"Aldırma. O kadar önemli değil."

"Ne budalaca değil mi, Charles? Mart rüzgârları kalbimi dans ettiriyor." Marian daha belirgin aksanıyla şarkının melodisini mırıldandı. Telefon çalıyor ama kim açacak ki?

Kadın Resnick'e çok yakındı, elleri erkeğin ellerinin içindeydi, gözleri parlıyordu ama eğer bekleyen gözyaşları varsa onları bırakmayacak kadar da gururluydu.

"O aptal şarkıyı bir İngiliz'in yazmış olduğunu biliyor muydun, Charles?"

"Jack Strachey" dedi Resnick.

"Hayattan ne anlıyormuş ki?"

27

"Entellektüel hayat nasıl gidiyor, Charlie?"

"Sakin, efendim."

"Sen üniversiteye gitmiş miydin, Charlie?" Skelton dikkatle yazmakta olduğu notlardan başını kaldırdı.

"Hayır, efendim. Her nasılsa bir türlü sıra gelmedi işte."

"O günlerde kampüsler çok hareketliydi, Charlie. Hele yenilikçilerden biriysen. Zamanını okuyup çalışmak yerine yürüyüşlerde geçirirdin."

İddiaya girerim ki siz birincilik ödülü almıştınız efendim, istedi Resnick ama söylemedi.

"Aslına bakarsan sicilimi derinliğine araştıran biri Özel Şube kayıtlarında adıma bir iki kere rastlar: Ülkenin Güvenliği İçin Tehlikeli başlığı altında. Bir de şu halime bak."

Resnick denileni yaptı.

Skelton dolmakaleminin kapağını kapatıp bir kenara bıraktı. "Andy Hunt, demiryolunda çalışan adam konusunda çok telaşlı. İki kadın adamın gece sonunda hakkı olduğuna inandığı şeyi alamadığı zaman kuvvete başvurduğunu söylediler. Birine bir iki tokat atmış, fazla ciddi bir şey değilmiş ama kadın Sainsbury'de kasa başında bir hafta morarmış gözle oturmuş. İkincisine ise bıçak çekip boğazına dayamış ve kadını kendisine mastürbasyon yapmaya zorlamış."

"Bunu o zaman ihbar etmemişler mi?"

Skelton başını salladı. "İkisi de etmemiş."

"Bu ikincisinin şimdi bir şikâyetinde bulunma şansı var mı?"

"Sanmam. Kocasının anlayacağından pek emin görünmüyordu."

"Eğer iş mahkemeye giderse istese de istemese de ortaya çıkacaktır."

"O riski almaya razı. Ayrıca..."

"Sizce o değil mi?"

"Adam araştırmaya hemen razı geldi. Avukatının itirazına aldırmadı bile. Adli tiptan henüz bir şey gelmedi ama And her ne kadar aksini umuyorsa bence temiz çıkacaktır."

"Birin o adama kur yapma tekniklerinden söz etmesi gerek."

"Merak etme, gayri resmi olarak biri bunu yapacak" dedi Skelton. "Rich'e bir vaaz verdirtmeyi düşündüm. Ne de olsa ağır bir suç işleme potansiyeli olan biri."

"Hiç olmazsa aynı dili konuşuyor olacaklar."

Skelton dolmakalemi açtı, bir şey yazmayı düşündü, vazgeçti.

"Ben Bernard Grafton'un bulunduğu gençten bir şey çıkacağını umuyorum."

"Psikiyatrik vaka."

"Tam üstüne bastın. Hemşireler yurdunun önünde kendini teşhir ettikten sonra altı ay hastanede yatmış."

"Boşuna vakit kaybetmiş olmalı" dedi Resnick. "Orada bu işlerden bıkmış olmalılar."

"Gencin niyeti konusunda bazı kuşkular varmış. Kendisi nöbetten dönen hemşirelerden birine saldırmış olabileceğini düşünüyordu. Ama bu yalnızca kafasının içinde olduğundan herhangi bir kovuşturma olmamış. Ama şartlı tahliye memuru esaslı bir rapor yazınca adamı tedaviye almışlar. Anlaşıldığı kadarıyla..." Skelton masasının üstündeki kâğıtları karıştırarak aradığını buldu, "...hastanede yatarken cinsel güdülerini frenleyecek bir ilaç istemiş ve Androcur tedavisi uygulanmış, düzelmiş, delikanlı salıverilmiş ama ilaç da kesilmiş."

"Sonra işler kötüye gitmiş" dedi Resnick.

"Öyle. Neyse ki o zamana kadar da teşhircilikten vazgeçip daha meşru eğlencelere yönelmiş."

"Tahmin edebiliyorum."

"Üç ayda 'ki düzine kadına mektup yazdı ve beşi kendisiyle buluşmaya razı oldu. Bunlardan birinden vazgeçti ama nedenini söylemedi. İlk bakışta her ne gördüyse arkasına bakmadan kaçtı. Diğer dördü sorgulanıyor ama hiçbiri karşlarına garip biri çıktığı konusunda kuşkulu değil. İfadeleri yarın bu saatte tamamlanmış olur."

İlginç görünüyor" dedi Resnick.

Skelton ayağa kalktı, kaleminin ucuyla hafifçe masaya vurdu. "Daha ilginç bulacağın bir şey var, Charlie."

"Neymiş o, efendim?"

"Beşinci kadın, hani o kaçtığı kadın, dediğine göre Shirley Peters'miş."

Melodinin 'Moonlight Serenade' olduğu kesindi. Fermuarını çekti, sifon boşanırken musluğu açtı ve Graham Millington hâlâ ısıklık çalarak tuvaletten çıktı.

Ellerini kurulayan Resnick, "Sendin demek?" dedi.

"Anlamadım efendim."

"Glenn Miller'le doldurmuşsun her yeri."

"Evet, efendim." Millington aynadaki bıyığına baktı. Ne kadar dikkat etse de sol tarafı neden sağdan daha kalın görünüyordu ki? "Otomobilde çaldığım kaseti var da."

"Bıkmıyor musun?"

"Hayır, efendim. Yani bilmiyorum işte." Millington omuzlarını silkerek Resnick'in havluyla işini bitirmesini bekledi. "Hiç düşünmedim de ondan belki."

"Belki de düşünmen gerekir."

"Efendim?"

"Düşün. Bizler için düşün."

"Başüstüne, efendim." Bunun nesi var? diye düşündü Millington. Glenn Miller'in ne ilgisi var şimdi?

"Güreşçiden yeni bir haber var mı?" diye sordu Resnick kendi bölümlerine yürürken.

"Henüz yok, efendim."

"Sana ne yapacağını söyleyeyim."

Millington kapının dışında durup bekledi.

"Grafton bütün umudunu Shirley Peters'le randevusundan kaçan eski bir psikiyatri hastasına bağlamış. Adamla bir görüşüp nedenini anlamaya çalış."

Millington omuzlarını silktilti. "Kadın tipine uygun çıkmadı herhalde."

"Ya da bir merhaba bile demeden kaçtığını söylediğinde yalan söylüyor."

"Bakarım, efendim." Millington kapıyı açtı.

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Resnick çavuşun ardından içeri gireceği yerde dönüp sokağa çıkmak üzere merdivene yöneldi.

Gelen broşürleri falan attıktan sonra geriye fazla bir şey kalmamıştı. Resnick kedilerinin miyavlamalarını duymazdan gelerek biraz kahve çekip filtreye doldurdu. Kafasını temizlemek için biraz Basie dinlemekten iyisi olamazdı. Dışarda yağmur çiseliyordu.

"Dizzy! O kadar hızlı yersen bütün gece hazımsızlık çeksin!"

Yakalayıp Parkhurst Cezaevi'ne gönderdiği bir mahkumdan gelen mektupta adam yeniden kazanılmış kâğıdın iki yanına Buda aracılığıyla huzuru bulduğunu yazıyordu. Sarı bir zarfta Polonya Derneği'ne aidatını henüz ödememiş olduğu ikinci kez hatırlatılmaktaydı. Resnick sırtındaki sertliği geçirmek için dirseklerini kaldırıp omuzlarını gevşetti. Şekersiz kahvesine biraz da viski ekledikten sonra kalan tek mektubu alıp en sevdiği koltuğuna yöneldi. Damga yerel, zarfın üstündeki yazılar postacıyı gözlüğünü takmaya zorlayacak kadar küçüktü. Resnick araya kaşığı sokarak zarfı üstünden açtı.

Sevgili Charles,

İlişikteki kartı unutmamın, bir bellek oyunu mu, yoksa kendi duygusallığımdan kaçınabilmek için bilinçli bir hareket mi olduğunu bilemiyorum. Her ne olursa olsun, kartla işin bitince yırtıp atmanı rica ederim.

Sevgilerimle,

Marian Witzak

Resnick kartı, yazılı kâğıda tutturulduğu kıştırıcının arasından çekti. Krem rengi, saten zeminli, pahalı bir karttı. Pepper koltuğun yanında geçirdi, sonra sıçrayıp Resnick'in uçağına yerleşti.

Sevgili Marian,

Gecenin benimki kadar hoş geçmiş olduğunu umarım. Bugüne kadar senin kadar çekici ve uyumlu bir kadınla konsere gitmiş değilim.

Her ikimiz de geleceğin bize ortak zevk alabileceğimiz uygun bir zamanı getirmesini bekleyelim.

Dostluk ve hayranlıklarım,
William Doria

Kartın altına bir santim kala yatay bir çizginin ortasında kabartma şarap rengi harflerle W. J. Doria yazıyordu. Yukardaki mesajda mat siyah mürekkep kullanıldığından her bir sözcük yazılmış değil de çizilmiş gibiydi. O ve A'ların yuvarlaklarında aşırıya kaçılmamıştı, yalnızca büyük harflerde bir gösteriş, bir kendini kapıp koyuverme vardı.

Resnick karta uzun uzun baktıktan sonra kahve almak için yana dönünce Pepper'in rahatı kaçtı ve mırıltıyla kucağından atladı.

Resnick fincanı tam dudağına götürdüğü anda tel çalınca, ılık kahvenin bir kısmı gömleğine dökülüyordu.

"Neredeyse kapatacaktım."

"Özür dilerim. Üzerime kahve dökmekle meşguldüm."

"Kravatına dökmeyi unutmamışsındır umarım."

"Mümkün mü?" Resnick serbest eliyle üstünü silmeye devam etti.

"Seni gördüğümde tanımak isterim."

"Beni boşladığını sanmıştım."

"Öyleydi."

Resnick ağırlığını bir ayağından ötekine aktardı. Ahizeyi sağ elinden sol eline geçirdi. Kadın ciddi miydi?

"Sana telefon etmeye çalıştım" dedi Rachel. "Ya başka yerdesin ve ne zaman döneceğini bilen yok ya da zaten nerde olduğunu bilmiyorlar." Durakladı. "Charlie, yoksa sana beni atlatma talimatı mı verildi?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmem. Belki de bana telefon edeceğinden emindim ve sen de etmedin."

Resnick sustu.

"Beni evde aramadın, değil mi?"

"Aramamamı söylemiştin."

"Biliyorum."

"Peki ama şimdi..."

"Bence artık yemeğe çıkma zamanımız geldi, Charlie

Resnick gülümsedi. "Öyle düşünüyorsun demek."

"Ya sen."

"Bir olasılıktır."

"Saat yediyi yirmi geçiyor."

Resnick odaya baktı. "Saatin bir anlamı var mı?"

"Eğer sekiz buçukta benimle buluşacaksan evet."

"Bu gece mi?"

"Yemek yedin mi yoksa?"

"Hayır ama..."

"Güzel. Lokantayı ben seçeceğim."

"Neden?"

"Parayı ben ödeyeceğim de ondan."

"Olamaz. Eğer..."

"Charlie, dinle. Bu bir kutlama. Ben ismarlıyorum. Tamam mı?"

Resnick kadını mahkemede ilk gördüğü günde olduğu gibi gözlerinin önüne getirmişti. Yalnızca bir ses nasıl da o kara saçların boynuna ve yüzüne düşüşünü, kahverengi deri üzerindeki küçücük maviliği böyle canlı bir biçimde yaratabiliyordu?

"Ne kutluyoruz?" diye sordu.

"Hele görüşene kadar bekle."

"Tamam. Seni almamı mı istersin, yoksa bir yerde mi buluşalım?"

"Buluşalım."

"Nerede?"

"Aslanların arasında elbette."

"Bunun için biraz yaşlı değil miyiz?"

"Sen kendi adına konuş, Charlie!"

O da öyle konuşmuştu zaten. "Saat sekiz buçukta öyleyse" dedi.

"Ben modaaya uygun olduğu kadar geç kalmaya çalışacağım."

"Modaya fazla uyma, dışarda yağmur yağıyor."

"Charlie, sana söz veriyorum, yağmuru farketmeyeceğiz bile."

Resnick kadın kendisini orada öyle dururken görse- Colin Rich bir kere olsun haklıydı işte- mutlu bir gerzek gibi, ne derdi acaba?

"Charlie..."

"Efendim?"
"Üzerinde her ne varsa..."
"Evet?"
"Değiştir onu."

28

Resnick'le arkadaşı Ben Riley'in, olayların fazla hızlanmaya başlamasından önce, Cumartesi geceleri Eski Pazar Meydanı'nın kuzeyinde içki içtikleri Siyah Oğlan Oteli vardı. Burası şimdi Littlewood'un dükkânı olarak maskelenmiş çirkin bir tuğla duvardı. Güney yönünde ise Koşan At Oteli'nin cephesi 1483'ten kısılmıştı. ama arkasındaki moloz yığını çok daha yeniydi. Karısının ailesi Haywards Heath'ten geldikleri birkaç sefer orada kalmışlar, servis ve trafik gürültüsünden şikâyet edip durmuşlardı.

Taş aslanlar arasındaki merdiven basamaklarında deri ceketli gençler, Top Shop ya da Selfridge's'den mantolu kızlar saatlerine bakmamaya çalışarak otururlar ve birkaç kısa kollu Gömleklili delikanlı da "kabadayı" görünmeye çalışırlardı.

Yarısı beni görev başında bir polis olarak görüyorlardı diye düşündü Resnick. Öteki yarısının ise çok daha kötü şeyler düşündüklerinden emindi. Rachel'i daha görmeden meydana girdiğini hissetti. Çeşmelerden birinin ardından geliyordu, ellerini devetüyü mantosunun ceplerine sokmuş, lambaların ıslak kaldırımından yansıyan ışıklarında yüzü parlıyordu. Resnick kadını karşılamak için öne çıktı.

"Gördün mü? Geç kalmadım işte."

"Pek sayılmaz."

Kadının yüzü soğuksa da Resnick'in yanağının sürttüğü ağzının kenarı sıcacıktı.

Rachel kolunu erkeğin koluna sokarak King Sokağı'na u yöneltti. "Yürü, bu yana gidiyoruz."

Resnick yağmurun yağmakta olduğunu hissetmiyordu bile.

Lokanta bir Çin süpermarketinin yanında, birinci kattaydı. L biçimli odanın iki yanında çoğu dolu olan masalar sıralanmıştı. Üstündekileri alan garson, Hong Kong ya da Pekin'den East Midlands aksanıyla, "İyi akşamlar, Bayan Chaplin" dedi. Pencere kenarında bir masa gösterince Resnick kadının genelde orada oturduğunu anladı: Chris Phillips'le ve herhalde başkalarıyla geldiği zamanlar. Onun yeri, onun alanı, onun kutlaması.

Kolalı ketenler içinde bir garson kadın Resnick'e bir şişe Çin birası, Rachel'e de bir votka tonik getirdi.

Resnick kadehini kaldırarak, "Şerefe!" dedi. "Her neyin şerefine içiyorsak yani."

"Bağımsızlığa" dedi Rachel.

Garson önlerine büyük boy, deri kaplı bir mönü bırakıp sessizce yanlarından ayrıldı.

"Ben seni başka türlü görmemişim ki" dedi Resnick. "Keşke herkes beni senin gözlerinle görebilseydi."

"Chris mi yani?"

Rachel bir yudum votka aldı. "Her şeyi açık açık konuştuk. Olanı ve olmayanı. Bir sürü yap ve yapma. Listenin başı: Sahip çıkma, bağımlı olma. Gecelerce bunu konuştuk, birbirimizi sınadık, istediğimizi sandığımız şeyleri sıraladık." Alay edercesine güldü. "Listeler yaptık."

Resnick, ya aşk diye sormak isterdi.

"Listeler Tesco'dan alışveriş etmek içindir" dedi.

"Yanına almayı unutmadığın takdirde."

"Chris'in unuttuğunu mu söylüyorsun yani?" Kadın başını salladı. "İkimiz de unuttuk."

Resnick evliliği boyunca karısının kendi on maddelik listesinin ne kadarını bir kenara bırakmış olduğunu düşünüyordu: Basit aşamalarla gerçek mutluluk nasıl bulunur ve yine de ülkenin bir bulaşık makinesine sahip yüzde altısının arasına nasıl girilir.

"On sekiz ay..."

O kadar uzun, ha? diye düşündü Resnick.

"...Ve sanki hiçbir şey konuşulmamış gibi. Biz de herkes gibiydik. Yemeğe kaçta geleceksin? Cumartesi gecesi partiye, yemeğe, düğüne davetliyiz."

"Normal sanki."

Rachel kadehinin üzerinden erkeğe baktı.

"Normal mi, Charlie? Sen öyle mi yaşıyorsun?"

"Benim yaşama biçimim tümüyle isteğime bağlı olmayabilir."

"Tamam ama seçim yine de senindir."

"Öyle midir?"

"Evet."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?"

Kadın yanıt vermedi. "Ben kendimi kendim olarak düşünmeyi bırakmıştım artık. Ben ben değildim, bir çiftin parkıydım." İçkisini bitirdi. "Bundan hoşlanmadım."

"Çift ya da tek... Seni kendini tehdit altında hissetmiş, kimliğini kaybetmek üzere hayal edemiyorum."

"Bu başlayana kadar ben de senin gibiydim."

Garson gözlerinin çevresinde teşvik edici bir gülümsemeyle başlarına dikilmişti.

Resnick kadının elini tutarak, "Rachel Chaplin, senin olduğun konusunda benim hiç kuşku yok" dedi. "Ben de ona güveniyorum ya." Rachel elini çekip mönüyü açtı. "Şimdi sana ne yiyeceğimizi..."

Balık ve fasulyeler tavanın içinde cazırdıyordu.

"Arkana yaslan, Charlie. Temiz gömleğini kirletmenin anlamı yok."

Zaten kuru ve buruşuk bir gömlek bulup, üzerine su serpiştirerek ütölemesi epey zamanını almıştı Resnick'in. Tırnağıyla diyagonal beyaz çizgili kırmızı kravatındaki bir sos lekesini kazıyordu. Acele boyadığı ayakkabıları ise Rachel'le buluşmaya giderken çamur içinde kalmıştı.

Rachel'in üzerinde boynu ve bilekleri dar, açık mavi bir bluz vardı. Başını her oynatışında kulağındaki damla küpeler ışığı yansıtıyordu.

Rachel, "Bana öyle bakma, Charlie" dedi. Ama bunda pek mutsuz görünmüyordu doğrusu. "Bu çok güç işte."

"Soluğunu boş yere harcama, Charlie. Sana hiç yakışmıyor."

"Ne?"

"Her ne söylemek üzereysen. Yağcılık."

"Ben yalnızca..."

"Charlie!" Kadın azarlarçasına elindeki yemek çubuğunu erkeğe doğru salladı.

"Ben..."

"Söyleme!"

Resnick gülümsedi, dikkatini pilavı çubuklarla ağzına taşımaya verdi. Tası elinde kaldırıp ağzını eğsen bile bu hiç de kolay olmuyordu. Brokkoli, tavuk ve biber parçaları kolaydı ama pilav...

"Orada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu Resnick.

"Carole'da mı? Bilmem. Taşınma vakti gelene ya da artık fazla olduğumu düşünene kadar."

"Sonra bir yer mi tutacaksın?"

"Evet. Başka ne yapabilirim ki?"

Resnick kendi kendine, gözlerini tabağından ayırma ve aklından geçeni söyleme dedi. Hatta düşünme bile, o zaman bile anlar yoksa.

Ama kadın zaten anlamıştı.

Erkekler! diye düşündü başını sallayarak. Neden bir türlü ders almazlar ki?

Rachel iki lokma arasında, "Karar canını sıktı, değil mi?" dedi.

Resnick cevap vermeden bir an düşündü. "Yalnızca olayı tekrar hatırlamama neden olduğu için."

"Şu halde henüz o konuda konuşmak istemiyorsun?"

"Öyle bir şey yok. Yalnızca... seninle... ne söylemek istediğimi bilmiyorum işte."

"Ya da düşünmek? Karar hakkında ne düşünüyorsun, Charlie?"

"Yeterli olmadığını. Asla yeterli olamayacağını."

"Charlie, ama bunun ne yararı?.."

"Biliyorum. İleri sürülecek bütün iddiaları biliyorum, reform değil, intikam. Bir adamı hapse tıkarırsan içerde ne kadar çok kalırsa çıktığında o kadar kötü olur."

"Sanki buna inanmıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Resnick şarap şişesini aldı, Rachel elini kadehinin üzerine koydu; Resnick de kendi kadehini doldurdu.

"Öyle kesin bir şey yok. İnsanın haysiyetini kaybetmesini, suç işleme alışkanlığını falan anlıyorum..."

"Ama senin için..."

"Benim işim daha çok suçluların hapse atılması. Olan bu, Rachel. Yasalar böyle. En azından kısmen. Şu anda biri olmadan ötekisi olamaz ve ben yaptığım işin büyük bir kısmına inanıyorsam, o zaman geri kalanını da kabul zorunda görünüyorum."

"Sharon Taylor'un babasının üç yıl ceza alması gibi mi?"

"Bunu kabul etmek pek çoğundan daha kolay olabilir."

"Ama onun için değil."

"İnsaf!" dedi Resnick. "Ona acımamı bekleme benden."

Başlar kendilerine doğru çevrilmeye, konuşmalar daha hafif sesle yapılmaya başlamıştı. "Her şey yolunda mı?" diye bir garson bir masaya doğru eğildi. Bir başkasına, "Bir emriniz var mı, hanımefendi?" diye sordu.

"Beklemiyorum."

"Şartlı tahliyeyle iki yılda çıkar."

"Hapse neden düştüğünü anladıklarında içerde ona neler yapacaklarını bilirsin."

"Evet."

"Sanki bunu hak etmiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle düşünmemek çok güç."

Rachel başını ağır ağır salladı. "Anlamıyorum, Charlie. Seni çok iyi tanımıyor olabilirim ama yine de senin öyle bir insan olduğuna sanmıyorum."

"Bu nasıl bir insan, Tanrı aşkına?"

"Charlie, şimdi de..."

"Tek bildiğim, eğer benim çocuğum olsaydı..."

"Ah, Charlie." Kadın Charlie'nin yumruğa dönüp elini elleri arasına aldı, bir an tutup yanağına değirdi.

"Kendine gereğinden fazla eziyet etme."

Resnick kalkıp masadan uzaklaştığında Rachel Chaplin ne yapıyorum böyle? diye düşündü. Kendi başıma bir hafta geçirdim yalnızca ve bu iyi yürekli adamı arayıp sahip olamayacağım şeyleri sergiliyorum. Neden? Arka arkaya birkaç gece tek başıma kaldım diye mi? Yorucu iş gününden sonra sakinleşmek için Carole'un o çok mantıklı sohbetinden başka bir şeye ihtiyacım olduğu için mi? Tehlikeli olacağını bildiğim şeyleri yapmaktan oldum olası hoşlandığım için mi?

Masaya dönmekte olduğunu duyunca başını çevirdi: Biraz gibi yürüyen geniş omuzlu, iri yarı bir adam. Bu Charlie Resnick'ten hoşlandığı için mi böyle davranıyordu? Yalnızca bunun için mi? Midesinin kasları kasılınca o akşam sona erer ermez onunla yatabileceğini ama yatmayacağını biliyordu.

Sonuncu midyeyi almak için çubuklarını uzatırken kollardaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Midyeyi erik sosunun kalanına bulayıp ağzına atarken, "Kime haksızlık ediyorsun?" diye kendi kendine sordu.

Her ikisi de otomobilleriyle gelmemişlerdi. Kent merkezine inmek için ilk içkilerini içtikleri birahanein karşısından bir taksiye bindiler. Resnick daha uzak olmasına rağmen önce kadını bırakmayı önerdi, Rachel de kabul etti.

Arka koltukta otururken kolunu kadının omuzlarına attı, Rachel de elini erkeğin bacağına dayadı. Yemekteki o kadar konuşmalarından sonra ikisi de sürücü Carole'un sokağına girene kadar ağızlarını açmamışlardı.

Rachel erkeğe döndü. "Charlie, bu akşam sana telefon ettiğimde evde olduğuna ve geldiğine çok sevindiğimi bilmeni isterim. Çok güzel bir gece geçirdim."

Resnick "ama"yı bekleyerek gerildi.

"Senden hoşlanıyorum, Charles Resnick, en azından hoşlandığımı sanıyorum. Seninle birlikte olmak hoşuma gidiyor ama hepsi o kadar."

"Daha başka ne var ki?"

Rachel bir kahkahayla başını geriye attı. "Yaman adamsın!"

Resnick uzanıp kadını boynundan öptü. Rachel erkeğe döndü, başını indirdi, dudak dudağına geldiler. Taksi durmak üzereyken Resnick'in dudakları aralandı, kadının dili diline dolandı.

"Gitme zamanı geldi, Charlie."

Resnick içini çekti. "Doğru."

Rachel kapıyı açarken öteki eliyle çantasına uzandı.

"Bu benden" dedi Resnick. "Sen yemeği ismarladın."

"Peki." Rachel arabadan indi.

"Bir dahaki sefer aksini yaparız" diye Resnick ardından seslendi.

Rachel elini kaldırdı. "Bir dahaki sefer sen bana telefon edersen."

"Tamam." Resnick kapıyı kapattı, sürücü bir U dönüşü yaptı. Resnick yan camdan baktıysa da, kadın dönmüş, kapisına doğru yürüyordu. Birkaç saniye sonra da gölgeler arasında kaybolmuştu.

Rachel çantasını salladı, ceplerini yokladı, anahtarı da nereye koymuştu? Evde ışık olmadığına göre Carole ya dışardaydı ya da yorgun gelip erken yatmıştı. Rachel hem ıslak ve soğuk havada durmak hem de zili çalıp Carole'u uyandırmak istemiyordu. Resnick'i götüren otomobilin sesi de uzaklarda kaybolup gitmişti.

"Hep aynı şey, değil mi?"

Karanlığı delip geçen sözcükler bir an için Rachel'in kalbini durduracak gibiydi. Çantası parmaklarının arasından kayıp yere düştü. İlk anda değil sesi tanımak, ne yönden geldiğini bile anlamamıştı.

"Senin kadar düzenli birinin, kapının anahtarını bulmak için yarım saat aranmasına hep şaşmışımdır."

Chris Phillips gölgelerin arasından çıkarken Rachel'in korkusu öfkeye dönüştü. Kendisini korkuttuğu için adamı incitmek istiyordu ama Chris kadının kolunu yakaladı.

Rachel erkeğin yağmurluğunun üst kısmının sırlıklam olduğunu, çıplak başında saçlarının kafatasına yapıştığını gördü

Rachel silkinerek kendini kurtardı. "Ne kadardır gözetliyordun beni?"

"Bana yalan söylediğinden beri."

"Ben yalan söylemedim."

"Öyle mi?" Chris başını çevirip Resnick'in taksisinin gözden kaybolduğu yere baktı. "Kimse yok demiştin."

"Yok."

"O neydi öyleyse? Hayalet mi?"

"O bir arkadaştı."

"Hiç kuşukum yok."

Rachel dönüp sokak kapısına yürüdü. Holde bir ışık yanmıştı. Carole seslerinden uyanmış olmalıydı. Rachel zile basacakken birden erkeğin eli uzandı, kapıya sertçe çarptı.

"Bana arkana dönme!"

"Bunun için çok geç artık, Chris!" Rachel yine erkeğe döndü. "Bunu yaptım bile."

"Çok kurnazsın, değil mi?"

"Ben kurnazlık yapmaya çalışmıyorum..."

"Bu sana gayet doğal geliyor, değil mi?"

"Chris..."

"Yalan söylemek gibi!"

"Yalan söylemedim ben. Neden söyleyeyim ki? Bunun anlamı olur ki?"

"Ve orospuluk!"

Carole kapının camı arkasındaydı. "Kapıyı aç!" diye seslendi Rachel. Daha sözünü bitirmeden kapı açılmıştı Carole sakin bir sesle, "Merhaba, Chris" dedi.

Chris ona aldırmadan Rachel'in müvekkillerinde çok kere gördüğü o nefret ve umutsuzluk karışımıyla Rachel'e bakmaya devam etti. Onu izleyecekmiş gibi davrandıysa da, Carole becerikli bir hareketle Rachel'i içeri çekip kapıya yaslandı. Phillips sıkışıp kalmıştı.

"Carole, bırak gireyim."

"Hayır, Chris."

"Rachel'le konuşmamız gerek."

"Hayır" diye seslendi Rachel.

"Duydun onu, Chris" dedi Carole.

Chris kapıya yüklenip Carole'u biraz itelediyse de geçebileceği kadar bir gedik açamamıştı.

"Bunu yapmamalısın, Chris" dedi Carole. "Evine git."

"O yalancı orospu buraya gelmeden hiçbir yere gitmem

Rachel, Carole'un omzu üzerinden, "Sana söyleyecek şeyim kalmadı" dedi.

"Kalmış olsaydı bile bu akşam artık bun anlamsızlığını anlardım. Git buradan."

"Git, Chris."

"Ya gitmezsem?"

"Bundan daha fazla aptallık etme" dedi Rachel.

"Neden polis çağırılmıyorsunuz? O faşist dostun atına atlayıp gelir ve o çok iyi bilinen polis zalimliğini gösterir. Bugünlerde bundan zevk alıyorsun, değil mi? Mavi minibüsün arkasında coplar ve kelepçeler."

Rachel kapıyı Carole'un elinden kurtarıp olanca gücü ve öfkesiyle itti. Chris Phillips tam zamanında kendini geri atmasaydı en azından bir iki parmağı kopardı. Çarpmanın şiddetiyle kapı camlarından biri çatladı, kapı birkaç saniye süreyle çerçevesi içinde sallandı.

Carole sürgüyü itti, zinciri yerine yerleştirdi, anahtarı çevirdi.

"Bırak ne isterse yapsın" dedi.

Evin arkasındaki mutfığa gittiler, Carole çay, Rachel cin içti. Nedenini anlamadıkları her sesi evin çevresinde dolaşan Chris sanıyorlarsa da, ikisi de bundan söz etmiyordu. Rachel arkadaşına Çin lokantasında yedikleri yemeği en küçük ayrıntısına kadar anlattı. Anlatırken birkaç kere kalkıp Resnick'e telefon etmeyi düşündüyse de, her seferinde kendini tuttu.

Saat gece yarısını geçince Carole yukarı çıktı, ışıkları yakmadan dışarı baktı. Chris Phillips yolun ortasında çömelmiş bir saat önceki yerinde duruyordu. Carole aşağı dönüp Rachel'e bir içki daha verdi.

Saat birde tekrar gidip baktığında yol da sokak da boştu.

29

Bilgisayar çıktılarını okumaktan daha kötü bir şey varsa, o da mikrofiş okumaktı. Patel saatlerdir ikisi arasında gidip geliyor, kâh zemin kattaki ana kataloglara, kâh ikinci kattaki daha özel bilgilere bakıyordu. Defteri kitap, makale, konferans ve panellerden alınan notlarla dolup taşmıştı. Ve bütün bunları merkezi ısıtmanın sürekli homurtusu ve kahve barı ile fotokopi makineleri arasında gidip gelen öğrenciler arasında yapmaktaydı

Patel, üniversiteye gittiğinde orada olmaktan dolayı öyle sevinmiş, ailesinin duyduğu gururla öylesine kendinden geçmişti ki, bu deneyimi herhangi bir bağlam içinde görebilmesi mümkün olmamıştı. Derslere en erken o girer ve ders sonunda hocaların sıkıntılı bir sesle zorunlu olarak "eğer dersten sonra sorusu olan olursa memnuniyetle..." dedikleri zaman geriye kalan birkaç kişi arasında hep o bulunurdu. Patel hayalini hemen hemen hiç kaybetmeden defterlerce not almıştı. Daha sonra alelacele yazdığı şeylerin çoğunu okuyamayıp paniğe kapılmış, okuyabildiklerinin neden söz ettiğini anlamakta güçlük çekmişti. Neyse ki, ailesi için üniversiteyi bitirmek önemli, derece önemsizdi.

Patel şimdi de kısa ve heyecanlı konuşmaların yer aldığı bir kuyruğun sonunda durmuştu ve önündeki çiftin alkole orgazm arasındaki ilişki hakkındaki sohbetlerini dinlememeye çalışıyordu. Aldığı bir bardak neskafe ve KitKat'la bir masa oturup Profesör Doria hakkında bir şeyler duymayı bekledi ama isteği gerçekleşmedi. Kuyruğa şimdi sarı saçlı genç bir kız girmişti. Kız kısa mavi ceketinin yakasına bir üniversite atkısı dolamıştı;

dizlerinin epey üstünde sona eren eteğinin altında uzun bacaklarıyla sarılı beyazlı spor ayakkabıları dışında bir şey yoktu. Patel tekrar işinin başına dönerken çikolatası parmaklarının üstüne eriyip damlıyordu.

"Acaba bir nakil mümkün mü diyordum, efendim?" Naylor, Resnick'in masası karşısında ayaklarını birleştirmiş kıpırdanıp duruyordu. "Debbie için.... yani bebek... sorun çocuğun en iyi yetişeceği bir yer..."

Resnick göğüs geçirmemek için kendini tutarak kalemını bıraktı. Uyku denilen şeyden giderek uzaklaşıyordu, çalışma saatleri giderek uykuya daha az zaman bırakmaktaydı ve emniyet Amiri'nin de onu rahat bırakmaya niyeti yok gibiydi. "Burada mutlu olmadığımı sanmanızı istemem... Gerileten mutluyum ve sizden pek çok şey öğrendim. Demek istediğim, bana kalsa..."

"Kevin, Kevin" diye Resnick memuru susturdu. "Bir dakika. Tamam mı?"

"Başüstüne, efendim." Naylor karşı duvara bakıyor, söyleyemedikleri ise kafasının içinde dönüp duruyordu.

"Önce bu bir bağlılık konusu, çocuğuna bana olduğundan daha çok bağlı olmak hakkın, tamam mı?"

Naylor başını salladı. "Evet efendim."

"İkincisi, belirli bir nakil süreci vardır ve bana söylemekle terbiyeni kanıtladın ama şu aşamada konuşman gereken kişi ben değilim."

"Evet efendim."

"Üçüncüsü, belki de Debbie'yle sen, çocuğun nerede değil de nasıl yetiştirileceğinin daha önemli olduğunu düşünüyorsunuz iyi olur."

"Evet efendim." Naylor ayakkabılarının içinde parmaklarını oynatıyordu. Müfettişin odasına gelip de bütün bunları halt etmeye anlatmıştı?

"Şimdi Doria'nın bulunduğu kadınlar listesi konusunda neler yaptığını anlat bakalım."

Lynn Kellogg dolabının altında şişe yeşili bir pantolon, bol bir kazak, siyah bir bere, epey eskimiş botlar bulmuştu. Tam bunlar bu yıl öğrencilerin giydikleri şeyler değildi ama yine de elden düşme mallar ve ucuzluk satışları havası vardı.

Bir iki gün koridorlarda ve kampüste dolaşp, kantin patates ve fasulye yiyip, kitapçada rafları karıştırdıktan sonra büyük bir düşkünlükten başka bir şey elde edememişti. Bir gün Dil Bölümü koridorlarında dolaşırken Profesör Doria'nın adını yalnızca bir kere duymuştu. Ağız kokan uzun boylu öğrenci genç, Lynn'in gülümseyerek sorduğu soruların birincisini yanıtlamış, ikinci sorunun ortasında ise parasını henüz ödeyemediği kitapları bıraktığı gibi çekip gitmişti.

Linguistics and the After-Text. New York and London, Oxford University Press, 1975

A New Look at Poetry and Repression. Critical Inquiry, (1979)

Coming out of Unconscious. Modern Language Notes, XCV (1980).

Nietzsche and Woman. Provocation and Closim. University of Chicago Press, 1983

Deconstruction and Defacement. New York an: London. Methuen, 1986.

Patel, Doria'nın yazdığı kitaplar listesini okumaya ara verip başını kollarına dayadı. Sözcükler bulanıklaşmaya başlamıştı. Ailesinde şimdiye kadar gözlük kullanmayan bir o vardı. Acaba biraz mola verse miydi? Yağmur kesilmişti, ağaçlar arasından Spor Merkezi'ne kadar yürüyüp bir duş alabilirdi. Saat ikiyi çeyrek geçe olmadan bir şeyler yapmalıydı. Doria ikinci ve üçüncü sınıflara ortak bir ders verecekti ve Patel de orada olmaya kararlıydı. Bunun için öğrenci kırtasiyecisine uğrayıp yeni bir not defteri bile almıştı.

Naylor "Anlamadığım şey böyle biriyle -adı neydi?- Sally Oakes gibi biriyle ne işi var? Tamam, Bakire Mağazası'nda çalışıyor olmak bir suç değil ama kızın yaptığı yalnızca bu ve üstelik..."

"Çocuğu olacak yaşta" diye Resnick memurunun sözünü tamamladı. "Bu görülmedik bir şey değil, Kevin. Yaşlı erkekler, genç kadınlar, genç kadınlar ve yaşlı erkekler."

"Biliyorum, efendim. Ama ötekilere bir bakın. Elli iki yaşında bir Anglikan din görevlisi kadın, boş zamanlarını Peak ilçesinde kayalara tırmanarak geçiren bir kütüphane memuru, Bridlesmith Gate caddesindeki o lüks giyim mağazalarından birinin yöneticisi." Şaşırılmış bir tavırla burnunu kıvırdı. "Bir model oluşmuyor."

"Profesör çeşitlilikten hoşlanıyor demek."

Naylor selobantla yapıştırılmış iki kâğıt uzattı. "Şuraya bakın, efendim. On sekiz ayda dört ayrı kadın ve herbirini en az üç kere çıkarmış."

"Sally Oakes, beş kere" dedi Resnick. "En fazla onunla çıkmış."

"Onunla işi bitirene kadar beklemiyor ama..."

"Ya da kadınlar kendisiyle ilişkiyi kesene kadar..."

"Hemen bir sonrakine geçiyor. Bakın nasıl zaman olarak birbirleriyle örtüşüyorlar."

"Bu arada Oakes ile altı haftada bir görüşüyor, öyle mi?"

"Evet efendim."

Resnick içini çekerek arkasına yaslandı. "Kadın kendisini en son iki üç ay önce görmüş."

"Evet efendim."

"Daha sonra neden görüşmemişler?"

"Kadın adama bir daha görüşmek istemediğini söylemiş."

"Kadın mı söylemiş?"

"Evet efendim" dedi Naylor.

"Nedenini söyledi mi?"

"Sürekli görüştüğü biri varmış. Profesörle devamlı çıkması imkânsızmış."

"Profesörün bunu nasıl karşıladığını söyledi mi?"

Naylor bakışlarını kaçırdı. "Hayır efendim."

"Sormadın mı?"

"Hayır efendim."

"Önemli değil." Resnick kalkıp masanın ardından çıktı. Sally Oakes'un ilişkilerini kesmesiyle ilk cinayet arasında ne kadar süre vardı? Resnick herhangi bir hesap yapmadan bunun altı hafta civarında olacağını tahmin etti.

"Aferin, Kevin" dedi. "İyi bir iş yaptın. Şimdi de sanırım Sally Oakes ile bir konuşmamız gerekecek." Ve Naylor'un yüzünün kızardığını daha fazla görmemek için döndü.

Konferans odası epey dik olup sıralar podyumdaki karatahtaya, bir perdeye ve iki sehpaye bakıyordu. Salonun üçte ikisi doluydu. Öğrencilerin kimi anlayış sıkıntıları yüzlerinden okunarak durmadan not almaktaydılar. Bir kısmınınsa fazla bir not aldığı söylenemezdi, yüzünde ergenlik sivilceleri olan seyrek saçlı bir genç saatin tümünü ince uçlu bir kalemle örümcek ağı çizerek geçirmişti, önde ve ortalarda oturan kızıl saçlı kız gözlerini kapatmıştı, yüzünde bir mutluluk ifadesi okunuyordu.

Patel tüm dikkatini Doria'ya vermişti.

Profesörün tekniği podyumdan ılımlı bir ses tonuyla konuşmak, zaman zaman elindeki kartlara bakmak, baktığını sıranın en altına aktarmaktı. Bunu ara sıra iki resim sehпасına dönerek bozuyor, bir kâğıda bir şeyler yazıyor, bunu bir süre orada bıraktıktan sonra koparıp avcunda buruşturarak kenara atıyordu. Ders başladığında karatahtada yazılı olan kitaplara işaret ediliyor, önemli oldukları belirtiliyordu. Doria belirsiz zamanlarda podyumdan inip ön sıraya oturuyor ya da yaslanıyor, Beethoven'in son kuartetleri'nden, Thelonus Monk'un sololarından, Borges'in hikâyelerinden, Brian Clough'un genelde İngiliz futbolu ve özellikle Forest'in orta saha oyuncusu üzerindeki etkilerini anlatırken çok daha rahat konuşuyordu.

Patel de herkesle birlikte bunlardan keyif alıyor, gülüyor, aynı zamanda önemlerini anlamak için çaba harcıyordu.

Doria podyumdan inişlerinden biri sırasında elini ortada oturan kızın kızıl saçlarına değirdi. Patel kızın yüzünü göremiyordu ama onun daha da mutlu bir ifadeye büründüğünü tahmin edebilirdi.

"Derrida için 'yazmanın' özel bir anlamı olduğunu unutmayın- Onun için bu bütün iletişim sistemleri içinde nihai olmayanı, kesin olmayanı, 'serbest' olanıdır. Derrida'ya göre yazı sınırlamaz. Aksine anlamı ortadan kaldırır, düzeni söker atar, güvenliye ve mantıklıya meydan okur. Onun için yazı aşırılıktır!"

Sonuncu sözcük tavandan yankılanarak ağır ağır sessizliğe gömüldü. Koltukların oturacak yerleri kaldırıldı, öğrenciler dışarı çıkmaya başladılar. Doria podyumda not kartlarını sıraya sokup her diziyi başka renkli bir zarfa yerleştiriyordu.

Kızıl saçlı kız profesöre teşekkür etti ama adam kızı duymamış gibi görünüyordu.

Patel geriye kalmış üç dört öğrenciden biriydi. Doria'nın sesi kendisini durdurduğu anda alt basamağa varmış kapıya doğru gidiyordu.

"Sizi daha önce derslerimde görmemiştim."

"Hayır" dedi Patel saygılı bir sesle.

"Benim dersime girmiyor musunuz?"

"Ne yazık ki, hayır."

"Başka bir bölümde misiniz?"

"Makine mühendisliği" dedi Patel.

Doria şimdi gözleriyle gülümseyerek bakıyordu "Uzun zamandır disiplinlerarası çalışmalara daha az katı bir yaklaşımı savunuyorum" dedi üzgün bir sesle. "Böylesine sert engelleri aşmak..." Patel'e bakıp gülümsedi.

"Akademik müfredatın formalizmine daha yapıcı bir yaklaşım gerekir, değil mi?"

"Öyle" dedi Patel.

Patel kapıya doğru ilerlerken profesörün gözlerinin üzerinden ayrılmadığını hissediyordu. Kapıya varmadan hiç acele etmeyerek geri döndü. "Ders için teşekkür ederim, Profesör Doria. Gerçekten ilginçti."

Doria Patel'i başını ve omuzlarını hafifçe eğerek selamladı, Patel salondan çıktı.

30

"Kahve nasıl? "

Kevin Naylor tişörtlerin ve kasetlerin ötesindeki kafeterya baktı. "Hiçbir fikrim yok, efendim."

Resnick biraz daha yaklaştı, makine Gaggia markaya benziyordu. "Bu Sally nerede çalışıyor?"

Naylor bodrum katı işaret etti. "Albümler, rock müziği filan aşağıda."

"Patron mu, müdür mü her kimse konuş da kıza bir izin al. Şurada konuşabiliriz."

Resnick bir espresso alıp uzak duvardaki bir masaya götürdü. Kafeterya diğer alandan biraz daha yüksekte, geniş bir yerdi; yeşil bitkiler ve video ekranları vardı; eğer DJ'nin sesine kulaklarını tıkayabilirsen bayağı hoş bir yerdi.

Kahve Pazar yerindeki İtalyan standındaki kadar sert değildi. Herhalde çekirdek seçimini iyi yapmamışlardı. Naylor, Sally Oakes'la geldiğinde fincanın dibi görünmüştü. İnsan ne bekleyeceğini bilmediği zaman bile şaşırabiliyor diye düşündü Resnick.

Bir kere kız ufak tefekti, siyah tişörtü ve blucini üstünden sarkıyor gibiydi. Resnick on dokuz yaşında olduğunu biliyordu doğrusu yaşını göstereceğini hiç tahmin etmemişti, kumral saçları, insan elini sürse kürk hissi verecekmiş gibi kısa kesilmişti. Sol burun kanadında yıldız biçimde gümüş bir takı, sol bileğinde üzeri süslü siyah meşin bir bilezik vardı.

Kız oturmadan önce, sanki orada bulunmak istemiyorcasına baktı Resnick'e.

Başını Naylor'dan yana sallayarak, "Onun patronu musunuz?" diye sordu.

"Eh, öyle de denilebilir."

Sally Oakes burnunu çekti.

"Kahve?" diye sordu Resnick.

"Cola."

Resnick Naylor'a, "Bana espresso" dedi. "Büyük olsun."

Naylor gidince Resnick kendini tanıttı.

"Sigaranız var mı?" diye sordu kız.

"Maalesef yok."

Sally Oakes kalkıp bir iki gencin kızarmış patates yedikleri masaya gitti. Resnick onun önce sigara, sonra da ateş isteyişine baktı. Ne kızın gençleri ne de onların kızı tanıdıklarından emindi.

"O moruk ne yapmış peki?" diye kız dumanını burnundan çıkararak sordu.

"Bir şey mi yapmış?"

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Kolasından bir iki yudum aldı, Naylor'a sonra yine Resnick'e baktı. "Önce o, sonra da sen." Burnunu çekti. "İlgilendiğiniz herhalde değilim, değil mi?"

Resnick kahvesini karıştırdı. "Sence ne yapmış olabilir? Yani bir şey yapmış olsa."

"Bilmem."

"Tahmin et."

Kız canı sıkılmışçasına gözlerini kırıştırdı. "Polisler için bilgisayar oyunları, değil mi? Zindanlar ve canavarlar. Bir hile yapmazsan yanarsın."

"Öyle bir şey işte."

Kız dumandan gözlerini kırıştırdı. Resnick, biliyor diye düşündü: Ya biliyor ya da kuşkulaniyor ama söylemeyecek.

"Onunla nasıl oldu da çıktın?" diye yön değiştirdi. "Bu pek normal değildi."

"Eğlenceli olur diye düşündüm."

"Öyle miydi?"

Sally sigarasından bir nefes çekti, başını yana eğdi. "Hayır, değildi."

"Ama yine de çıkmaya devam ettin. Bir yıldan fazla."

"İlginç biriydi. İlginç olmadığını söylemedim ki."

"Ama?"

"Aması falan yok." Kız omuzlarını silkti.

"Ama onunla görüşmeyi kestin."

"Sürekli çıktığım biri vardı."

"İsteseydin onunla da görüşmeye devam edebilirdin, amcan falan olduğunu söyledin."

"Onlara öyle söylettirirsiniz, değil mi?" Resnick kıza gülerek baktı. Kapuçinosunu içmekte olan Naylor birden öksürmeye başlayınca kremalı bir bıyığı oldu.

"Son seferden sonra onunla ilişkini nasıl olsa kesecektin, değil mi?" diye sordu Resnick.

"Ne demek istiyorsun?"

"Son seferinde olandan sonra."

"Bildiğin nedir?"

"Yalnızca senin bana söyleyeceklerin." Sally Oakes, Resnick'e profilini çevirdi, sigarasından bir iki derin nefes çekti. DJ, Nina Simone'un "May Baby Just Cares For Me'sini koydu.

"Bir Cola daha içebilir miyim?" Resnick, Naylor'a acele etmemesini işaret etti. "İlk bir iki seferinde herhangi bir şeyle ilgilenmediğini sandım" diye anlatmaya başladı kız. "Seksle yani. Sonra neyle ilgilendiğini, benden ne istediğini anladım... Beni seyretmek istiyordu, bilmem anlatabildim mi? Pekâlâ, kendi kendiyne oynasın, diye düşündüm... Yani, Elvis yapıyorsa o neden yapmasın falan..." Sigarasını söndürdü. "Sonra bir bara gittik,

yerel bir grup çalıyordu, o da her zamanki gibi kulakla müziği dinleyip kafamı bir sürü kuramla şişirip duruyordu. O zamanlar onu hiç dinlemezdim zaten. Odama gittik yine aynı şeyi yapacağız diye düşündüm ama bu kere çok canlıydı, şeyini orama burama sokmaya çalışıyordu, aman aman başıma ne iş aldım diye düşünürken birden fırlayıp banyoya koştu, orada ne yaptığını bilmiyorum, herhalde otuzbir falan çekiyor olmalıydı, ama sonra dönünce soğuk duşlar falan hakkında bayat espriler yaptı. Tek istediği elinde bir fincan Horlick'le oturmak, öteki elini donumun içine sokmak, Kanal Dört'teki sıkıcı bir Alman filmini seyretmekti."

Yüzü kıpkırmızı kesilmiş Naylor'a sırtını çevirmiş oturan kız, uzanıp bardağı aldı, Cola'nın yarısını bir dikişte içti.

"Ondan sonra hep öyle mi oldu?" diye Resnick sordu.

"Şaka mı ediyorsun! Öyle olsaydı iş orada biterdi. Ama akşamın sonuna doğru yarım saat yine eski havasına girdi benim buradan eve getirdiğim müzik kasetlerine baktı, bir kaçını dinledi falan."

"Eğer bir sakıncası yoksa, bana son seferini anlat" de Resnick.

"Az önce anlattığımdan farksızdı. Bir süre müstehcen şeyler söyledi, sonra beni yere yatırdı ve..." Kız sustu, sesini biraz daha alçaltarak Resnick'in yüzüne baktı. "Bazı şeylere filan aldırış etmem pek çok kızdan farklı olabilirim yani... ama canımı acıttı.

"Yani sana vurdu mu?"

"Hayır. Canımı acıttı.

Resnick, Millington ile Mark Divine'in neye güldüklerini merak etti ve sonra bunu bilmemesinin daha iyi olacağını düşündü.

Lynn Kellogg'u üniversiteden almış ve belki öğrenecek bir kalmıştır umuduyla Sally Oakes'la konuşmaya göndermişti. Kız ifade vermeyi kabul edecek gibiydi ama doğrusu bundan ne yarar çıkacağını kestiremiyordu.

Graham Millington hâlâ gülmekte olan Divine'dan dönüp telefonu açmak için uzanırken Resnick'i gördü.

Hemen o yana koşarak, "Bir dakika, efendim" dedi.

Telefonu Mark Divine açtı.

"Bu belalı biri" dedi Millington. "Hiç kuşkuya gerek yok."

"Sen onu mahallenin güreşçisi sanıyordun hani."

"Sloman'a hiç güvenmem."

"Bu yenisi farklı mı?"

"Müfettiş Grafton epey kararlı gibi."

"Graham, hepimiz birazdan fazla olasılığı olan her şeyde kararlı görünürüz. Bu işin sona ermesini istiyoruz çünkü. Ya sona erecek ya da başka bir kadın Shirley Peters ve Mary Sheppard'ın akıbetine uğrayacak."

"Biliyorum, efendim ama..."

"Bunun bir aile kavgası ve suçlunun Macliesh olduğuna yıllık maaşıma bahse girmeye hazırdım. Sen bir olasılık var diye, bu işi yapmış olabileceğini düşünerek Sloman'ın ardına ün. Şimdi değişen ne?"

Bu adama da ne oluyor böyle? diye düşünüyordu Millington. Savunma avukatı gibi konuşmaya başladı.

"Bir kere bunun akıl hastalığı geçmişi var. Yani yalnızca değil, aynı zamanda kendi itirafıyla bir cinsel sapık."

"Ama sapıklığını zihnen yaptığını itiraf etti, eylemle değil."

"Kendisi öyle diyor."

"Peki, biz bunun aksini saptadık mı?"

"Bir psikiyatr raporu var. Eğer ilacını keserse döneminde bir tavşandan farkı kalmazmış."

"Bunu psikiyatr mı söyledi?"

"Aşağı yukarı. Yani çıkan anlam buydu."

"Bu açıklaman için teşekkür ederim."

"Sonra Shirley Peters işi var. Kadına yazdığını, gittiğini kabul ediyor. Ve bu kadın öldürülmeden yalnızca hafta önce bir Pazartesi gecesini."

"Ama bundan fazlasını kabul etmiş değil."

"Elbette öyle olacak. Herif aptal değil ya."

"Ben aptal olduğumu sanıyordum, işin özü bu diye düşünüyordum."

"Benim söylemek istediğim, bu işte bir uyumsuzluk efendim. Yazıştığı diğer bütün kadınlarla görüşmüş. Ama görüşmediği tek kadın da öldürüldü."

"O zaman bunu baştan söylemesinin anlamı ne?"

"Efendim?"

"Bize kadını tanıdığını neden söylesin ki?"

"Müfettiş onun elimizde ilanlarına cevap verdiği kadınların listesi olduğunu, mektupları ele geçirdiğimizi sanmış olacağını söyledi. O yüzden bir şeyleri kabullenmek zorundaydı."

"Ve sen onu sorguya çektiğinde Shirley Peters'i görmez arkasına bakmadan kaçtığı ve kadını bir daha hiç görmediği konusunda söylediklerinden bir an bile şaşmadı, değil mi?"

"Hayır efendim."

"Peki, buna ne diyorsun, Graham?"

Millington hiç duraksamadı. "Yalan söylediğinde kuşku yok efendim."

Resnick, Lynn Kellogg'la Patel'e birer not yazıp öğrendikleriyle ilgili mümkün olduğu kadar çabuk rapor yazmalarını istedi. Skelton'a telefon ettiğinde Başdetektif de Emniyet Amiri'nin yanındaydı. Resnick kendine bir tutuklama yapmak üzere olup olmadıklarını sordu.

"Simms'i mi? Grafton seks suçlusunu mu yani?"

"Evet."

"Gayri resmi konuşuyorum, Charlie, tutuklama an meselesi sanırım. Eğer daha sağlam bir şey bulmamışsan."

Resnick bulmadığını söyledi.

"Bizden bir şey gizlemiyorsun ya, Charlie?"

"Asla." Resnick telefonu kapattı. Bir dahaki brifingde başka türlü konuşacaktı ama şu anda düşünmeye ihtiyacı vardı.

Bir saat sonra en sevdiği koltuğa oturmuştu. Bud boynuna dolanmış, başını çenesine dayamıştı. Resnick hayvanın mutlu soluklarını ve arada sırada sokaktan geçen bir arabanın sesini dinliyordu. İş toparlamanın bir yolu vardı kuşkusuz ama bunu henüz kestiremiyordu. Yarım kilo bayat mantar ve yarım kırmızı biberle bir omletten başka bir şey de yapılmalıydı.

Ancak başka bir çare olmadığına inandığında Bud'ı boydan yavaşça indirdi ve Rachel'e telefon etmeye gitti.

Rachel telefona ancak Carole'un inceden inceye sorgulamasından sonra geldi.

Resnick, "Az önce çok özel bir iş için geçmişim sorgulandı doğrusu ne iş olduğunu bilmiyorum" dedi.

"Özür dilerim. Chris yüzünden benim yerime Carole açıyor telefonları."

"Ne oldu?"

"Dün gece eve geldiğimde beni kapıda bekliyordu."

"Ben seni bıraktıktan sonra mı?"

"Evet."

"Yapma!"

"Daha kötü şeyler de olabilirdi sanırım. Çok bozuk çalışıyordu. Önceleri öfkeli ve biraz da sertti."

"Sana vurmadı ya?"

"Hayır, öyle bir şey olmadı. Carole beni içeri çekti bir süre dışarda yağmur altında bekledi, sonra kayboldu. Bir kere telefon etti ama özür dilemek için mi yoksa hakaret etmek için mi aradığını bilemem, şimdiye kadar telefona çıkmamayı başarabildim."

"Benim yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Yalnızca telefon ettiğim neden dışında."

"Neymiş o?"

"Kendimi bir mantarlı omlet daha yapmaktan kurtarmak."

"Charlie!"

"Telefon etme sırasının bende olduğunu söylemiştin."

"Aradan yirmi dört saat geçmeden demedim ama."

"O kadar ayrıntıya girmemiştin."

"Biliyorum. Hem ben yemek yedim."

"Ya."

Bir anlık bir sessizlik oldu. "Ne yapacaktın?" diye Resnick.

"Erkenden bir banyo yapıp yatacaktım."

Aman ne iyi diye düşündü Resnick. O işi burada yapsan ya.

Rachel yanıt alamayınca, "Ne dediğimi duydun Charlie?" dedi.

"Söylediğini düşünüyordum."

"Aklından müstehcen şeyler geçirmiyorsun ya?"

"Haydi gel" dedi Resnick.

"Niye?"

"Kedilerle tanışmaya."

Rachel bir an sustu, sonra "Buna nasıl karşı koyabilirim ki?"

Tanıtırılma beklenildiğinden farksız oldu. Dizzy daha birkaç saniye geçmeden poposunu Rachel'e sunmuştu, ancak bunun dışında kedilerin hepsi de Resnick'in zaten pek az olan ziyaretçilerine olduğu gibi mümkün olduğu kadar kibardılar.

"Bir içki?"

"Votka ve tonik var mı?"

"Güç."

"Cin?"

"Ah..."

"Neyin var peki?"

Birer kadeh Black Label'le kanepeye oturdular, stereoda Pepper "You'd Be So Nice to Come Home To"yu çalıyordu. Resnick fazla ileri gitmemiş olmak için kadına parçanın adını söylemedi ama parçayla Pepper'in bağlantısını söylemeye kalkıştığında Rachel uzanıp parmağını erkeğin dudaklarına bastırdı.

"Charlie..."

"Efendim?"

"Sus da parçayı dinleyeyim."

Resnick kadehleri bir daha doldurduğunda Sinatra'nın Genç Aşıklara Şarkılar plağını buldu. Rachel "Someone To Watch Over Me"ye gelene kadar bekleyip sonra, "Charlie, beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" dedi.

"Öyle mi yapıyorum?"

"Bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Dürüst mü davranıyorsun?"

"Genelde öyleyim."

"Ya şimdi?"

"Kesinlikle."

"Yani demek istediğim, beni baştan çıkarmaya çalışıyorsan korunmuyorum."

"Ya."

"Ve beni her gittiği yere korunma önlemleri olarak giden kadınlardan sanmanı istemem."

"Kesinlikle."

"Ama çantamda bir tane var."

"Ya."

Resnick kadının elinden viski kadehini aldı, Rachel erkeği öptü, ikisi de kadehlerini bırakınca bir daha öptü. Sonra öpüştiler.

Bir süre geçip de kedilerden ikisi kucaklarında yer bulmaya çalışıp başaramayınca Rachel, Resnick'in elini tutup ayağa kalktı. "Bana yatak odasını gösterme zamanı gelmedi mi dersin?"

"Geldi."

"Giderken önce banyoyu göstersen iyi olur."

"Tanrı aşkına ne yapıyorsun?"

Rachel on beş saniye bekledi ve banyo aynası kendisine bir yanıt vermeyince sifonu çekip ışığı söndürdü.

"İyi misin?"

"Gerçekten?"

"Değilim galiba."

Resnick içini çekerek kendi tarafına yuvarlandı, gözleri kapalı solukları biraz gürültülü ve hızlıydı. Sakinleşene kadar bekledi, sonra gözlerini açıp tavana baktı.

"Charlie..." Rachel başını erkeğin koltuk arasına dayadı, kolunu göğsüne attı, eli karnının üzerindeydi, "...önemli değil."

Resnick yanıt vermedi. "Ciddi söylüyorum."

Rachel başını erkeğe çevirip önce böğrünü, sonra göğsünü öptü, göğsünde ter ve tuz kokan kıllarına uzandı. "Düşünme."

Resnick, Sally Oakes'u, o temiz yüzünü, zayıf vücudunu ve sesini düşünüyordu. Hayır. Canımı acıttı. Ve onun arkasında, akortsuz ama her zaman orada olan bir yankı, bebeklerle bir odada oturan küçük bir kız: Evet. Canımı acıttı.

Rachel vücuduyla erkeğin vücudunu örttü, Resnick boynundan kuyruk sokumuna kadar kadının sırtını okşadı.

"Charlie, sakın durma, çok zevkli" diye mırıldandı.

Ve ondan sonra uyuyakaldığı için bir daha konuşmadı.

Rachel uyandığında oda zifiri karanlıktı ve yatakta yalnızdı. Saatinin fosforlu kadranı iki buçuğa geldiğini gösteriyordu. Yatağın ayak ucunda uyuyan kediyi rahatsız etmeden örtünün arasından sıyrıldı.

Charlie içerdeki odada başını cama dayamış dışarı bakıyordu. Resnick yanağını erkeğin sırtına dayadı, kollarını göğsüne doladı. Resnick bir süre sonra döndü. Rachel erkeği öperken yüzünde henüz kurumamış gözyaşlarının tadını aldı.

"Neden ağlıyorsun, Charlie?"

"Çocuklar."

"Hangi çocuklar?"

"Hepsi."

31

"Charlie."

"Efendim?"

Resnick yarı uyanık bir halde kadına döndü. Sesi, yakınlığı, sıcaklığı ve teninin pürüzsüzlüğü kendisini şaşırtmıştı.

"Başımın üstünde bir şey var."

"Ooo." Resnick uzanırken eli kadının göğsüne değdi. "Dizzy, in aşağı oradan."

Kedinin pençelerinin kadının saçlarına dolanmaması için kediye dikkatle indirdi. Hayvanı yere bırakınca bir daha geri zıplamasını bekledi, zıplayınca da daha kuvvetlice iteledi. Dizzy'nin tüyleri kabardı, suratını asarak odadan çıktı.

"Kıskanıyor" dedi Resnick.

"Buna gerek yok ki."

"Alışacak."

Rachel parmağını erkeğin kolunun iç tarafından aşağı kaydırıldı. "Alışmasına gerek kalmayacak." Resnick kadının gözlerinde kendini görece kadar yakından bakarken parmaklarıyla parmaklarını sıktı.

"Saat kaç, Charlie?"

Resnick saatini görebilmek için kolunu kaldırdı. "Altıyı on geçiyor."

"Saat yedide gitmem gerek."

Saat yediye beş vardı, Rachel kahvesini içerken gözüne rimel çekiyor, Resnick de yatak odasında gömleklerini karıştırıyordu.

"Sen evliydin, Charlie? Neden çocuk yapmadın?"

"Yalnızca evlendikten hemen sonra, ilk bir iki yıl içinde yapabildik. Ama o zaman da beklemek isteyen bendim. İşe yeni başlamıştım ve düzenimin bozulmasından, sorumluluktan korkuyordum sanırım. Bilemiyorum. Daha sonralar farklıydı. Karımın gündeminde başka şeyler vardı."

Rachel aynadan erkeğin gömleğinin eteklerini sokmak için pantolonunun düğmelerini açtığını gördü.

"Ya sen?"

Rachel bir kolunu mantosuna sokmuş, ajandasına bakıyordu, holdeydiler.

"Genç meslek sahipleri arasında öyle bir konu yoktu"

"Ya şimdi?"

"Şimdi bunu pek düşünmüyorum, düşündüğüm zaman da isteyip istemediğimden emin değilim. Kimi zaman..." Deferi çantasına sokup mantosunun düğmelerini ilikledi. "Ama yeteri kadar emin olamadım işte, yoksa şimdiye kadar bir şey yapardım."

Erkeğin kendisine baktığını gördü ve ne düşündüğünü anladı. Bunu bilmek kendisinde bir rahatsızlık duygusu uyandırmıştı.

"Hoşçakal, Charlie." Dışarı henüz karanlık sayılırdı.

"Seni ararım."

"Hayır."

Resnick'in gözleri kaygıyla kasıldı. "Arama sırası bende" dedi Rachel.

Jack Skelton ya yeni bir elbise alacak zaman ayırabilmişti ya da dolabında Resnick'in hiç görmediği bir takım bulmuştu. Günlük brifing seansına her zamankinden daha canlı başladı. Cesetlerin büyütülmüş resimleri hala duvardaydı, şimdi Leonard Simms'in cepheden ve sağ profilden çekilmiş birer fotoğrafı da duvarda yerini almıştı. Adam her ikisinde de şaşkın görünüyordu, gözleri hafifçe yuvalarından fırlamış, sanki soluk alıyormuş gibi yanakları içine çekilmişti.

"Basına şöyle diyeceğim: Shirley Peters ve Mary Sheppard'ın ölümlerinin soruşturmalarında bize yardım eden biri var. Ne o ne de başkası şimdiye kadar suçlanmış değil, ancak kısa bir sürede bir tutuklama yapacağımızı sanıyoruz."

"Kısa bir sürede" dedi Colin Rich. "Neden şimdi değil?" Her zaman olduğu gibi belirli bir soru mu soruyor, yoksa yüksek sesle mi düşünüyordu yine anlayışlamamıştı.

Yanıt Emniyet Amiri'nden geldi. "Simms buraya kendi isteğiyle geldi. Doktorunu görmek istedi ve bunu ayarladık, ama avukat istemediğini de her zaman söyledi. Şimdi bu konuda fikrini değiştiriyor sanırım. Ancak elimizde onu suçlamaya yetecek kadar delil olduğuna inanmıyorum. Shirley Peters'le bağlantı kurmadığında hâlâ ısrarlı ve kendisini ikinci cinayete bağlayacak bir şey elde edebilmiş değiliz."

Başdetektif Colin, "Bu bir yana, en sağlam zanlımız da o" dedi.

"Bu arada başka yolları da araştırmaya devam edeceğiz."

"Ya da çıkmaz sokakları, değil mi, Charlie?" diye Colin Rick göz kırptı.

Resnick Skelton'la konuştuğunda Emniyet Amiri'nin kendisine ekibinden en az iki kişiyi yeniden ana

soruşturmaya vermesini isteyeceğini biliyordu: Kırtasiye işleri giderek artmaktaydı.

Patel raporunu her zamanki gibi titizlikle hazırlamıştı. Resnick sayfaları tezgâha dayayıp kapuçinosunun yüzeyindeki çikolata parçalarını kaşığıyla sıyırdı. Kitap adları, akademik görevler, çeşitli kaynaklardan biyografi parçaları... bütün bunların toplamı neydi ki?

"Fazla mesai mi detektif Resnick?"

Suzanne Olds arkasında durmuş omzunun üzerinden önündeki kâğıdı okuyordu. Resnick kâğıtları katlayıp zarfa soktu.

Kadın yanındaki tabureye oturdu. "Yemekten öncesi için biraz ağır değil mi?"

"Araştırma" dedi Resnick.

"Gizli bir entelektüel." Suzanne omuz çantasından sigara paketini ve çakmağını çıkardı. "Sürprizlerle dolu bir insansınız." Bir sigara yaktı. "Açık Üniversite'de okuyorsunuz, değil mi? Meslekte ilerlemek için mi yoksa hobi olarak mı?"

"Buraya geldiğinizi bilmiyordum" dedi Resnick.

"Doğrusunu isterseniz Next'te aşağı kattaki espresso barını tercih ederim ama boş yer yoktu."

"Buranın kahvesi daha iyidir."

"Daha da sert."

"Çok doğru."

Suzanne Olds tezgâha bir elli penilik atıp kıza üstünün kalmasını söyledi. "Soruşturma nasıl gidiyor?"

"Kısa zamanda bir tutuklama yapmayı bekliyoruz."

"Teşekkür ederim, sabah gazetelerini okudum."

"O zaman biliyorsunuz."

"Duyduğuma göre geri zekâlı bir teşhircinin kendisini mahkeme önüne çıkartma çabalarına yardım ediyormuşsunuz."

"Onun avukatı siz değil misiniz?"

"Avukatı olduğunu sanmıyorum."

"Ayrıca, eğer haberin devamını okumuşsanız onu salıvereceğimizi de anlamış olmalısınız."

"Nereye kadar ve ne süre için?"

Resnick kahvesini karıştırıp üç yudumda içti.

"Bu cinayetleri onun işlediğini sanmıyorsunuz, değil mi?" Kadın başını Resnick'e doğru eğiyordu ve Resnick hâlâ parfümünden hoşlanmamıştı. Ancak derisinin elmacık kemikleri üzerindeki gerginliğinde yine de bir şey vardı...

"Öyle mi?"

"Detektif Resnick, bir insanın suçluluğundan emin olduğunuzda gördüm sizi. Macliesh'in sorgusunda..."

"O davranışıma pişmanım."

"Neden?" Kadının eli Resnick'in ceketinin kolu üzerindeydi. "Sizin çok etkileyici olduğunuzu düşünmüştüm."

"Gitmem gerek artık." Resnick zarfı cebine sokup tabureden indi.

Suzanne Olds, "Biliyor musunuz, eğer bir karar verebilseydik gayet çekici bir erkek olabilirsiniz" dedi.

Resnick giderken arkasına bakmamakta hiç güçlük çekmedi.

Noel'de domuz eti vardı: Babasının eliyle incecik dilimlediği, nar gibi kızarmış et, yanında havuç ve patates ve annesinin son anda bir fincan konyak eklediği elma sosu. Annesi son mektubundan beri başının etini yiyordu ve bu Pazar günü saat on bir buçukta ettiği telefonda da yine aynı şeyleri tekrarlamaktaydı.

"Geleceksin, değil mi? Noel gecesi diyor baban. Son teslimatlarda yardım etmen iyi olurmuş. Çırağının geleceğine güvenmiyor. Ha, senin müfettişin horozuna gelince..."

Lynn kendisine ta yılbaşına kadar devam edecek bir iş parlamanın ne kadar güç olduğunu düşündü.

"Sorun mu var?"

Resnick'in içeri girdiğini görmemişti.

Başını salladı. "Hayır efendim."

"Bir suç işlemiş gibisin."

"Noel, efendim."

Resnick güldü. "Benimle bir ilgisi yok, değil mi?"

Odada iki telefon aynı anda çaldı, Mark Divine ikisini de açıp, "Cinayet Masası" dedi.

Sonra birine bir dakika beklemesini söyleyerek almacı eliyle kapattı, Resnick'e işaret etti, Resnick başını salladı "Şu anda meşgul. Daha sonra arayabilir misiniz?"

Divine omuzlarını silkti, almacı yerine bıraktı. "Kapadı efendim."

Resnick, Lynn Kellogg'a döndü. "Kızı gördün mü?"

"Sally Oakes'u mu? Evet, efendim."

"Ne karara vardın?"

"Garip, gerçekten çok garip. Çubuk gibi zayıf ve yüzünde o bakış... Ondan on yaş büyüğüm ve karşısında

kendimi bir öğrenci gibi hissettim."

Evini düşündüğü zaman Norfolk aksanı nasıl da ortaya çıkıyor, çok ilginç, diye düşündü Resnick.

"Ve Doria ile o yaptıkları... hiç anlayamadım doğrusu, Bırakın onun gibi bir adamla ilişkiyi, bunu bana nasıl anlatabildi, ona bile akıl erdirebilmiş değilim..." Bu düşünce silsilesinin kendisini nereye götürdüğünü farkedip mümkün olduğu kadar zarafetle konuyu değiştirdi.

"Ama adamı başından savmasından hoşlandım doğrusu. Bu en iyi koşullar altında bile kolay değildir." Bir de bana bak diye düşündü, kendisine karşı hiçbir şey hissetmediğim bir erkekle evimi ve yatağımı paylaşıyorum ve bunun tek nedeni de ona bisikletini alıp çekip gitmesini söylemenin onunla yatmaktan daha güç olması. "Adama ilişkilerinin bittiğini söylemiş ve kendisine bakılırsa o da bunu kabul etmiş. Ondan korkmuş gibi bir hali yoktu."

"Oysa sen, kendi itirafına bakılırsa, az da olsa korkmuştun."

"O kadar da az değil. Beni ezdi diyebilirim."

"Sözcüklerle."

"Sözcükler ve o dekor, o küçük oda, hiç okumadığım ve okuyamayacağım o kitaplar, şeri şişesi. Norfolk'tan çok uzaktı

"Pek çok yer Norfolk'tan uzaktır" diye gülümsedi Resnick.

"Ama Sally Oakes bunların hiçbirinden etkilenmiş görünmedi" diye Lynn bir an sonra devam etti.

"Sanki devreden çıkmış gibi."

"Sanırım öyle."

"Ta ki adam bütün o konuşmaların ardından çıkana kadar."

Lynn Kellogg'un içinden bir ürperme geçti ve bunu hisseden Resnick ona Doria'yla konuştuğundan sonra gözleri hakkında söylediği şeyi hatırlattı.

"Evet, efendim. Sanki bana bir maskenin ardından bakıyormuş gibiydi."

"Eğer bu doğru ise, bu yanlışlığa pek sık düşmüyor. Senin raporuna bakılırsa üniversitede hakkında herhangi bir dedikodu falan yok."

"Sekse ilişkin hiçbir şey yok, efendim. Öğrencilerle ilişkileri konusunda hiçbir şey duymadım, oysa duyduklarım göre öğrencileriyle ilişki kurmayan tek öğretmen o."

"Çok okumaktan" dedi Resnick. "Onlara böyle şeyler arzulatıyor."

"Sahi mi? Hiç anlamadım doğrusu." Bir erkek arkadaşı Lynn'e bir zamanlar O'nun Hikâyesi'ni vermişti; Lynn de kitabı erkeğin kafasına indirmişti.

"Bir kuram yalnızca. Kuramdan söz ettik de, Patel'den haber yok galiba?"

"Dullar ve Boşanmışlar İçin Asla Geç Değildir Kulübü'nde sanırım. Bir çaylı dans partisi varmış."

"Gelirse kendisinden kısa bir ders beklediğimi söyleyebilir misin?"

Resnick'in gitme saati geldiğinde Patel hâlâ ortalarda yoktu. Belki de Fransa'da bir tatil evi olan ve iyi fokstrot yapan bir kadına aşık olmuştu.

Resnick bir gazete almak için karşı kaldırıma geçti: CİFTE CİNAYET. TUTUKLAMA YAKINDA. Divine merdivenleri üçer üçer atlayarak indi ve ancak eliyle duvara tutunarak durabildi

"Az önce size bir telefon daha geldi, efendim. Nerede bulunabileceğinizi ille de öğrenmek isteyen biri. Sizin gittiğinizi sandığım için yarın telefon etmesini söyledim.

Resnick başını salladı. "Saat verdi mi?"

"Sordum ama önemi olmadığını söyledi. Bana kalırsa daha önce arayan adamdı."

"Teşekkür ederim" diyen Resnick odasına döndü.

Sosyal Hizmetler'i arayınca telefona Carole çıktı. Rachel bir iş görüşmesine gitmişti ve oradan doğruca eve gidecekti. Resnick kadına teşekkür etti ve eğer bir sakıncası yoksa daha sonra eve telefon edeceğini söyledi.

"Bir deneyin" dedi Carole. "Talihiniz varsa evde yakalarsınız. Üstünü değiştirir değiştirmez bir arkadaşını görmek için Sheffield'e gidecekti."

"Belki yarın arasam daha iyi olacak" dedi Resnick. "Kendisine aradığımı söyler misiniz?"

"Elbette, daha önce telefon etmediniz değil mi?"

"Hayır, neden?"

"Santrale iki telefon gelmiş ama arayan adını söylememiş de."

"Ben değildim."

"Eski erkek arkadaşındı herhalde."

"Herhalde."

"Başbelası!"

Resnick arka sayfayı çevirince County'nin kendi sahasında maçı olduğunu gördü.

Resnick, Trent'i tutmaya başladıktan sonra bile aylarca maça gitmemişti. Sonra düzenli olarak gitmeye başladığında takım kaybetmeye başlamıştı.

Bugün konuk takım yanlarında yirmi otuz taraftar getirmişti. Bunlar şimdi kendilerine ayrılan yerde fazla bir

heyecan gösterisinde bulunmadan sessizce oturmaktaydılar.

Resnick iki haftada bir hep aynı yere gelen taraftar tanıklarının arasındaydı. Takımın yanlışları ve kusurları bunların arasında alaycılığı bir sanat formuna dönüştürmüştü. Boyları bir altmışın altındaki hakemler ve eski İngiliz milli takım oyuncuları ağır hakaretlerle yuhalanırlar ve en berbat küfürler de Leh dilinde edilirdi.

On yedi ofsayt ile üç köşe atışının olduğu ve bir tek golün bile atılmadığı ilk yarıda ısınmak imkânsızdı. Resnick devre arasında Patel'in notlarına gözetmişti. County ikinci yarıda şahlanmıştı: Nereden geldiği belli olmayan bir top usta bir pasla fileleri bulmuştu. Bundan sonra County önde bir adam bırakıp diğer oyuncularıyla savunmaya kapanmış, son beş dakikaya kadar idare etmişler ama sonra birini talihsizlikten, diğerini kötü adam marke etmekten iki gol yemişlerdi. Maçın bitmesine altmış saniye kala bir penaltı kazanmışlarsa da, beraberliği yakalama şansı kalenin üstünden geçen topla uçup gitmişti.

"Biraz aşağıdan geçse üç puan garantiydi."

Elleri cebinde olan Resnick başını çevirmeden küçük kalabalığın arasında çıkışa doğru yürüdü.

"Ama insana heyecan veren de bu işte."

Adamın sesindeki bir şey nedeniyle Resnick başını çevirdi, sonra adımlarını yavaşlattı.

"Sizin County taraftarı olacağınız aklıma bile gelmezdi, Detektif Resnick. Daha çok Forest'i tutan biri olarak düşünebilirdim."

"O çok eskidendi."

"Yolumuzun yanlış olduğunu hepimiz bir gün öğreniriz"

Hayvan pazarının girişinin tam karşısında duruyorlar, kalabalık çevrelerinden akıp gidiyordu. Bir tek atlı polis ziyaretçi grubunu otobüslerine doğru götürmekteydi.

Resnick, nasıl bildiğini bilemeyerek, "Profesör Doria" dedi.

"Evet, William Doria." Adam elini uzattı. "Detektif Resnick."

"Doğru."

El sıkışı güçlüydü ve Resnick'in elini gereğinden biraz fazla uzun tutmuştu. Boyu Resnick'ten dört beş santim daha kısaydı. Üzerinde moda olandan daha uzun siyah bir yünlü palto vardı, pantolonunun paçalarını kalın çoraplarının içine sokmuştu, kahverengi botları ayak bileklerinin üstüne kadar çıkıyordu. Kırışmaya yüz tutmuş gür saçlar fötr şapkasının altından taşıyordu. Paltosunun yakasının altına siyah beyaz bir County atkısı sıkıştırılmıştı.

Doria, "Sizi gazetedeke resminizden tanıdım" dedi. "Bir süre önce çıkmıştı. Bir çocuk tacizi olayı sanırım. Hazin ama yine de pek çok bakımdan zamanımızın arazlarından."

Bu olayı daha az hazin mi yapıyor sanki, diye düşündü Resnick.

Son taraftarlar da köşeyi dönüp gözden kaybolmuşlardı "Ama şimdi enerjinizi o iki talihsiz kadının ölümüne yönelttiniz tabii" dedi Doria. "Anladığım kadarıyla kurbanın adaletin önüne çıkarılması yakınmış."

"Kurban mı?"

"Bu tür vakalarda hep öyle olmalıdır, Detektif. O kadınlar ve o çocuk kadar bunları yapanlar da olayların kurbanıdır. Ama belki de öyle düşünmezsiniz."

"Sizin alanınızın sosyoloji olduğunu bilmiyordum, Profesör."

"Değildir ve ben sapkınca davranışların nedenini işsizlik ve aşırı nüfus yoğunluğunda arayanlara pek sempatiyle bakan biri değilim."

"Siz bunun nedenini nerede ararsınız peki?"

Doria hiç duraksamadan işaret parmağını kalbinin üzerine koydu.

"Kendi içimizde. Gereklik nedeniyle toplumun, ailenin ve yaşadığımız bütün örneklerin kurallarını altüst eden o ihtiyaçlar. Ancak Detektif Resnick, benim okumam gereken kağıtlarım var ve sanırım ayrı yönlere gitmek zorundayız. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Doria kendinden emin adımlarla dönüp Londra Caddesi'nden Turner's Quay ve nehre doğru yürürken Resnick yerinden kıpırdamamıştı.

32

"Yani ne demek istiyorsun, Charlie? Adam itiraf mı etti?"

Pencere önünde duran Skelton'un sol omzunun üzerinde gümüş bir hilal vardı. Şimdilik parlak ve soğuk bir sabahtı, yağmur belirtisi yoktu. Resnick hemen hemen hiç uyumamıştı. İlk ekip işe başlamadan karakola gelmişti.

"Tam olarak öyle değil."

"Hiç öyle değil."

"Dedi ki..."

"Charlie adamın ne dediğini üç kere söyledin. Ezbere biliyorum artık. Ve bu yine de senin çıkarmak istediğin anlamı vermiyor."

Resnick, bana dedi, diye düşünüyordu: Gereklik nedeniyle toplumun, ailenin ve yaşadığımız bütün örneklerin kurallarını altüsteden o ihtiyaçlar.

"Sana bir kuram verdi, Charlie. Bütün o ciğeri beş pata etmez akademisyenler gibi. Dünyanın herhangi bir köşesinde bir yunus karaya vurursa hemen bir uzman kalkıp bunu gezegenin ekolojisine zarar verdiğimiz

konusunda bizi uyarmak için yaptığını söyler. Çocuk tacizi dünyanın bir ucundan öt' ucuna kadar sosyologlar ve çocuk psikologları için büyüyen sanayi olmuştur.

Çevremiz her şeye bir kuram uyduran insanlarla dolup taşıyor, Charlie. Yapabileceğimiz en iyi şey bunların araştırıp yolumuzu çizebilmek ve kendilerine yalnızca neye ihtiyacımız olduğunu, ama daha fazlasını değil, bildirdiğimizde bilgilerini kullanmaktır."

"Size saygım büyük, efendim ama burada aynı durumun söz konusu olduğunu sanmıyorum. Bu soyut bir şey değil, ne söylediğini ve bunu kime söylediğini gayet iyi biliyordu. "

"Daha neler söyleyeceksin, Charlie? Seni gözlediğini, seni beklediğini mi? Belki de maça seni bulup konuşmak için gitti, öyle mi? Herif palavracının biri! 'Ha, aklıma gelmişken söyleyeyim, eğer şu köşe atışını bekleyebilirsen sana bir itirafta bulunmak istiyorum."

"Bunun mümkün olmayacak bir şey olduğunu sanmıyorum, efendim."

Skelton masasına doğru yürüdü. "O sefil futbol takımını izlemek için kabul edilebilir bir neden bulmanın güç olduğunu diyorum ama bu da doğrusu biraz fazla ileri gitmek oluyor."

Amirinin alayına kırılan Resnick kapıya doğru yürüdü.

"Detektif..." diye başladı Skelton.

Resnick durdu, aşırı yüksek bir sesle, "Ya kız?" dedi. "Ya Oakes? Onun anlattıkları..."

"Biraz kaba davranmış, öyle değil mi, Charlie? Eğer karısına öyle davranan her erkeği tutuklamaya kalkışsak içerde dışardakinden daha fazla insan olurdu. Ve o hoşnutsuzluk bakışını da öyle kolay harcama, herhangi bir şeyi onaylamadığımı İnlıyorsun. Dışarda öyle bir dünya var ve biz de onun içinde çalışmak için para alıyoruz diyorum. Ve ne yazık ki biz de aynı dünyada yaşamak zorundayız."

"Evet efendim." Resnick dudaklarını kapatarak Skelton'a taktı.

Emniyet Amiri oturmadan önce bir süre parmaklarıyla masasının üstündeki kâğıtlara vurdu. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır efendim."

"Kampüste boşuna zaman harcıyıp öğrenci rolü oynayan kaldı mı?"

"Hayır efendim."

Skelton başını eğdi. Konuşmanın bittiğini anlayan Resnick kapıyı büyük bir saygıyla açıp kapattı.

"Biri sizinle görüşmek istiyor, efendim."

Resnick, Naylor'a o kadar sert baktı ki, memur geri geri giderken kapıya çarptı.

Artık gününün iyi geçmeyeceğine kanaat getirmiş olan Resnick masasından kalkmadan önce başladığı işini bitirdi. Çevresinde her zamankinden daha hummalı bir çalışma vardı ama kendini bunun bir parçası gibi hissedemiyordu. Rutin işleri yapmak, ortalığa pek bulaşmamak en iyisiydi, nasıl olsa çok geçmeden kendi kendine acımaktan vazgeçecekti. Şu anda en son istediği şeydi birisiyle konuşmak. Ve arayanın görmek isteyeceği iki kişi olmadığından emindi: Doria ya da Rachel olsaydı bunu içinde hissedirdi. Gelen Maria Witczak'ti.

Kadının üzerinde şarap rengi bir pelerin vardı ve saçın arkasında toplamıştı. Resnick'in hayalinde, bir piyano öğretmeni ya da taşrada bir hastane hemşiresi olarak yeralan tiplere benziyordu.

Kadın Resnick'in karşısına oturdu, konuşmadan önce çevresine bakındı, kahve ikramını reddetti ve ancak ondan sonra çantasından bir zarf çıkarıp Resnick'in önüne bıraktı.

Birinin insanın içini karartan bir do notasına basması gibi.

Resnick bir an soru sorarcasına baktı kadının yüzüne.

"Aç."

Kart daha önce gördüğünün eşiydi, aynı renk, aynı kalite ve boy.

Sevgili Marian,

Görüştüğümüzden bu yana o kadar ay geçmiş olmasını üzüntüyle karşılamaya başladığımı söylemek isterim. Acil olarak olgun ve insana canlılık veren bir dostla konuşma ihtiyacıdayım.

Acaba benim iletişim kurmaktaki bu affedilmez gecikmemi unutup benimle bir akşam geçirmeye razı olabilir miydin?

Önümüzdeki Cumartesi görüşebilir miyiz?

Dostun

William Doria

Kabartma harfli adının altında adresi ve telefon numarası

Marian, "Aşağı indiğimde buldum" dedi. "Bu sabah erkenden posta kutuma atılmış."

Ya da dün gece geç vakit, diye düşündü Resnick.

"Elden getirilmiş. Gördüğün gibi pulu yok."

Resnick notu bir daha okudu. Marian ipucu aradığını söyleyecekti ama hiçbir şey yoktu işte.

"Daha önce öyle ilgilendiğin için bunu bilmek istersin diye düşündüm, Charles."

"Haklısın. Sana minnettarım. Ne yapmak niyetindesin?"

"Belki şaşacaksın ama ilk aklıma gelen bu güzelim kartı yırtmak oldu. İkinci olarak da, ki buna şaşacağını sanmam, kabul etmeyi düşündüm." Sanki gelmeyen bir yorumu bekler gibi baktı Resnick'e. "Akılsızlık mı ediyorum sence?"

"Yoo."

"Belki de bende gurur diye bir şey olmadığını düşünüyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Senin gururlu bir insan olduğunu biliyorum."

Kadın kartı alıp bir daha baktı. Aslında o zamana kadar gözleri kapalı olsa bile görebilecek duruma gelmiş olmalıydı.

"O son keresinde bana çok zevkli bir gece yaşatmıştı. O kadar eğlendirici bir dost ki."

"Sen kararını vermişsin" dedi Resnick.

"Sen aksini yapmamı söylemezsen."

"Bunu nasıl yapabilirim ki, Marian? Bu senin bileceğin bir şey."

"Beni uyarmak isteyebilirsin."

"Ne konuda?"

"Charles, onu bilmiyorum işte."

Resnick kafasının içinde hepsi de öne çıkmaya çalışan sesleri ayıklamaya çalıştı.

"Daha önce onunla birlikteyken herhangi bir tehlike hissetmediğini söylemiştin."

"Doğru. Tehlike hissetmem gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Önemli olan böyle bir şey hissetmemiş olman."

"Bunu söyledim ya."

"Öyleyse... nereye gideceksiniz?"

"Bilmem. O seçer diye düşünmüştüm. O kadar çok ilgi alanı var ki. Yalnızca..."

"Evet?"

"Polonya Derneği'nde bir dans var." Kadının sert yüzü bir anlığına bir gülümsemeye yumuşadı. "O dansları hatırlar mısın? Aynı değil tabii, ama onu salık veririm." Resnick'in yüzünü inceledi. "Ne diyorsun?"

Resnick hissetmeye hiç de hakkı olmayan bir kesinlikle, "Evet" dedi. "Bence bu iyi fikir."

Resnick o gün Jack Skelton'u bir daha görmedi ve Doria'nın kartının çıkarttığı kopyasını götürüp de, "Buna ne diyeceksin bakalım?" demek isteğini de bastırdı.

Ama o kart ne demektir? Kadınların dostluğundan hoşlanan, onları bir yerlere götürüp bilgisiyle etkileyen ve kimi zamanda yatağa atan kültürlü bir erkek. Emniyet Amiri'nin dediği gibi eğer buna biraz heyecan katılmış olursa, bu hepimizin yaşamımızın bir döneminde karşımıza çıkan bir şey değil miydi?

Doria kelime oyunları yapmayı seviyordu, kelimeler onun için bu amaçla kullanılan şeylerdi: "Yazmak" gibi onları sıradan olanı sarsmak için kullanmaktaydı. Sıradanlığı yakalayıp o kaskatı boynundan sallamanın ne zararı olabilirdi?

Ve kanıtlar. Kanıt yerine Resnick yalnızca sesler duyuyordu: Patel'in Doria'nın karizmasını anlatması; Lynn Kellogg'un adamın donuk yüzündeki gözlerinin kendisini nasıl büyülediğini söylemesi; ve Doria'nın parmağını kalbine götürüşüne eşlik eden o bilmişliği.

Sesler: canımı acıttı

canımı acıttı

Ertesi sabah saat on biri üç geçe (nöbetçi memur saati tam olarak hatırlayacaktı) Leonard Simms karakola gelerek Shirley Peters ve Mary Sheppard cinayetlerini kendisinin işlediğini itiraf etmek istediğini söyledi.

33

"Bunu yapma, Charlie."

Orkestra mola vermişti. Diskonun, diğer ailelerin bulunduğu, anababalar dansederken çocukların büyükannelere bırakıldığı yan odasında bir masa bulmuşlardı. Rachel ve Resnick saksofon ve akordeon eşliğinde vals yapmışlar, quickstep yapmışlar, birbirlerinin kolları arasında pistte öylece dolaşmışlardı Ama jive müziği başlayınca dansı bırakmak zorunda kalmışlardı.

"Bana öyle bakma."

Resnick, Rachel'i içeri soktuğu anda şaşkınlık nidaları, öpüşmeler, tokalaşmalar, sırtları tokatlamalar arasında ellerine votka kadehleri tutuşturulmuştu. Resnick "Bir kerede içmek zorundasın" diyerek nasıl yapacağını göstermişti. Rachel ikinci kadehten sonrasını kibarca ama kesin olarak reddetmişti. Şimdi Resnick bira, Rachel beyaz şarap içiyorlarsa da, masalarının yanından geçenler sık sık Resnick'in eli dibine bir votka kadehi daha bırakıyorlardı.

Rachel uzanıp erkeğin elini tuttu. "Beni kendine âşık etmek için uğraşmayı bırak artık."

Marian Witczak, Doria'nın, siyah elbisesinin göğsüne bir korsaj tutturmasına izin vermişti, erkeğin elleri becerikliydi ama gözlerinde Marina'nın daha önceden hatırlamadığı bir heyecan parıltısı seziliyordu. Doria bir

şeri teklifini kabul etti ve kendisi koltuğa, Marian da kanepenin kenarına oturdular.

Doria verdiği derslerden, öğrencilerin birinin başarısından, "o müthiş kızıl saçlarıyla Rosetti'yi mezarında bile resim yapmaya yöneltir" ve diğerlerinin anlayışsızlıklarından söz ediyordu. Londra ve Manchester'de tiyatroya ve sergilere gitmişti. Paul de Man hakkında bir konferans için bütün masrafları ve gidiş geliş uçak parası ödenerek çağırıldığı Dubai'de birkaç gün kalmıştı. En esaslı da Bath'taki bir konser olmuştu: "Faure, Debussy ve tabii Ravel, Sonatine'in final bölümünün şehvetinin böylesine yakalandığını duymamışım. Belki basmakalıp bir söz olacak, sevgili Marian ama kadının o konserde piyanosuyla tek vücut olduğuna yemin edebilirim. Mükemmel bir birleşmeydi."

Doria gülümsedi, şerisini içip ayağa fırladı. "Şimdi de baloya gidelim, haydi!"

Rachel, Resnick'in üstündeki elbiseyi kendisiyle mahkeme golünde karşılaştıkları günden hatırlamıştı. O gün kendisine bakışını ve bunu saklamaya çalıştığını, ama sanki başka bir seçeneği yokmuş gibi yine de bakmaya devam edişini hatırlayınca gülümsedi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Belirli bir şey değil."

"Gülümsüyordun."

"Öyle mi?"

"Bunun iyi vakit geçirdiğin anlamına geldiğini umarım."

"Elbette iyi vakit geçiriyorum, Charlie. Buraya neden daha sık gelmediğini anlayamıyorum doğrusu."

Resnick bir çocuk gibi gülümsedi. Rachel, yerimde başka bir kadın olsaydı şimdi uzanır, gözüne düşen saçlarını arkaya atar, kravatını düzeltirdi. "Bu kadar içkiye ancak altı ayda bir dayanabilirim."

"Sarhoş musun, Charlie?"

"Herhalde."

Üç dört yaşında sarışın bir oğlan masaların arasında koşmaca oynarken dengesini kaybedip Resnick'in iskemlesine çarparak düştü. Resnick oğlanı yakalayıp kaldırdı ve gülen yüzünden sonra dönüp Rachel'e baktı.

Hayır Charlie, bu numarayı da yutmam, diye düşündü.

"Charlie, seni gördüğüme çok sevindim."

Resnick oğlanı bırakıp ayağa kalktı. Marian'ın üzerinde beli sıkı, kısa kollu gece elbisesi ve ellerinde uzun siyah eldivenler vardı. Yanındaki Doria krem rengi bol ceketi içine beyaz gömlek giymiş, lacivert bir papyon kravat takmıştı. Resnick, Marian'ın yanağından öptü.

Marian, "Charles, sana Profesör Doria'yı tanıştırayım" dedi.

"William" dedi Resnick'in elini sıkan Doria. "William Doria." Daha önce tanıştıklarını gösteren bir hareketle bulunmamıştı.

Resnick bir adım gerileyip Rachel'i gösterdi. "Marian Witczak, William Doria, bu da Rachel..."

"Chaplin" dedi Doria. Kadını hafifçe eğilerek selamlayıp elini uzattı. "Rachel Chaplin elbette."

Doria tekrar sırtını dikleştirdiğinde gözleri parlıyordu, "İzin verirseniz biz de size katılıyorum."

Resnick yanıt vermeden Rachel'e baktı. Doria iki iskemle aldı, Marian'la karşılıklı oturdular.

"İçki?" dedi Doria. Rachel'e bakıp gülümsedi. "Bir şarap daha."

"Teşekkür ederim ama istemiyorum."

"Ama..."

"Belki daha sonra."

Doria'nın yüz kasları kıpırtısızdı ama gözleri hiç durmuyor, Rachel'in yüzünden bir andan fazla ayrılmıyordu.

Rachel ayağa kalkıp başını müziğe doğru eğdi. "Charlie dans edelim haydi. Stevie Wonder'e yazık oluyor."

"Özür dilerim" diyen Resnick kalkıp kadının ardından yürüdü.

Danslar birbirini izledi. "Profesörden hoşlanmadın demek?" Rachel artık Resnick'ten iki kat fazla adım atarsa ve kollarını iyice iki yana açarsa fena bir çift oluşturamayacaklarını anlamıştı.

"Onunla daha önce karşılaşmış mıydın?"

"Asla."

"Emin misin?"

"Tanışsam unutacağımı mı sanıyorsun?"

"Adını biliyordu."

Rachel bir dans adımıyla erkekten ayrıldı, elini göğsüne dayayıp yine yaklaştı. Teni parlıyordu. "Charlie?"

"Efendim?"

"Sesini kes de dans et!"

Piyangonun son kazanan numaraları da çekildiğinde salonun öteki ucundan bir çığlık yükseldi. Resnick elindeki pembe renkli biletleri buruşturdu.

"Geçen gün derslerimden birine yeni bir öğrenci geldi" diyordu Doria. "Sevimli bir genç, Asyalı, benim dersime kayıtlı değil ama dinleyici. İnsanların sizin kim olduğunuzu, ününüzü bilmeleri hoş bir şey. Dersin sonunda kalıp bazı konularda açıklama istedi gibi geldi bana. Ama sonunda utangaçlığından istediğini"

söyleyemedi." Doria ayak bileklerini birbiri üstüne attı. "Ünün aksi olan yanı da insanın başkalarını ürkütmesi sanırım. Ama herhalde siz de benzer durumlarda kalıyorsunuzdur Müfettiş?"

"Sanmıyorum."

"Haydi haydi. Yaptığınız işin en azından kısmen buna bağlı olduğuna eminim. Hep halkla, astlarınızla falan uğraştığınız için."

"Ben astlarımdan benden korktuklarını sanmıyorum, Doria."

"William deyin lütfen."

"Ve öyle bir durum olsaydı bundan hiç hoşlanmazdım."

"Detektif Kellogg sizin astlarınızdan biri midir?"

"Evet."

"Geçenlerde benimle görüşmeye gelmişti. Sevimli bir genç kadın, içtenlikli. Çok zeki değil belki ama becerikli."

"İyi bir polistir."

"Bana sizin emrinizle mi gelmişti, Müfettiş?"

"Sıradan bir soruşturmanın bir parçası olarak."

"İki kadının ölümünü araştırıyordu."

"Evet."

"O dosyanın kapanmış olmasına sevinmelisiniz."

"Kapanmış mı?"

"Televizyonda saat altı haberlerinde daha önce kuşkulandığınız bir adamın suçunu itiraf ettiği bildirildi."

"Her türlü insan itirafta bulunur, Doria."

Akademisyen bacaklarını düzeltilti. "Bir konyak, Müfettiş? Yoksa otomobil mi kullanacaksınız?"

"Otomobil kullanmıyorum" dedi Resnick. "Ama yine de teşekkür ederim, istemem."

Doria başını sallayarak kalkıp bara doğru yürüdü.

Kapısı açık bölmelerden birinde oturan mor pantolonlu bir kadın el çantasını olduğu gibi yere boşalttı. Bir yandan da kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.

Rachel saçlarını taradı, aynada görebilmek için başını çevirdi.

Elbisesinin kıvrımlarını düzeltir gibi yapan Marian, "Charles'ı ne zamandan beri tanıyorsun?" diye sordu.

"Fazla olmadı. Yalnızca birkaç haftadır."

"Çok mutlu görünüyor."

"Öyle olduğunu sanıyorum."

Marian, Rachel'in omzuna dokundu. "Beni başışlayacağını umarım ama onu yıllardır tanırım ve bunu söylememden hoşlanmayacağını iyi bilirim: Ama Charles'ın uzun zamandan beri birine ihtiyacı vardı."

Rachel aynada dudaklarını büzdü, döndü.

Tuvalet bölmesindeki kadın hâlâ şarkı mırıldanarak çantasını dolduruyordu.

Rachel Marian'ın göğsündeki çiçeğe baktı. "Bu çiçekler de çok güzel. Arkadaşın mı verdi?"

"Evet."

"Zevkliymiş" dedi Rachel. "Gidelim mi?"

Resnick, "Taksi birkaç dakikaya kadar burada olacak" dedi.

"Bu kadar erken mi gidiyorsunuz?" diye Marian itiraz etti.

"Ne yazık ki öyle."

Doria ayağa kalktı. "O zaman gitmeden önce Rachel benimle bir dans daha etmeli."

İki kolunu avuçları yukarı gelmek üzere uzattı; gözleri parlıyor, kadına reddetmesi için meydan okuyordu.

"Teşekkür ederim ama yeteri kadar dansettim bu gece."

"İsrar ediyorum" dedi Doria.

"Yine de yanıtım aynıdır."

Doria yerine oturdu. "O zaman başka bir sefere, ha?"

Rachel adama yalnızca bakmakla yetindi.

Resnick, "Bizim taksiyle gelmek ister misin, Marian?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, Charles. Biraz daha kalacağız sanırım."

Resnick, Marian'ın ellerini tuttu, alnından öptü. "Hoşça kal. Sana telefon edeceğim."

"Akıllı ve hoş bir kadın, Doria gibi o münasebetsizde ne görüyor olabilir ki?"

Resnick elini kahve öğütücüsünden kaldırdı.

"Onu pek çekici buluyor."

"Bir yılan kadar."

"Ondan hiç hoşlanmadın, değil mi?"

"Sen de hoşlanmadın."

Resnick makineye su koydu. "Bu kadar belli miydi?"
Rachel kollarını erkeğin beline dolayıp başını sırtına dayadı. "Charlie, senin duyguların hep bellidir."
Resnick dönüp kadını öptü. "Bu sinsi olmaya tercih edilmez mi?"
"Kesinlikle."

"O zaman kahve hazır olunca yatakta içebilir miyiz?"

"Gördün mü işte?"

"Neyi?" Resnick'in yüzü kadınınkinden ancak bir iki santim uzaktaydı.

"Bir kere bir şey olmaya görsün, hep olacak sanırsın."

"Asla."

"Charlie!"

"Öyle bir şey düşünmedim."

"Geçen sefer yatağına atladım diye bu gece de aynı şeyi tahmin ediyorsun doğal olarak. Dışarda bir gece, yatak. Tamam mı?"

Resnick kadını sıkıştırarak güldü. "Evet."

Rachel erkeği öptü. "Bir şartla."

"Elbette."

"Sevişmek istemiyorum."

Resnick gözlerindeki düşkünlüğünü göstermemeyi nasıl başarabilirdi?

"Yanında öyle sessizce yatıp sana sokulmak istiyorum."

"Kabul."

"O zaman kahvemizi içelim de sonra yukarı çıkalım."

Resnick numarayı çevirdiği anda Marian telefonu açtı.

Sorusunu yanıtlayarak, "Elbette sağ salım evime geldim" dedi. "Senin neyin var böyle? Her ne kadar hoşuma gidiyorsa da, bu ani ilginin nedeni ne?"

Resnick yalnızca emin olmak istediğini söyledi. "Neden emin olmak istiyorsun?"

"Doria orada..."

"Kapıma anahtarımı sokar sokmaz gitti, Charles. Tam bir centilmen gibi."

"İyi geceler, Marian."

"Charles, sen gerçekten garip bir adamsın."

Rachel'in omzu Resnick'in kolunun altına sıkışmıştı. Pepper kadının sol kalçası üzerinde yatıyor, Bud yastıklarla yatağın sırtı arasında bir yer kapmaya uğraşıyordu. Miles ise Rachel'in ayağının dibinde hafifçe horlamaktaydı.

"Benim için büyük şeref, Charlie."

"Neymiş o?"

"Kedilerinin beni kabullenmeleri."

"Kendilerini sevdiğini hissediyorlar."

"Haklılar." Rachel erkeğe biraz daha sokuldu. "Dördüncü nerede?"

"Dizzy mi? O dışarda."

"Geçen gün Vera Barnett'i gördüğümü söylemiş miydim?"

"Sanmıyorum."

"Aslında gayet iyi, tek şikâyeti tekerlekli sandalyesiyle banyo duvarlarının boyalarını kazması. Gelip boyamamı istiyor. Çocuklar iyi görünüyorlar."

Resnick kadının memesini okşuyordu. "Kendi çocuğunun olmaması seni kabul ettiğinin de ötesinde rahatsız etmiyor mu?"

Rachel birkaç dakika konuşmadı. Sonra erkeğin elini itti, yatakta doğrulup oturdu, kediler kaçıştılar.

"Ben senin için neyim, biliyor musun, Charlie? Boş b rahim. Geleceğinde evlilik umulan bir rahim."

Bahçe karanlık ve gölgeliydi. Dizzy bir şeyler ima edercesin adamın bacağına sürtünüyordu. Ama adam ona aldırma bile. Gözlerini solgun bir ışığın yandığı yukarı kat penceresinden bir an bile ayırmıyordu.

34

Resnick, Emniyet Amiri'ni ilk kez o pozda yakalıyordu ama işte adam başı yukarda, sırtı dimdik, kolları iki yana dengeli bir biçimde sallanarak karakola doğru koşmaktaydı. Resnick merdivenin altındaki direğe yaslanıp bekledi. Emniyet Amiri'nin üzerinde karanlıkta görülsün diye kollarında ve bacaklarında flüoresan çizgiler olan açık gri bol bir eşofman vardı. Anahtarın ve bozukluk parasının bulunduğu küçük cüzdan ayakkabısının kenarına tutturulmuştu. Skelton tedbirliyi doğrusu.

Yirmi metre kala hızını kesip elini kaldırdı. "Şahane bir sabah, Charlie."

"İnsanı canlandırıyor, efendim."

"Gölün çevresinde dolandım. Karatavuklar, sis arasında suyun içinde geyikler.. çok güzeldi."

Resnick gölün çevresini dolaşmanın parka bir buçuk mil, oradan yine bir mil ve sonra da bisikletlileri

bisikletlerinden indiren bir yokuş tırmanarak koşmak olduğunu biliyordu. Ve Skelton'un soluğu kesilmemişti bile.

"Geçen gün için özür dilerim, Charlie. O üniversite konusunda." Şimdi olduğu yerde koşuyor, kaslarını gevşetiyordu. Doğrusunu istersen o sabah evde kızıyla biraz tartışmıştık." Utanmışçasına başını salladı; meslektaşlarına özel yaşamından iç söz etmezdi. "En düzenli ailelerde bile olan bir şey."

"Doğru, efendim. Elbette. Şimdi artık her şey düzelmiştir, umarım.

"Elbette. Bir bardak suda fırtına işte."

Resnick anlayışla başını salladı. "Doğru."

"Daha sonra biraz konuşalım, Charlie. Artık işler normale dönmeye başladı sayılır."

"Doğru efendim." Resnick, amirinin ardından karakola girdi.

Divine hâlâ dosyalara mesajları ve yapılan işleri giriyordu Resnick içeri girerken başını kaldırıp her zamanki neşesiyle iyi günler diledi. Odasına giren Resnick, çok tipik diye düşündü. Dosyalar daha düzenlenmemiş, ama çaydanlık fokurduyor ve çay da en az beş dakika önce demlenmiş. Belki de Divine'la öncelikler ve geleceği hakkında konuşmaya çalışsa iyi olacaktı Masasının başına otururken Kevin Naylor ile Debbie'sinin buradan taşınmak konusunda bir karara varıp varmadıklarını merak etti. Naylor'un iyi bir detektif olması için biraz sarsılmaya ihtiyacı varsa da, genç memurunu kaybettiğine üzülecekti. Ama onun da Divine'in etkisinden kurtulması kendisi için yararlıydı doğrusu. Belki de Divine ile Lynn Kellogg'u eşleştirmeliydi. Resnick gülümsedi: Divine'in kadından korktuğunu duyarsa hiç şaşmazdı doğrusu.

"Efendim?"

Millington taze kırılmış bıyıkları ve dilinin altında çifte güçlü bir iki nane tabletiyle kapıda görüldü.

"İyi bir haftasonu geçirdin mi, Graham?"

"Fena değil, efendim. Karım biraz bahçede çalıştırdı beni."

"Eğlenceli olmalı."

"Yazdan beri başımın etini yiyor. Annesi Noel'de geldiğinde her şey tamam olsun istiyor." Naneleri yanağına nakletti. "Ben de size bundan söz edecektim, efendim. Tatil listesini bir gözden geçirebilir mi? Ben biraz çalışmaya hayır demem, çalışmak istemeyecek de çok olur sanıyorum."

"Elimden geleni yaparım" dedi Resnick. "İşe başlamadan önce bir şey var mı?"

"Bir şey var, efendim. Hani o hırsızlıklar vardı ya?"

"Videolar falan mı?"

"Evet. Tanıdığım birinden bir telefon geldi."

"Çalıntı eşyaları satandan demek istiyorsun herhalde."

"Evet. Bugün bir iş çıkar diyor. Daha önce de söylemiş ama bir şey olmamıştı. Ama bu kere olabilir."

"Seni mi arıyor?"

"Evet, efendim. Eğer sizce bir sakıncası yoksa Divine'in buralarda kalmasını istiyorum. Bir aksilik olduğunda işe yarar."

"Pekâlâ, Graham. Şimdi çayın suyu bitmeden bir fincan getir bakalım."

Dışarı çıkan Millington, bugün keyifli diye düşündü.

"Nasıl geçti?"

Rachel nöbetçi ekipten gelen raporlardan başını kaldırdı. Tiner çeken on dört yaşında bir çocuk, bir yeraltı otoparkında baygın bulunmuştu, seksen yedi yaşında bir kadın acil servise kaldırılmış ve vücudundaki darp izlerinin altmış üç yaşındaki kızının elinden çıktığını söylemişti, yerel bir radyo istasyonuna telefon eden on yaşında bir oğlan amcasıyla ağabeyinin kendisine tecavüz etmekte olduklarını bildirmişti.

"İyiymiş."

"Dün gecenin iyi olduğunu tahmin etmişim zaten."

"Ne?.. Ah, Carole, çok özür dilerim. Düşüncesizlik ettim. Sana telefon etmem gerekirdi."

Carole masasına yürüdü. "Bir saatliğine sohbet etmeye gittiğini söylemiştin de."

Rachel yüzünü buruşturdu. "Ben öyle sanmıştım."

"Karıymaya hakkım yok tabii" dedi Carole. "Özgürsün, beyazsın, yirmi bir yaşını aşmışsın falan filan ama..."

"Sakin o ırkçılık aleyhtarı amirin o deyimini kullandığını duymasın" diye gülümsedi Rachel.

"Tanrım!"

"Ama seni kaygılandırmak istemedim. Bir evi paylaşmanın ne demek olduğunu bilirim. Bir daha böyle bir şey olursa sana mutlaka haber vereceğim. O zaman hiç olmazsa kapıyı sürgülersin."

"Doğrusunu istersen numarayı bulup seni arayacaktım ama sonra bunun sanki annenmişim gibi davranmak olacağı hissettim." Ajandasının sayfasını çevirdi. "Her neyse, eğer haftasonlarını orada geçireceksen, bence..."

"Carole!"

"Efendim?"

"Dur bakalım!"

"Yalnızca çok daha rahat edersin diyecektim."

Rachel ayağa fırladı. "Carole, ben haftasonlarımı onun evinde geçirecek değilim. Herkese ne oluyor böyle?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen de onun kadar kötüsün. Senin de istediğin beni bir an önce onun yatağına atmak."

"Onun istediği bu mu?"

"Başka ne olacak ki?"

"Bunun ne zararı var? Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Elbette hoşlanıyorum. Hoşlanmadığım erkeklerle yatmak gibi bir âdetim yoktur. Ama bu aynı şey değil... Carole, bir ilişkidenden henüz yeni çıktım."

"Bu sanki bir hapis cezasıymış gibi konuşuyorsun."

"Belki de kimi zaman öyle hissettiğim içindir."

Carole pencereye baktı. Alt dudağını ısırıyor ve böyle ceza çekmeye aldırmayacağını düşünüyordu. Mike konuşacak cesareti bulamayıp da eline o zarfı sıkıştırdığından bu yana üç yıl geçmişti."

"Bak" dedi Rachel.

"Nedir o?"

"Bu sabah ben bakmıyorken elini çantama sokmuş." Rachel masanın üstüne biri yale, biri iğneli iki anahtar bıraktı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Carole.

"Geri vereceğim tabii."

Graham Millington sevinçten havalara uçuyordu. Hikâyelerinin doğrulanmasında bazı güçlüklerle karşılaşılırsalar da, hem o pis sapık Simms konusunda haklı çıkmıştı hem de şimdi bu iş çözümlenmişti. En az on hırsızlığın malları, Naylor ile Patel şimdi Hucknall'da bir depoda televizyonların, videoların, walkmanların envanterini çıkarmaktaydılar. Tutuklama bile kendine göre eğlenceli geçmişti.

"Divine nerede?" diye Resnick sordu.

"Acil Serviste, efendim. Kürek kemiğinin kırıldığından kuşkuluyorlar."

"Ya sen?"

Millington omuzlarını silkti. "Bir iki bere, efendim. Ben iyiyim."

"Doktora göründün mü?"

"Gerek yoktu."

Millington'un sol yanağında bir şiş, ağzının kenarında kurumuş kan lekeleri vardı. Elbiseleri yıkanmadan kurutma makinesine atılmış gibiydi.

"Doktora git."

"Başüstüne, efendim."

"Gözaltı çavuşuyla konuştum. Sloman'ı hücreye sokabilmek için dört kişi gerektiğini söyledi."

"Radyatöre yapışmış, bırakmıyordu efendim. Neredeyse duvardan sökecekti."

"Arkadaşının da gözünün üstü patlamış. Raporunda bunun nasıl olduğu açıklanacak umarım."

"Bir sorun yok, efendim. Sloman yaptı."

"Sloman mı?"

"Evet, efendim."

"Bunu İnsan Hakları'na anlatmaya çalış hele."

"Sahi söylüyorum. Divine ile ben oraya gittiğimizde böyle bir şeyin olmasını beklemiyorduk. Beni öteki işten tanıyorlardı tabii. Sloman paniğe kapıldı, kucağında bir kasetçalarla dönünce Jilkes'in yüzüne çarptı. Jilkes inleyerek yere devrilince de kaçmaya başladı. Divine ile onu tutmak için canımız çıktı, Artık antrenman yapmıyor olabilir ama hâlâ çok iri, efendim."

"Konuşuyormuş, öyle mi?"

"Hem de nasıl! Hücreye girince bir ara sakinleşti ama bir an bile susmadı. Garajında bir mağazayı dolduracak kadar mal olduğu anlaşılıyor." Millington yanağına dokundu. "Ne bulduk biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Çalınan bütün James Brown plaklarını. Evindeydi hepsi. Paha biçilemez diyor. Bazıları orijinal Amerikan baskısı."

"Doktora görünmeyi unutma, Graham."

"Olur efendim. Ha, size bir telefon vardı."

"Erkek mi?"

"Kadın, efendim. Adı Chaplin'miş. Ya daha sonra arayacakmış ya da bu akşam evinizden ararmış."

Resnick hemen başını çevirdi ama yüzünde aniden beliren o sevinç ifadesini saklayacak kadar atik davranmamıştı Vay namussuz, diye düşündü Millington. Demek o da işi pişirmiş, ha.

kâğıtları azaltmak için çabalıyordu.

"Alo, ben Rachel Chaplin."

Rachel'in öteki elinde dosyalamak için fotokopilerini çektiği kâğıtlar ve sesinde, Resnick'in sonunda kendisini aradığını sandığı için bir beklenti vardı.

"Rachel?"

"Evet."

"Rachel'le mi konuşuyorum?"

"Evet, ben Rachel Chaplin. Siz kimsiniz?" Arayan her kimse, Charlie değildi. Rachel bir an Resnick'in kendisini bir toplantının ortasında arayıp bir içki içmeye çağırdığını hatırladı.

"Bu gece boş musun diye soracaktım ama geç kalmış olabilirim."

"Siz kimsiniz? Eğer bu bir şaka ise..."

"Demek bu gece dolusun, öyle mi?" Ses alçak ve imalıydı. Rachel adamın elindeki almaca pis pis sırttığını hayal edebiliyordu. "Yoksa odada başka biri mi var?"

"Hayır, kimse..." Rachel birden kendini toparlayınca ağzı açık kaldı.

"Demek gece için sözün var öyleyse. İnan ki, seni gayet iyi anlıyorum. Hoş, kendini öyle sunar gibi ortaya çıktığında buna şaşmamak gerekir..."

"Ne yapıyormuşum ne?"

"Bu kadın, pazarlama konusunda çok şey biliyor diye düşündüm.... Santraldeki kız Sosyal Hizmetler demeseydi bile böyle bir işte çalışıyor olacağından emindim."

Rachel iskemlesini geriye itti, almacı öyle sıkı kavramıştı ki, parmakları ağrıyaya başlamıştı. "Bana bak" dedi. "Son kez söylüyorum, neden sözettiğini lütfen anlatır mısın? Çünkü benim hiçbir fikrim yok. Tamam mı?"

"Tamam. Şimdi ağır bir baskı altındasın. O yüzden gevsemeye, sakinleşmeye ihtiyacın var. Eğer bu gece sana yardım olacak birini bulmuşsan, başka zaman ararım."

"Sen!.."

"Hey, Rachel! Başka geceler de olacak! Ve büro numaran için kaygılanma, seni evden ararım bir daha." Telefon kapandı.

Rachel belden aşağısının uyuştüğünü, göğsünün daraldığını neden sonra farkettiler. Telefonu ancak bir dakika kadar sonra kapadığında eli terden yapış yapıştı. Ağır ağır doğruldu, ayağa kalktı, ellerini masanın üstüne dayadı, damarlarının yeniden kanla dolmasını bekledi.

Şimdi ağır bir baskı altındasın.

Carole'un boş iskemlesine baktı, bir süre pencerenin yanına gidip soğuk cama alnını dayadı.

Resnick'e telefon etmek istedi ama o da kendisini aramadığına göre meşgul olmalıydı. Ayrıca, kendisini anlayışla dinleme dışında ne yapabilirdi ki? Ondan istediği bu muydu? Ya da kendi kendisinden? Bir aksilik olduğunda hemen ona mı yaşlanacaktı? Charlie bu iş çok hızlı ilerliyor, biraz gerilememiz gerek nasıl denebilirdi. Ve aynı zamanda, Charlie sana ihtiyacım var.

Rachel telefona dönüp birkaç saniye baktı, sonra açtı. "Jane, az önce bana birini bağladın. Bir adam."

"Evet, Bayan Chaplin."

"Sana adını vermedi, değil mi?"

"Hayır, Bayan Chaplin."

"Tamam, teşekkür ederim, Jane. Öyle bir âdetimiz olmadığını biliyorum ama ona ev telefonumu vermiş olabilir misin?"

"Hayır, Bayan Chaplin. Müşterilere ev numaralarını asla vermediğimizi bilirsiniz."

"Biliyorum ama o istedi mi?"

"Hayır, Bayan Chaplin."

"Teşekkür ederim, Jane. Ben az sonra çıkacağım, başka arayan olursa bağlama lütfen."

Ancak Rachel telefonu kapadıktan sonra da orada oturmaya ve o sesi duymaya devam etti. Seste kendisine gülen, alay eden ve belleğini sürekli dürtüklemesine rağmen bir türlü adlandıramadığı bir şey vardı. Eğer bu gece sana yardımcı olacak birini bulmuşsan, başka zaman ararım.

"Cinayet masası. Resnick."

Neden tam çıkacağın zaman mutlaka telefon çalardı ki?

"Evet, kendisini tanırım. Evet."

Resnick koltuğuna yanlamasına oturmuş, bir dizini masaya dayamıştı, ama birden dimdik doğruldu, boş eliyle kalemini aldı.

"Evet, anlaşıldı" dedi. "Ciddi mi?"

Ağzı kasıldı, karşı tarafı dinlerken parmaklarıyla burnunun kemerini sıktı, gözlerini kapattı.

"Şey... konuşabiliyor mu? Yani... tamam. Evet, hemen geliyorum. On dakika, en fazla on beş dakika sonra oradayım. Teşekkür ederim."

Resnick telefonu kapattı, kapının arkasından paltosunu aldı. Lynn Kellogg o öğleden sonra yaptığı bir

sorgulamanın raporunu yazıyordu.

"Lynn!"

"Efendim?" Kadın ayağa kalktı.

"Kent hastanesi. Acil Servis. Gidelim."

Carole'un arabası evin önünde olmadığına göre gittiği yerde umut ettiği gibi erken dönememişti. Rachel onunla konuşma, istiyordu ama bir içki hazırlayıp sıcak suyla dolu banyoya girmek de aynı derecede çekiciydi.

Anahtarı kilide soktuğu anda içerde telefon çalmaya başladı. Boğazının arkası hiç gereksiz yere birden kuruyuvermişti Kapıyı kapatıp arkasından sürgüledi. Aptal! Böyle paranoyakça korkulara kapılacak ne vardı? Sürgüyü geri çekip yerine zinciri taktı, sonra da kendi kendisiyle alay etti: Ah bu liberal yarım önlemler!

Holün karşı duvarına asılı duran telefonun altındaki daire şeklinde masada kalemler ve not kâğıtları vardı.

Rachel telefona baktı: Her kimse herhalde sonsuza kadar çaldırarak değildi.

Ama yine de açmaya karar verdiği anda telefonun birden susması ve ani sessizlik karşısında dehşete düşmüştü. Ev de öyle sessizdi ki. Rachel mutfağa, sonra da oturma odasına baktı, haklıydı, Carole'un votkası yoktu. Eh, o zaman kocaman bir cin tonik ve çürümeye yüz tutmuş bir parça limonla da gevşemeye başlayabilirdi, içkisini hazırladı, yukarı koşup küveti doldurmak için suyu açtı. Beş dakika sonra kadehi şampuan şişeleri arasına dayamış, üstündekileri kapının yanındaki iskemleye yığmış ve buharları, saçlarının uçlarını şimdiden kıvırmaya başlamış olan köpüklü sıcak suya girmişti.

... O yüzden gevşemeye, sakinleşmeye ihtiyâcın var... başka, zaman ararım.

Telefonlar çalar ve açılırdı.

Resnick hastane resepsiyonunda kimliğini gösterince kendilerine bir koridor ve asansör işaret edildi.

"Kadın hastaneye ne zaman getirilmiş, efendim?" diye sordu Kellogg.

"Bu sabahın erken saatlerinde."

Karo kaplı döşemede ayak sesleri çınılıyordu.

"Bize neden o kadar geç haber vermişler?"

"Haber verilmiş ama bizimle bağlantısını bilen yokmuş. Kendisi söyleyince..."

"Yine de on iki saatten fazla geçmiş, efendim."

"Kimbilir?" Resnick asansörün düğmesine bastı. "Kimbilir ne durumdadır?"

Yoğun bakım bölümünün çifte kapılarının kilitli olan birincisinin önündeydiler. Zile basıp bir hemşirenin kendilerini içeri almasını beklediler.

İki havluya sarınmış olan Rachel gayet dikkatli adımlarla aşağı indi: Sıcak ve alkol başını döndürmüştü. Şimdi bir fincan kahve içerdi ve Carole da o zamana kadar eve dönmüş olurdu. Zaten henüz gelmemiş olması çok şaşırtıcıydı doğrusu.

Rachel holden geçerken telefon çalmaya başladı, içgüdüsel olarak uzanıp açtı.

"Alo, Carole?"

"Çalışma gününün baskılarından uzaklaşınca şimdi biraz rahatladın mı?"

Rachel almacı yerine oturtmak çabasıyla duvara çarptı.

"Namussuz! Seni namussuz!" diye bağırdı.

Sonra yukarı koştu, giyindi, ıslak saçlarını kuruladı, yine aşağı koşup daha önce kapıdan girerken üstüne bastığı yerel gazeteyi aldı. Orada çömelip sayfaları karıştırmaya başladı: Satılık Arabalar, Ev Eşyaları, Cenaze Hizmetleri, ve işte orada: Yalnız Kalpler. Titreyen parmağını sütunun altına kaydırıldı.

"Tanrım!" Rachel yutkundu.

Çekici bir işkadını kendisinin gevşemesine yardım olacak hayalgücüne sahip erkekler arıyor. Rachel.

Rachel kâğıdı yumruklamaya, parçalamaya başladı.

Yastıklar ve örtü arasındaki sargılar arasından görülen kişinin Sally Oakes olduğunu anlamak pek mümkün değildi. Kırılan çenesi tel bir çerçeveye sıkıca kapatılmıştı.

Yalnızca gözleri açıktaydı ama onlar da kapalıydı.

Yatağın ayak ucundaki Resnick'in yanında doktor vardı. Lynn Kellogg da kan ve serum şişelerinin izin verdiği kadar yakında oturuyordu.

"Yol üstünde bulunmuş. Durağına dönen bir taksi sürücüsü görmüş. Kızın hemen önünde yere yığıldığını görmüş, az daha ezecekmış. Alıp acil servise getirmiş. Orada bırakıp ambulansa telefon etmesi daha iyi olurdu kuşkusuz ama orada olmayınca bunu söylemek kolaydır.

"Sürücünün kızın yaralarının ağırlığını bilmesine de imkân yoktu tabii. Yalnızca başındaki ve üstündeki kanlan görünce herhalde sarhoş diye düşünmüştür. Öyle bakmakla içteki hasarı bilemezdi."

Resnick doktoru dinlerken hiç konuşmamıştı.

Kapıda anahtarın çevrildiğini duyan kediler hemen koşmuşlardı. Dizzy -hep önce o gelirdi- Pepper, Miles ve ötekisi neydi? Bud. Rachel kapıyı açıp eğildi, Bud'ı okşadı. Dizzy kadına kıcını göstererek mutfağa yollandı.

Rachel, Resnick'in verdiği anahtarlar elinde olduğu halde kediler arasında Dizzy'nin ardına düştü. Evin içi sıcaktı ve Carole olmadığında hep bir boşluk duygusu yaratan Carole'un evinden çok farklıydı. Carole'un evi sanki çok zaman önce satılmış da hâlâ yeni sahiplerini bekler gibiydi.

Ama bu ev değışikti. Rachel tehlikesini bildiği halde, burada kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Kedi mamasının nerede saklandığını hatırlayınca gidip hayvanların taslarını doldurdu. Buzdolabında iki parmak süt kalmıştı, Charlie herhalde gelirken getirirdi. Dizzy kendi tasını bitirmiş, Bud'inkinden aşırıya başlamıştı, Rachel hayvana engel olmaya çalışınca kedi sırtını kamburlaştırıp tıslamaya başladı. Eh, bu benim işim değil, diye düşündü Rachel. En yakın dolabı açıp kapı anahtarlarını içeri bıraktı.

Nöbetçi memur Cinayet masasında o an kimsenin olmadığını ama isterse kendisini Merkez'e bağlayabileceğini söyledi. Rachel Müfettiş Resnick'i istiyordu. Çavuş ne zaman döneceğini bilmiyordu ama döndüğü anda mesaj kendisine iletilecekti.

Rachel telefonu açık bıraktı.

"Amirim! Amirim!"

Sararmış gözkapakları titredi, durdu, bir daha titredi, Sally Oakes'un gözleri açıldı ve ağır ağır odaklanmaya çalıştı.

Doktor ileri çıkan Resnick'in koluna dokunarak, "Dikkatli olmalısınız" dedi. "Durumu kritik."

Resnick başını salladı. Lynn Kellogg'un karşısına oturdu, ikisi birden Sally Oakes'un önce biri sonra diğerine çevrilen bakışlarını izlediler. Kendilerini tanıyan kadın ağlamaya başladı.

Rachel koltuğa yaslanmış bir yandan Bud'ı okşarken bir yandan da masanın üzerinde bulunduğu daktilo edilmiş sayfalara göz gezdiriyordu. Biri Profesör Doria'nın üniversitede verdiği lidersin notlarını tutmuş olmalıydı.

Edebiyatta aşırılık gereklidir, toplumda olduğu gibi sanatta da, çünkü içerden gelen meydan okuma on gücüyle geleneksel yapıları yıkmada yardımcı olmaktadır. Bu nedenle "Baskı"ya ve onun "Aşırılık"a olan muhalefetine karşı sürekli bir mücadele yapılmalıdır.

Rachel elinin altındaki kedinin birden gerildiğini hissetti ve bir an sonra da kapı vuruldu.

Yedek anahtarını bana verirsen kendi anahtarını böyle unutursun işte, Charlie.

"Dur bakalım ufaklık." Rachel kediyi koltuğa bıraktı. "Şimdi dönerim."

Rachel'in kapı kolunu çevirirken hissettiği o hafif duraksama hem çok az hem de çok geçti.

"Bayan Chaplin. Rachel. Bu ne sürpriz böyle."

"Profesör."

Adam ayağının birini kapı arasına sokmuştu bile. "Müfettişle konuşmak için gelmiştim. Evde mi?"

"Önemli mi?"

"Evet. Sanırım öyle. Yoksa..." Elini kapı pervazına dayadı, "...habersiz gelmek hoş bir şey değildir."

Rachel zihni doğru dürüst düşünmesine imkân vermeyecek kadar hızlı çalışıyordu. "Daha sonra, bir saat falan sonra gelseniz."

Doria'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bir saat demek, Rachel. Artık bir saatin ne farkı olabilir ki?"

"Yemeğe oturmak üzereydik."

"Evde demek. Kendisini çağır öyleyse. Güzelim yemeğin soğumasına hiç gerek yok."

Rachel kapıyı kendisine doğru çekip sonra bütün gücüyle yaslanıp ileri itti. Doria'nın kolu kasıldı, ağır ağır doğrulmaya başladı: Şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Resnick doktorun bir iki dakika sonra gitmeleri için ısrar edeceğini ve direnmesinin imkânsız olduğunu biliyordu. Yastıkların ardında bir hemşire duruyor, Sally'yi sırtının yatağa değmemesi için tutuyordu. Lynn Kellogg kızın önündeki defteri tutarken Resnick de kalemi tutmasına yardımcı oluyordu.

Telle bağlı çenelerin ardından gelen sesleri anlamak mümkün değildi Yapabildikleri tek şey kızın sayfaya harfleri yazarken çektiği ıstırabı paylaşmaktı.

Resnick ilk harfi anında anlamış, Sally'nin parmaklarının diğerlerini yazmak için verdiği mücadeleyi sabırsızlıkla seyrediyordu.

DORIA.

Sonra kendi adını yazmaya başladı. Gözleri Resnick'in gözlerini buldu, gerisini anlamasını ister gibi baktı. Adının üzerine bir çizgi çekerken başı öne düştü, doktor hemen ileri fırladı.

"Artık gitmelisiniz."

"Bir dakika daha."

"Yarın, biraz dinlendikten sonra."

"Bakın. Bir şey söylemek istiyor."

Sally kalemî kâğıda vuruyor, gözleri yalvarırcasına Lynn Kellogg'a, doktora ve sonra yine kâğıda dönüyordu. Parmaklan titreyerek bir harfe daha başladı.

R

Ben, diye düşündü Resnick, benim adımlı yazacak.

RA

Neler oluyordu?

RACH

Yüzünü kızın yüzüne yaklaştıran Resnick, "Rachel" dedi. "Öyle mi? Rachel mi?"

Sally Oakes'un gözleri gözyuvaları içinde yukarı oynayarak evet evet dediler.

"Ne olmuş Rachel'e, Sally?"

"Detektif Resnick! Yeter artık."

Resnick doktorun elini iteledi. Sally Oakes yazdığı sayfalara bakmasını istiyordu. Ama gözleri kapanmak üzereydi. Doktor hemşireye bir işaret yaptı, kadın Sally'nin sırtının dayalı olduğu yastığı dikkatle ötekilerin üstüne indirdi.

"Doria ve Sally" dedi Lynn Kellogg. "Peki neden sonra bir başkası, neden..."

Resnick kızın Resnick'in adını yazmadan önce kendi adının üzerine çizdiği çizgilere bakıyordu.

Yatağın üzerine eğildi. "Bu iş olduğunda bunu Sally'ye yapmıyordu, değil mi? Sana Sally değil, Rachel diyordu. Öyle mi? Söylemek istediğin bu mu?"

Sally Oakes'un gözleri kapanmadan hemen önce bir kere evet dedi.

Resnick koridora fırlamış koşmaya başlamıştı bile.

Rachel boş şömineye doğru geriledi. Dudakları aralıktı, solukları hırıltılıydı. Eğer sokak kapısına doğru fırlarsa, sağında mutfak vardı ki, orada kendini savunacak bir silah bulabilirdi. Doria'nın kendisine saldıracağından hiç kuşkusu yoktu artık.

Oysa adam şu anda koltuğun kenarına oturmuştu, yüzün de o kendinden emin gülümsemesi, sesinde o alaycı tını vardı.

Bir elinde Patel'in notlarını tutuyor, diğeriyle Dizzy'nin tüylerini geriye doğru okşadıkça hayvan zevkenden mırıldıyordu.

"O büyük yarıkıtadan gelen bu genci yanlış değerlendirdiğimi görüyorum; burada doğal olarak yanlışlar var ama konuya bu kadar yeni biri için iyi bir anlayış göstermiş doğrusu" Gülümsemesi dondu, parmaklar hareketini kesince kedi arka ayakları üzerinde doğrularak başını Doria'nın eline sürttü. "Yıkım hakkında belki sen de bir şeyler bilirsin, değil mi? Hayır mı? Eh, neyse. Ama bilenler vardır. İsteyebileceğimden daha fazla anlayışa sahip olanlar. Sen örneğin, mesleğinin mahiyeti anlayış. Öyle değil mi?"

Rachel başını salladı.

"Sen ve senin gibilerin başkalarının zavıflıkları demekten hoşlandığın şey. Merhametle karşılanmak, tedavi edilmek. Ortak dostumuz müfettişin inandığı yanıtlar gibi değil. Ceza. Hapis. Baskı." Dizzy kendisine sürününce adam elinin tersiyle bir darbede kediyi odanın ortasına fırlattı.

Kedi miyavladı, tükürdü ve kaçtı.

Rachel ileri bir adım attı.

"Müfettişin biliyor, değil mi?"

"Evet."

"Ve sen de biliyorsun."

Rachel mutfaka doğru koştu. Adamın arkasından geldiğini duyuyor, gözünün ucuyla görüyordu. İki kapıyı da çarparak kapadı ama ikisi de hemen açıldı. Bacağını masaya çarpınca vücudunda bir sancı dolandı, bir çekmece açtı, sonra diğerini açarken biraz fazla çekmiş olacak ki, yuvasından çıkıp içindekiler yere boşaldı. Doria kapıya yaslanmış kendisine gülüyordu.

Rachel ekmek tahtasının yanında duran bıçağı gördü, sağ eliyle kavradı.

"Carole, Rachel orada mı?" diye sordu Resnick.

"Siz kimsiniz?"

"Resnick, Charlie Resnick. Rachel yanında mı?"

"Senin evinde olduğunu sanıyordum. Anahtarları geri götürceğini söylemişti..."

Resnick otomobile koştu, Lynn Kellogg direksiyonda motor da çalışıyordu.

"Benim evime" dedi. "Hızlı. Ben karakolu arıyorum."

Resnick hayal etmeye çalışıyor, ne hayal edeceğini bilemiyor, hayalgücünün yarattığı en kötü aşırılıkları örtmek istiyor ama sonsuz gibi görünen o on dakikalık yol boyunca bunu başaramıyordu. Bu arada arabayı kendisi sürmek istiyor ama Lynn sürdüğü için daha çabuk varacaklarını biliyor, ayrıca onun koordinasyonuna

kendisinininkinden çok güveniyordu.

"Sokağın hangi tarafı, efendim?" "Şuradan sola. Tamam!"

Resnick otomobil durmadan fırladı, sendeledi, az daha' düşecek gibi oldu. Ama kendini toparlayıp açık bahçe kapısından içeri daldı ve sonunda kucağında Bud olan Rachel'i kıpırdamadan durup eve baktığı yere vardı.

Kolunu kadının omuzlarına atınca Rachel irkildi.

"İyi misin?"

Rachel'in başı önce yukarı kalktı, sonra aşağı indi.

"Emin misin?"

"Evet."

"Doria buradaydı, değil mi?"

"Evet." Rachel eve doğru bakmaya devam etti.

Resnick kolunu çekip Lynn Kellogg'a gelip Rachel'e bakmasını işaret etti. Uzaktan polis sirenleri duyuluyordu.

Hol halısının üzerinde kan izleri vardı ve Resnick bunun Rachel'in kanı olmadığı için Tanrı'ya şükretti.

Merdivenlerde, duvarlarda ve tırabzanda da kan vardı. Üst sahanlıkta koyulaşmaya başlamış lekeler evin arka tarafındaki küçük yatak odasına doğru uzanıyordu.

Resnick ayakkabısının burnuyla kapıyı itti. Ama arkasında bir şey olduğu için kapı daha fazla açılmadı.

Ağırlığıyla yüklenince ancak geçebileceği kadar aralayabilmişti.

Doria küçük yatağa yakın bir yerde sanki parça parça olmuş gibi yatıyordu. O küt burunlu keskin bıçağı kendi vücuduna indirirken kanlar duvarlara sıçramış, Resnick'in o kadar zahmetle yapıştırdığı resmi boyamıştı.

Doria'nın yaptığı en son şey de boğazını kesmek olmuştu.

Midesi bulanık Resnick pencereyi açtı ve aşağıda Rachel'in, bekleyen ambulansa götürülmekte olduğunu gördü.